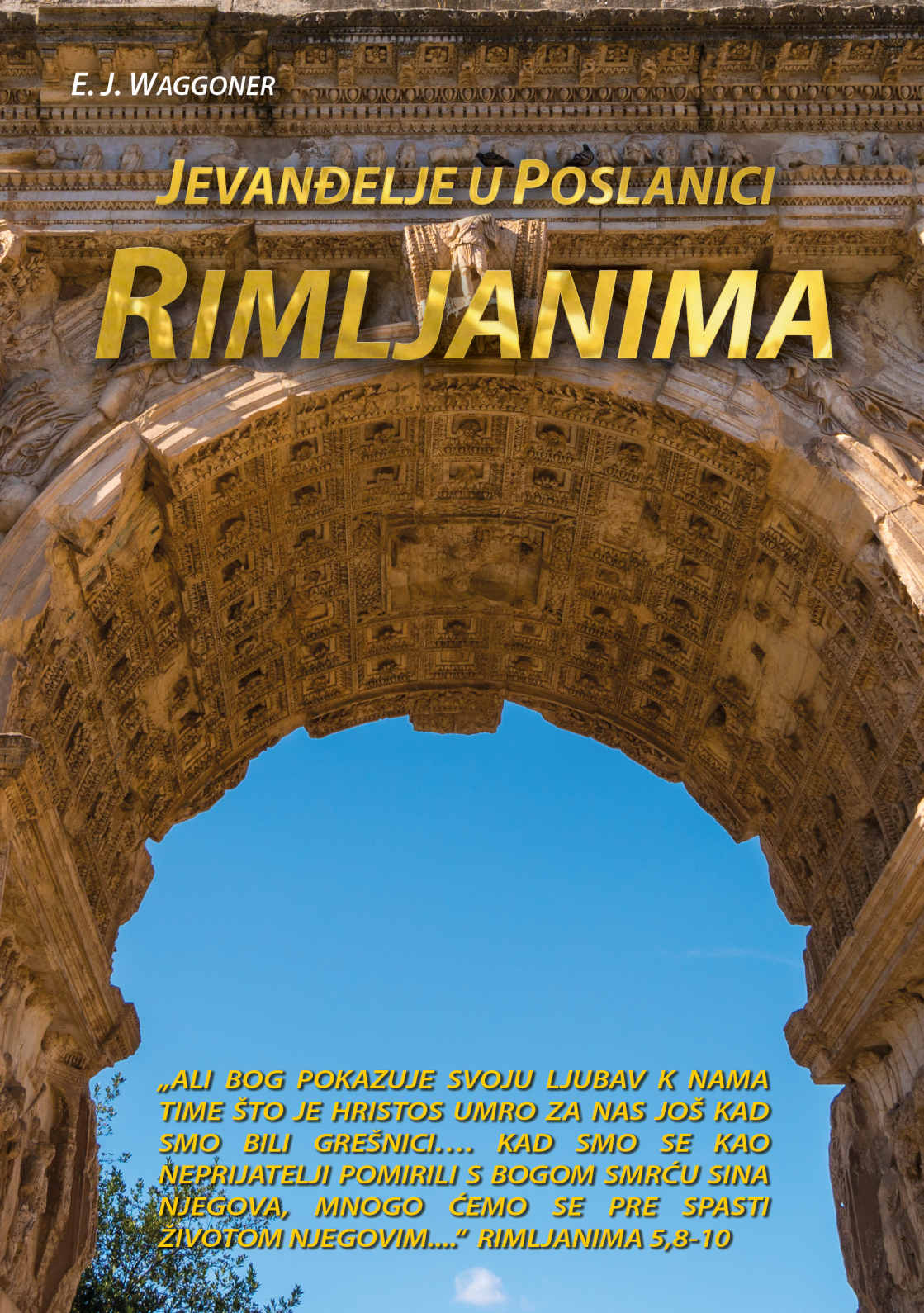




E. J. WAGGONER

JEVANĐELJE U POSLANICI
RIMLJANIMA

**„ALI BOG POKAZUJE SVOJU LJUBAV K NAMA
TIME ŠTO JE HRISTOS UMRO ZA NAS JOŠ KAD
SMO BILI GREŠNICI.... KAD SMO SE KAO
NEPRIJATELJI POMIRILI S BOGOM SMRĆU SINA
NJEGOVA, MNOGO ČEMO SE PRE SPASTI
ŽIVOTOM NJEGOVIM....“ RIMLJANIMA 5,8-10**

E. J. WAGGONER
JEVANĐELJE U POSLANICI RIMLJANIMA

E. J. Waggoner
JEVANĐELJE U POSLANICI RIMLJANIMA
Serija predavanja preuzeta iz Biltena Generalne konferencije 1891.

Naslov originala:
BIBLE STUDY IN ROMANS
A Series of Studies taken originally from
The 1891 General Conference Bulletin
By Ellet Joseph Waggoner

Izdavač:
Branko Đurić

Prevod sa engleskog:
Suzana Stojanovski

Pesme prepevao:
Zvonimir Kostić Palanski

Dizajn korica:
Goran Vidas – gvidaszg@hotmail.com

Štampa:
Apollo Graphic Production, Beograd; tiraž 50 primeraka

Prvo izdanje, Beograd, 2017.

Elektronska verzija knjige „Jevanđelje u Poslanici Rimljanima“
besplatno je dostupna na Internetu, za ličnu upotrebu. Ukoliko želite
da kupite ovu knjigu u štampanom obliku, možete je naručiti na:

dobravest@yahoo.com
(+381) 064/40-29-428

ELLET J. WAGGONER

JEVANĐELJE U POSLANICI RIMLJANIMA

SERIJA PREDAVANJA PREUZETA IZ BILTENA
GENERALNE KONFERENCIJE 1891.

Beograd, 2017

NAPOMENA: engleska reč *righteousness* koja sama po sebi znači *pravednost*, u okviru izraza *righteousness by faith* prevođena je kao *opravdanje (verom)*. Razlog tome je što su u teološkom smislu to reči istog značenja – sinonimi. Naime, u grčkom originalu Novog zaveta koristi se samo jedna reč, ***dikaiosune***, koja se na engleski i srpski jezik prevodi ili kao justification (opravdanje) ili kao righteousness (pravednost). Izvor tog opravdanja (pravednosti) jeste Bog, odnosno u pitanju je božanska pravednost. Samim tim, izrazi ***justification by faith*** ili ***righteousness by faith*** imaju isto značenje – ***opravdanje verom*** – primedba izdavača.

SADRŽAJ

PREDAVANJE BROJ 1	7
PREDAVANJE BROJ 2	11
PREDAVANJE BROJ 3	14
PREDAVANJE BROJ 4	17
PREDAVANJE BROJ 5	21
PREDAVANJE BROJ 6	25
PREDAVANJE BROJ 7	28
PREDAVANJE BROJ 8	33
PREDAVANJE BROJ 9	41
PREDAVANJE BROJ 10	53
PREDAVANJE BROJ 11	66
PREDAVANJE BROJ 12	77
PREDAVANJE BROJ 13	89
PREDAVANJE BROJ 14	103
PREDAVANJE BROJ 15	115
PREDAVANJE BROJ 16	126
ZAKON	131
DAN OD ODMORA	132
NASLEDSTVO SVETIH	137
BESMRTNOST DUŠE	138
SPIRITIZAM	139

PREDAVANJE BROJ 1

RIMLJANIMA 1

Ovo je jedna od najljepših knjiga u Svetom pismu (ili Bibliji). U šesnaest predavanja koja imamo na raspolaganju možemo samo u najkraćim crtama dotaći okosnicu ove knjige. Očekujemo da nađemo na stvari koje ne možemo razumeti, baš kao što ne možemo razumeti to kako beskonačni Bog održava vasionu „svojom silnom rečju“ (Jevrejima 1,3 – Čarnić). Verujemo u ono što ne možemo razumeti – verujemo jer Bog tako kaže. Kada na ovaj način pristupamo proučavanju Biblije, stavljamo se u položaj u kome nam Bog može otkriti i objasniti tajne Svoje reči.

Rimljanima 1,1-15. Od ovih petnaest uvodnih stihova, prvih sedam obuhvataju pozdrave, dok se u preostalih osam nalaze neka lična obrazloženja (apostol Pavle obrazlaže sopstvene postupke). I pored ovakve strukture, u ovim stihovima nailazimo na neke od najdragocenijih redova u Svetom pismu, na primer u dvanaestom stihu, gde Pavle izjavljuje da, prilikom svoje posete, ne očekuje samo da bude od pomoći crkvenoj zajednici, već da i ona njemu bude od pomoći; obe strane treba da budu utešene „zajedničkom verom“. Ovakva izjava ne nagoveštava stanje u crkvi u kojoj propovednik mora trošiti energiju na ispravljanje grešaka i izgladivanje nesuglasica među braćom.

Stihovi 16 i 17. Ovde se nalazi sam tekst poslanice. Čitava knjiga ne predstavlja ništa drugo do detaljno razmatranje ovih stihova.

U preostalim stihovima ovog poglavlja nailazimo na izjavu o pravednosti Božjeg kažnjavanja zlih i o posledicama odvajanja od Boga. Skloni smo da razmišljamo nekako ovako: naime, da imamo treću andeosku poruku (vest), koja se sastoji od sistematizovane istine koja obuhvata predmete kao što je zakon, dan od odmora, ljudska priroda, drugi Hristov dolazak i drugo, preko čega smo dodali i malo jevanđelja, ideju o opravdanju verom. Postoji, pak, samo jedna doktrina koju treba da propovedamo, a to je jevanđelje Hristovo (Marko 16,15.16). Nama je dat ovaj nalog. Oni koji veruju jevanđelju biće spaseni. Zar

nema ništa pored jevanđelja čemu bi trebalo učiti? Ono je „sila Božja na spasenje“. Šta želimo pored spasenja? Šta bismo više mogli tražiti?

Jevanđelje donosi pravednost. Božja pravednost je ono što Bog čini; ona predstavlja Njegov put. Biti u skladu s Njim ne znači ništa drugo nego učiniti Njegov put sopstvenim putem. Jevanđelje nam otkriva taj put, i ne samo to, već je ono sila Božja kojom se Njegov put sprovodi u nama. Biblija je jedan izveštaj o Božjem putu, koji je sažet u deset zapovesti, koje predstavljaju izjavu o Njegovoj pravednosti (Isaija 51,6.7). U Jevanđelju po Mateju 6,33, Hristos izjavljuje da je ova pravednost jedino potrebna. Zašto? Pravednost je život, i čovek koji ima Božju pravednost ima sve na ovom svetu i u svetu koji će doći.

Stih 17. Ovde imamo pravednost verom (kroz veru). „Pravednik će živeti od vere (verom – engleski prevod KJV).“ Ništa više? Od vere i dela? „Nemoj ništa dodati rečima njegovim, da te ne ukori i ne smatra lažljivcem“ (Priče 30,6 – Bakotić). Biti ispravan znači biti pravedan, a pravedan čovek će činiti pravedna dela. To je plod pravednosti. Ali kako čovek čini pravedna dela? Verom. Jevanđelje po Jovanu 6,28.29: „Ovo je delo Božje, da verujete“ (Čarnić). Možda je previše uska bila naša predstava o tome šta je vera.

„Pravednik će živeti verom (od vere).“ U ovome se sadrži cela stvar. Ništa ne može biti dodato propovedanju o pravednosti Božjoj verom (kroz veru) Isusa Hrista. Šta ćemo sa doktrinama, kao što su dan od odmora, besmrtnost i druge? Kako je „carstvo Božje i Njegova pravednost“ jedino što nam je potrebno i kako ne postoji ništa nevažno u Bibliji, sve te doktrine su naprosto linije razgraničenja koje zavise od ove jedino potrebne stvari, i sve su one sažete u doktrini o opravdanju (pravednosti) verom. Ne možemo propovedati ništa drugo, jer sve izvan ovoga je greh.

Stih 18. Gnev se otkriva na one koje „drže istinu u nepravdi (nepravednošću zadržavaju istinu – Čarnić)“ (Karadžić). Povežite ovaj stih sa 3. stihom 10. glave. Bog je živi Bog. Njegov presto je živi presto. Tamo je voda života i drvo života – sve je život. Zato je Njegova pravednost aktivna, živa. Neki, ne poznajući ovu pravednost, odbijaju da joj se potčine i odupiru joj se. Bog će kazniti neke ljude. Zašto? Zato

što se poistovećuju sa nepravednošću. Prožeti su njome i kada ona nestane – jer greh mora biti uništen – tada će povući i njih sa sobom. To jednostavno znači da Bog ne gleda ko je ko.

Stihovi 19 i 20. Da li je Bog nepravedan? Ne, jer još od stvaranja Njegova dela svedočila su za Njega. Mnogima nije poznato to da svet nije mogao da se stvori sam od sebe, ali se to „moglo poznati (doznati – Bakotić; sagledati – SSP¹)“ (Karadžić).

Stihovi 21-32. Kako se to dešava da ljudi ne znaju? Postoji tako mnogo stvari koje oni znaju. „Ispovedajući da su mudri, postaju ludi“. Najnerazumnija stvar u svemiru je ljudski razum. Pred Bogom, to je potpuna ludost (1. Korinćanima 1,19-31).

Pavle kaže da oni koji čine stvari opisane u poslednjem delu razmatranog poglavlja znaju da zaslužuju smrt i ne možete naći čoveka koji to ne zna. Paganizam (mnogoboštvo, neznaboštvo) o kome Pavle govori, poput onog iz Atine i drugih mesta, nije podrazumevao neznanje kad su u pitanju stvari ovoga sveta. On je regrutovao ljude čija se dela u umetnosti i nauci danas proučavaju. Čovek može imati saznanje bez Boga, baš kao što to može životinja, pa, osim stepena saznanja, u čemu je razlika? Nema mudrosti odvojeno od Boga. To je ono što Pavle misli kada kaže, „Pazite da vas ko ne zarobi filosofijom... po svetskim stihijama, a ne po Hristu“ (Kološanima 2,8 – Čarnić). Videti takođe u 1. Korinćanima 1,18 i Kološanima 2,3.

Čujemo mnogo o „prirodnoj moralnosti“ i „naučnoj moralnosti“ – moralnosti zajedničkoj svim ljudima. Ona je ta koju Pavle opisuje ovde. Ona predstavlja paganizam. Popularno shvatanje o tome šta je paganizam je pogrešno. Paganin je čovek koji ne poznaje Boga. On može biti religiozan, ali Bog nije izvor njegove mudrosti. U Jevanđelju po Marku 7,22.23, Hristos opisuje izvor „prirodne moralnosti“. Srca svih ljudi su slična; načinjeni smo od jedne krvi da bismo živeli na zemlji. Pagani su ljudi koji čine stvari o kojima je reč u prvom poglavlju Pavlove poslanice, gde god da oni žive. Ljudi koji se u Americi ili Engleskoj povode za svojim prirodnim sklonostima (Galatima 5,19-21) nisu ništa bolji od onih koji to čine u Kini.

1 SSP – Savremeni srpski prevod

Uporedite 2. Timotiju 3,1-7 sa poslednjim delom prvog poglavlja Rimljanima poslanice. Skoro istovetni iskazi. To znači da će ljudi u poslednjim danima biti otvoreni pagani – prepuštajući se telesnim delima. Ovo nam pomaže u objašnjavanju mnogih delova Starog zaveta u kojima Bog govori o sudu nad paganima. To znači da će svi koji će biti uništeni biti pagani. Ko su pagani? Rimljanima 2,1 (SSP): „Ti koji sudiš činiš isto to.“ Da li smo ikada učinili nešto o čemu bismo se stideli da govorimo? U čemu smo se onda razlikovali od pagana? Ovde imamo dobru podlogu za jevanđelje. „Jer je sramno i govoriti o onome što oni tajno čine“ (Efescima 5,12 – Čarnić), ali „se ne stidim evanđelja, jer je ono sila Božja na spasenje svakome ko u njega veruje...“ (Rimljanima 1,16 – Čarnić).

PREDAVANJE BROJ 2

RIMLJANIMA 2

Prvo poglavlje poslanice Rimljanima, nakon svog uvoda, može se sažeti kao opis stanja čoveka bez Boga i načina na koji se dospeva u to stanje. Uzrok ovog stanja može se izraziti jednom rečju – neverstvo.

Ruku pod ruku sa neverstvom ide samouzvišenje, a sa verom – poniznost. Izgubili su Boga, „Jer, iako su upoznali Boga, nisu ga kao Boga slavili ni zahvaljivali mu, nego su im misli postale jalove, a nerazumno srce im se pomračilo“ (stih 21 – SSP). Pripisali su sve sebi, i kada su porasli u sopstvenim očima, vera u Boga je opala, sve dok se nisu našli u tami idolopoklonstva.

Ljudi u danima Platona, Seneke i Marka Aurelija učili su onome što su nazivali nauka o moralu; Konfučije je učio pravilima morala. Ali ono što je svima njima nedostajalo je to što nisu govorili kako da ljudi čine ono dobro čemu su učili.

Čak i oni koji su prenosili nauku o moralu i vrlini sami su praktikovali stvari koje su osuđivali, i debelo su podbacili u ispunjavanju onoga što su ustanovili kao moralnu dužnost.

Dok nam ti učitelji govore šta da činimo ali propuštaju da nam daju silu kojom je to moguće učiniti, religija Isusa Hrista ne samo da obznanjuje šta je ispravno, već nam daje sposobnost da činimo to što je ispravno. Tako da ako Hristos nije utkan u ta učenja, sam napor uložen u podučavanje moralu predstavlja jednostavno staru pagansku nauku o moralu, koja predstavlja nemoral.

Svi priznaju da država ne bi trebalo da podučava hrišćanstvu, ali neki kažu da moramo podučavati moralu nezavisno od toga. Nauka o moralu odvojena od Isusa Hrista je nemoral; ona predstavlja greh.

Dela telesna jasno su formulisana u poslednjem delu prvog poglavlja. Ona će se naći kod svakog pojedinca koji nije obraćen Hristu; mi prozivamo pagane zbog činjenja ovih stvari, ali „Bog ne gleda ko je ko“ (Rimljanima 2,11) i osuđuje u istoj meri takvu praksu kod nas, pokazujući nam da nismo bolji od njih.

„Zato nemaš izgovora, čoveče koji sudiš, ma ko da si. Jer, samim tim što sudiš nekom drugom, samoga sebe osuđuješ, pošto i ti koji sudiš činiš isto to“ (Rimljanima 2,1 – SSP).

Ko god zna dovoljno da može osuditi zlo pagana sam je osuđen jer čini iste stvari.

Prvi deo drugog poglavlja poslanice Rimljanima može se sažeti u konstataciju da Bog ne gleda ko je ko. On će svakome vratiti po njegovim delima. Na sudu ništa se ne uzima u obzir osim čovekovih dela. „Vidi, dolazim ubrzo, i plata moja ide sa mnom, da uzvratim svakome onako kakvo je njegovo delo“ (Otkrivenje 22,12 – Čarnić). „Jer će doći Sin čovečiji u slavi svoga Oca s anđelima svojim, i tada će uzvratiti svakome po njegovom delanju“ (Matej 16,27 – Čarnić).

Karakter dela pokazuje meru vere u Hrista. Samo ispovedanje neće to pokazati. „Ili misliš, čoveče, ti što sudiš onima koji čine tako šta, a isto činiš to, da ćeš izbeći sud Božiji?“ (Rimljanima 2,3 – Čarnić). Bog ne gleda ko smo i šta ispovedamo. Možemo se nazivati hrišćanima i pretvarati da držimo zakon i sažaljevati jadne pagane, ali Bog svrstava u istu grupu sve koji propuštaju da čine dobra dela.

„Jer svi koji su bez zakona zgrehili bez sudelovanja zakona će i propasti; i svi koji su pod zakonom zgrehili - biće po zakonu osuđeni“ (12. stih – Čarnić). Ovaj stih, zajedno sa onima koji slede, pokazuje da je zakon merilo kojim će se svakom čoveku na svetu suditi.

Ali šta to znači držati zakon? To znači održati sve njegove propise; naša pravednost mora premašiti farisejsku, koja je bila samo jedna spoljašnja forma. Ako mrzimo, to je ubistvo (Matej 5,22); ako imamo nečiste misli, to je preljuba (Matej 5,28); ako imamo nečisto srce, prestupamo ostatak zakona. Možemo se besprekorno pridržavati zapovesti o danu od odmora i spoljašnjih obaveza propisanih u ostatku zakona, ali nečisto srce čini svaki postupak grešnim.

„Kada, naime, pagani, koji nemaju Zakon, po prirodi izvršavaju Zakon, onda su oni, iako nemaju Zakon, sami sebi zakon“ (14. stih – SSP).

Bog je posredstvom različitih stvari i osoba stavio dovoljno svetlosti u srce svakog čoveka da bi ga vodio da upozna pravoga Boga. Čak i sama priroda otkriva Boga prirode. I kada čovek u najmračnijem paganstvu ima čežnju da upozna pravoga Boga, On će, ako je potrebno, poslati čoveka s drugog kraja sveta da mu da svetlost istine.

Ispostaviće se da je svaki čovek koji je konačno izgubljen odbacio svetlost koja bi ga, da je pazio na nju, odvela Bogu.

PREDAVANJE BROJ 3

RIMLJANIMA 3,1-24

Proučavajući prvo i drugo poglavlje otkrili smo da je saznanje bez Boga ludost i nemoral i da uzvišeno veroispovedanje ili, kako Pavle kaže telesno obrezanje, nije ni od kakve koristi tamo gde objekat na koji ono treba da ukazuje – pravednost Božja verom (kroz veru), obrezanje srca – nedostaje.

Rimljanima 3,1-4. „Kakvo preimućstvo ima Judejin, ili kakva je korist od obrezanja?“ „Prvo, njima su poverena Božija obećanja“ (Čarnić). Avram je bio izvođen isred paganstva, iz vere u veru, i zbog njega su njegovi potomci bili Bogu dragi. Njima je Bog poverio Svoju istinu. Oni su propustili da shvate kakva je korist od toga što su Jevreji i samouvereno su plandovali u svom uzvišenom veroispovedanju, sa mišlju da Bog svakako o njima ima bolje mišljenje nego o bilo kom drugom narodu. Bog im je dao svetlost da je prenesu drugima. Ali ispunjeni ponosom oni to nisu učinili, a Bog ih je strpljivo čekao iz generacije u generaciju.

U toku zarobljenništva, Bog je otkrio Danilu da je će još 490 godina čekati na Svoj narod da odnese svetlost svetlu. Prenošnje jevandolja neznabošcima je bilo nešto na čemu je Bog u toku vekova radio sa Jevrejima da bih ih naveo da to učine, ali su oni odbili. A ipak se Bog starao za neznabošce i nije „ostavio sebe neposvedočenog“ (Dela 14,17 – Karadžić). Vidimo li kao narod među sobom sklonost da se razmećemo svetlošću koju imamo i da osećamo da Bog sigurno gaji posebno poštovanje prema nama kao narodu? Međutim, On nam je dao svetlost samo da bismo mogli da je prenesemo drugima. Ako se razmećemo svetlošću a ne prenosimo je drugima, Bog će nas strpljivo čekati, ali će na kraju neko drugi zauzeti naše mesto i izvršiti posao.

Bog se zakleo Avramu i Njegova obećanja će biti ispunjena, čak i ako ljudi ne veruju (3. i 4. stih). Ako se ne nađe niko s Avramovom verom, Bog je kadar od kamenja podići Sebi decu. Sam Bog je izveden na sud pred svemirom, a sotona ga je sa zlim ljudima uvek optuživao

da je nepravedan i pristrasan, ali na sudu će ceo svemir reći: „Pravedni su i istiniti putevi tvoji, caru svetih“ (Otkrivenje 15,3 – Karadžić).

Stihovi 9-18. Svi su u grehu. Nema dva načina spasenja. „Put mira ne spoznaše“ (KJV). Ovo je probni kamen, koji pokazuje razliku između Jevrejina i neznabošca. Deca vere će imati ovaj mir – mir koji je Hristos imao – neprestano sa sobom.

Stih 19. U nekim prevodima ovde pogrešno stoji „pod zakonom“. Sintagma „u zakonu“ znači unutar jurisdikcije (nadležnosti) zakona. Ovim zakonom čitav svet postaje kriv; nema čoveka koji ima prednost nad bilo kim drugim u očima tog zakona.

Stih 20. Neki ljudi strahuju da bi naglašavanje tekstova poput ovog diskreditovalo zakon. Ali prepustimo Bogu koji je napisao ovaj tekst briгу oko odbrane časti Njegovog zakona. Na trajnu čast ovom zakonu služi to što on ne može opravdati prestupnika. Zakon od čoveka traži savršenu pravednost ispoljenu u Hristovom životu. Nijedan čovek nikada nije živio kao što je Hristos živio – svi su krivi. Savršenstvo i veličanstvo zakona navodi grešnike da uzviknu: „Šta ćemo činiti?“ (Dela 2,37; 4,16...)

Nekada se stiče predstava da ako bi Hristos samo izbrisao izveštaj iz prošlosti, čovek bi mogao dobro da prođe. To je bio problem kod Jevreja (Rimljanima 10,2.3). Nema čoveka na zemlji koji u sebi može učiniti delo toliko čisto i oslobođeno sebičnosti kao da ga je Hristos učinio. „A sve što nije (ne potiče – Čarnić) od vere, greh je“ (Rimljanima 14,23 – Sinod SPC). Propoved koja nije ispropovedana verom je greh za koji se treba pokajati. Mnogo misionarskog posla je urađeno od strane svih nas za koji se treba pokajati.

Nikad nije bilo boljeg čoveka od Pavla, kao čoveka. Ako je bilo koji čovek izvan Hrista ikad učinio dobro delo, to je Pavle učinio. A ipak je morao da ubroji u štetu sve što je imao, samo da bi Hrista zadobio (Filipljanima 3,4-8). Psalmista kaže da Bog ne uskraćuje nijednoga dobra onima koji ispravno hode (žive). Da je Pavle, pre nego što je pronašao Hrista, imao nešto u svojoj prirodi što je bilo dobro, mogao bi te stvari da ponese sa sobom. Ali je on sve ubrojio u gubitak.

Stih 21. Zakon će svedočiti na sudu u prilog pravednosti koju grešnik prima bez zakona, svedočeći o njenom savršenstvu. Jedino

umesto da iznedrimo pravednost iz nas samih, gde se ne može naći nikakva pravednost, pođimo na vrelo (izvor) (22. stih). Svi ljudi su u istom položaju. Bićemo zahvalni Bogu što je spreman da nas spase na isti način kao druge. Plan spasenja je plan davanja i primanja; davanja s Božje strane, i primanja od strane čoveka. Ponos srca je povređen zbog ovakve zavisnosti od Boga, ali smo mi nesposobni, prosjaci, nevoljni, siromašni i goli (Otkrivenje 3,17). Jedino što možemo učiniti je da kupimo bele haljine (odeću). One su ponuđene „bez novaca i bez naplate“ (Isaija 55,1 – Bakotić).

Prorok se radovao u Gospodu, zbog toga što ga je Bog odenuo u odeću spasenja i pokrio ga plaštom pravednosti. Mi ne treba sami da se odenemo. Poverimo to Bogu. Kada Bog odeva, to nije samo spoljašnja odora, već on time prožima čoveka, tako da on bude sama pravednost.

Nekada čujemo ljude kako govore da mi moramo sami odenuti prilično pristojne haljine pre nego što možemo zatražiti bele. Ali upravo je potreba i bespomoćnost prosjaka ono što ga preporučuje milosrđu drugoga.

„Svi su zgrešili i tako su lišeni slave Božije.“ Svi ljudi stoje u istom položaju i ponuda milosti je za svakoga ko dođe i uzme vodu života zabadava. Opravdani smo „za badava – Njegovom blagodaću – kroz iskupljenje koje je u Hristu Isusu“ (24. stih – kombinacija prevoda Čarnić-Sinod SPC).

PREDAVANJE BROJ 4

RIMLJANIMA 3,19-31

Osnova večerašnjeg poučavanja je druga polovina trećeg poglavlja poslanice Rimljanima, koja počinje 19. stihom: „A znamo da ono što zakon govori, govori onima koji su u zakonu, da se svaka usta zatisnu, i sav svijet da bude kriv Bogu“ (Karadžić).

„A sad se bez zakona javi pravda Božija, posvedočena od zakona i od proroka; A pravda Božija verom Isusa Hrista u sve i na sve koji veruju; jer nema razlike. Jer svi sgrešiše i izgubili slavu Božiju“ (Rimljanima 3,21-23 – Karadžić).

Stihovi 21-23 sadrže sažet prikaz svega o čemu se govori u preostalim stihovima ovog poglavlja. Ostatak poglavlja predstavlja naglašavanje onoga što je već rečeno. U ovom poglavlju dolazimo do vrhunca poruke ove poslanice. U prvom delu poglavlja naglašena je činjenica da Bog ne gleda ko je ko; samo dela se razmatraju na sudu. Ali kao što je istina da se drvo poznaje po svojim rodovima, isto tako je istina da nije u čovekovoј vlasti da prosuđuje o tim delima. Bog je jedini sudija. On gleda na srce, dok čovek sudi samo po onome što se vidi; stoga, dok čovekova dela mogu izgledati dobra ljudima koji ga okružuju, Bogu, koji vidi ono što čovek ne može videti, poznato je da su ona pokvarena.

Da ponovimo, pravednik će živeti verom. Koji deo čovekovog života mora biti pravedan? Celokupan život, svaki trenutak, jer će pravednik živeti od vere. Ali delima zakona neće nijedan čin postati pravedan. Ovo je tvrda beseda, ali je moramo prihvatiti, jer tako Biblija kaže.

Nijedno delo koje možemo da učinimo ne može biti pravedno samo zahvaljujući zakonu. Jedino kroz veru može bilo koji čovek ili bilo koje delo da bude pravedno. Zakon sudi čoveku po delima, a zakon je tako uzvišen da nijedno ljudsko delo ne doseže do njega. Mora stoga postojati Posrednik kroz koga će doći opravdanje. I to opravdanje po pravu pripada onome kome je darovano na osnovu njegove vere.

Nepreporođeno srce je beznadežno rđavo. Samo zlo može proistići iz zlog srca. Da se iznedre dobra dela neophodno je dobro srce, a samo dobar čovek može imati dobro srce. Međutim, kako su svi sagrešili i ostali lišeni Božje slave, sva ljudska dela su izopačena.

Zakon je sam po sebi merilo savršene pravednosti, ali Hristos je istina, put i život. U Hristu je savršena pravednost zakona, i blagodat¹ kojom se dar njegove pravednosti dodeljuje kroz veru. Ovome su svedoci i sami proroci, jer su oni propovedali opravdanje kroz Hrista, verom.

Kada čovek teži da se opravda svojim delima, on samo gomila nesavršenosti jednu na drugu, dok, kao Pavle, sve to ne proglasi za štetu, svestan da nema pravednosti osim one koja dolazi od Hrista verom (putem vere).

Postoji samo jedna stvar na svetu potrebna čoveku i to je opravdanje – a opravdanje predstavlja činjenicu, a ne teoriju. Ono predstavlja jevanđelje. Ono što nema za svrhu pravednost nije od koristi, i nije vredno propovedanja. Pravednost se samo kroz veru može postići; iz ovoga sledi da sve što je vredno propovedanja mora imati za cilj opravdanje verom.

„Svi su zgorešili i tako su lišeni slave Božje.“ Ljudi dobro razumeju da nijedno naše delo ne može ispraviti prošlost, ali je jednako tačno da se mi ne možemo naći pravednim ni u bilo kom sadašnjem delu išta više nego što možemo prošlost učiniti savršenom. Jednako nam je po-

1 **Blagodat** – Božja *nezasluziva* milost i naklonost (ne može se zaslužiti bilo čim. Nije pravilna upotreba reči *nezasluzena* jer ona u svom značenju ostavlja mogućnost da se milost zasluži, što nije moguće u slučaju blagodat).

Iako reči **milost** i **blagodat** imaju slično značenje, one nisu isto. Osnovna razlika bi se mogla izraziti u sledećem: **milost** predstavlja Božje kažnjavanje u mnogo manjoj meri nego što naši gresi zaslužuju, a **blagodat** predstavlja još i dodatne Božje blagoslove (pored *milosti*) uprkos činjenici da ih ne zaslužujemo. **Milost** je oslobađanje od osude u određenoj meri ili oslobađanje od osude u potpunosti. **Blagodat** je pružanje dodatne naklonosti prema nedostojnima pored *milosti*. Očigledno je da je **blagodat** širi pojam od *milosti* koja predstavlja samo jedan njen aspekt.

Na žalost, u Savremenom srpskom prevodu i svim poznatijim hrvatskim prevodima prevodioci nisu pravili razliku u značenju između ova dva pojma tako da su i reč *blagodat* prevodili rečju *milost*, što je pogrešno – *prim. izdavača*

trebna Hristova pravednost da opravda sadašnjost kao i da nesavršena dela prošlosti učini savršenim.

U slučaju carinika (skupljača poreza) i fariseja, onaj koji se nije uzdao u sopstvena dela otišao je kući opravdan, a onaj koji je želeo da predstavi da u sebi ima pravednosti nije uspeo da se opravda. Svaki čovek koji zatraži pravednost može je imati, ali svako mora doći na nivo svih ostalih grešnika i primiti je sa ostalima, govoreći „Bože, budi milostiv meni grešnome“ (Luka 18,13).

„Opravdavi se besplatno Njegovom blagodaću kroz otkupljenje koje je u Hristu Isusu“ (stih 24 – KJV). „Te se opravdavaju za badava - njegovom blagodaću - na osnovu iskupljenja u Hristu Isusu“ (Čarnić). Šta je to „otkup“? To je ponovna kupovina – povraćaj onoga što je prethodno prodato. Pravednost je beskrajno veliki dar plaćen beskrajno velikom cenom. To je besplatan dar nama, ali za to je plaćeno. Hristova krv je za to platila. Mi smo podstaknuti da razmatramo Njegovu veličinu da bismo spoznali da, iako je ono što treba da bude učinjeno za nas nezamislivo, sila koja to treba da učini je takođe za nas nepojmljiva.

„Da pokaže svoju pravednost“ (stih 25 – SSP) uklanjanjem naših greha. On je taj koji uklanja naše grehe i ako se mi samo predamo Njemu, oni će biti potpuno uklonjeni. Hristos ne odobrava nikakve oprostajnice, već Njegova pravednost briše prošle grehe, čuva naše srce slobodno od grešenja u sadašnjosti, dokle god Njegova pravednost ispunjava to srce.

Vera je početak svake mudrosti; ona leži u osnovi svakog saznanja. Dete ne bi nikada ništa naučilo, kad ne bi verovalo onome što mu se govori. Ako je tako u fizičkoj stvarnosti, zašto ne bismo bili isto tako razumni u duhovnim stvarima?

Otkupljenje dolazi kroz Hristovu stvaralačku silu, i zato ja volim da se prisetim da je on Tvorac svih stvari, jer Onaj koji je stvorio sve-tove iz ničega i održava sve stvari „svojom silnom rečju“ može istom tom rečju stvoriti u meni čisto srce i sačuvati to što je stvorio. Njemu pripada sva sila, a takođe i sva slava.

„Jer Bog je, koji čini u vama, da hoćete i izvršite, kako mu je ugodno“ (Filibljanima 2,13 – Šarić).

„Da li mi, prema tome, ukidamo zakon verom (kroz veru – KJV)? Daleko od toga, nego pre podržavamo zakon!“ (Čarnić).

PREDAVANJE BROJ 5

RIMLJANIMA 4,1-15

Principi postavljeni u prethodnim lekcijama čine da sa zapitamo kako bi neko mogao bilo kada pretpostaviti da će učenje o opravdanju verom uniziti Božji zakon. Opravdanje stavlja zakon u sam svoj centar. Jedina opasnost leži u nerazumevanju ovoga. Opravdanje utvrđuje zakon u srcu. Opravdanje predstavlja zakon utelovljen u Hristu, stavljenom u čoveka, tako da je sam zakon utelovljen u čoveku.

Treće poglavlje prikazuje princip opravdanja verom. U četvrtom poglavlju ovaj princip je ilustrovan slučajem Avrama. Da je Avram imao išta od pravednosti, mogao bi imati hvalu; ali zapravo, on nije imao čime da se pohvali. Bio je opravdan isključivo verom. Rimljanima 4,1-3:

„Šta ćemo, dakle, reći da je naš po telu praotac Avraam (postigao)? Ako je, naime, Avraam opravdan na osnovu svojih dela, može da se hvali, ali ne pred Bogom. Jer šta kaže pismo: ‘Avraam je poverovao Bogu i to mu je uračunato kao pravednost (u pravednost – SSP)’“ (Čarnić).

Ako bi ijedan čovek mogao da učini neko delo kojem bi zaslužio odobravanje Neba, mogao bi se pohvaliti po meri tog dela. Ali nijedno telo nikada neće moći da se pohvali pred Bogom. 1. Korinćanima 1,27-29; Jeremija 9,23.24.

Ako neki čovek može činiti pravdu, u tom slučaju kada Bog daje nagradu za pravednost, taj čovek jednostavno prima ono što je zaradio. Međutim, večni život je „**dar Božji**“. Večni život je nagrada za pravednost, a kako on predstavlja dar od Boga, on to može biti samo zbog toga što je pravednost dar od Boga. „Onom koji radi, plata se ne računa kao dar, nego kao ono što mu se duguje“ (stih 4 – SSP).

Avramova vera je uračunata njemu u pravednost (5. stih). Oproštaj greha nije samo računovodstvena transakcija, brisanje prošlih ra-

čuna. On je životno povezan sa samim čovekom. On nije privremeno delo. Hristos daje Svoju pravednost, uzima greh, i ostavlja na njegovom mestu Svoju pravednost, a to stvara radikalnu promenu u čoveku.

Nijedan čovek ne može učiniti nijedno delo koje bi makar za jedan trenutak opstalo na sudu. Da li se on izjašnjava kao hrišćanin ili ateista ne čini nikakvu razliku u pogledu ovoga. Nema čoveka koji veruje u Hrista a koji bi se usudio da stane na sudu sa svojim delima učinjenim u bilo kom danu, i da zatraži ono što mu pripada, rizikujući da na osnovu tih dela izgubi svoj slučaj. Stihovi 6-8 opisuju blaženstvo čoveka kome Bog uračunava pravednost bez dela. Blažen je čovek kome Gospod, kada on radi u Božjem delu, neće uračunati grehe učinjene u tom poslu.

„Tako i David govori o blaženosti čoveka kome Bog računa pravednost bez dela: ‘Blago onima čiji su prestupi oprosteni i gresi pokriveni. Blago čoveku kome Gospod ne računa greh’“ (Rimljanima 4,6-8 – SSP).

Najpre je pravednost bila uračunata Avramu zato što je verovao, a potom je on primio znak obrezanja, kao pečat pravednosti koju je imao verom (kroz veru).

„Da li se ovo blaženstvo odnosi samo na obrezane, ili i na neobrezane? Mi, naime, govorimo: ‘Avraamu je vera uračunata kao pravednost’. Kako mu je to uračunato? kada je bio obrezan ili kada je bio neobrezan? Ne kada je bio obrezan, nego kada je bio neobrezan. Pa i znak obrezanja dobio je kao pečat pravednosti koju je stekao verom kao neobrezan, da bude otac svih koji kao neobrezani veruju, da se i njima to uračuna u pravednost“ (stihovi 9-11 – Čarnić).

Oni koji ispovedaju uzvišenu religiju, nisu dužni da stoje u tom ispovedanju, već da hode stopama vere koju je Avram imao. „I da bude otac obrezanih, onih naime, koji nisu samo obrezani, nego i hode sto-

pama vere našega oca Avraama, koju je on još kao neobrezan imao“ (12. stih – Čarnić). Preovlađuje shvatanje da je u doba Jevreja Bog pravio razliku između ljudi. Ali Bog nikad nije gledao ko je ko niti to ikada može činiti. Jevreje je samo njihova netrpeljivost i samopravednost navodila da se drže dalje od neznabožaca. Bili su postavljeni da budu svetlost svetu, da budu so zemlji. Odbili su da čine delo na koje su određeni, i postali su kao so bez ukusa, tako da im je i samima bilo potrebno osoljavanje. So mora prožeti materiju koju treba da sačuva. Isti princip važi i danas.

Obećanje dato Avramu bilo je jedno jedino, mada ponovljeno više puta. Ono je glasilo da će se svi narodi blagosloviti u njemu – da će on biti naslednik sveta. „Jer, obećanje Avraamu, ili njegovom potomstvu, da će biti naslednik sveta, nije dato na osnovu Zakona, nego na osnovu pravednosti koja dolazi od vere“ (13. stih – SSP; videti i 1. Mojsijeva 12,1-3). Jevanđelje iznosi na svetlo nasledstvo. Ono donosi spasenje od smrti; ono donosi život, a davanje života podrazumeva i obezbeđivanje mesta življenja. Tako da možemo reći, kao sažetak svega što donosi jevanđelje, da ono daje ljudima večno nasledstvo. Učenje o nasledstvu svetih predstavlja učenje o opravdanju verom i ako mi ne propovedamo opravdanje kroz veru u svom propovedanju o nasledstvu svetih, mi ne propovedamo jevanđelje. Obećano nasledstvo je ono isto obećano ocima (2. Petrova 3,4; Dela 7,5), a ono se ne odnosi na sadašnji svet.

Ovo nasledstvo nije kroz zakon, već kroz opravdanje verom. Ono će pripasti samo onima koji su pravedni, što znači usklađeni sa zakonom. Ipak, „ako su naslednici oni koji su od zakona, vera je poništena, obećanje je obesnaženo“ (stih 14 – KJV).

Ne samo da ne možemo sami doći do nasledstva, već upravo u meri u kojoj to pokušavamo mi se udaljujemo se od tog nasledstva; „jer zakon izaziva gnev“ (stih 15). Ako je nasledstvo od dela, onda nije po obećanju. A ipak je ono namenjeno samo pravednima, a pravednost je poslušnost zakonu. Drugim rečima, imamo savršenu poslušnost zakonu koja ne izvire iz poslušnosti (Rimljanima 3,21). Ovo je paradoks.

Čitavo jevanđelje je u suprotnosti sa ljudskim razumom; ono je beskrajno više od razuma. A ipak, imajući Boga u vidu, ono je razu-

mno. Isus je obećao nasljedstvo, a Njegova obećanja su „da“ i „amin“. On neće dati samo nasljedstvo, već pravednost kojom se ono zaslužuje. Tako da su i život, i pravednost i nasljedstvo darovi od Boga.

PREDAVANJE BROJ 6

RIMLJANIMA 4,1-15

U četvrtom poglavlju Rimljanima poslanice srećemo veru u jednom konkretnom obliku. Opis života Avrama i Sare u vreme rođenja Isaka daje praktičan primer opravdanja verom.

Avram se nije opravdao delima, već je verovao Bogu, i to mu je uračunato u pravednost. Avram je primio znak obrezanja. Zašto? Da bi ga to navelo da poveruje? Ne, već zato što je verovao. To je bio pečat pravednosti koju je imao zahvaljujući veri. Obećanje Avramu i njegovom semenu (Potomku) glasilu je da će on biti naslednik sveta. Ovo obećano nasleđe trebalo je da primi „u posed večni“ (1. Mojsijeva 17,8 – Bakotić). To je, dakle, bio savez pravednosti, zapečaćen pečatom pravednosti, i nasleđe je trebalo da bude nasleđe pravednika, koje niko osim pravednika ne može steći (2. Petrova 3,13).

Kako nam Bog može dati pravednost kada smo tako grešni? Ne možemo razumeti kako, niti treba da pitamo za to. To je isto tako veliko čudo da Bog učini nepravednog čoveka pravednim kao što je to bilo da On stvori svet. Ako čovek zove neku stvar koja ne postoji kao da postoji, on govori laž; ali kada Bog zove ono što nije kao da jeste, sama činjenica da On to zove čini da to tako i postane. Bog ne samo da čini naša srca pravednim, kad u njima nema pravednosti, već On čini više od toga: On čini naša srca pravednim i kad u njima nema ničeg osim nepravde.

Čovek koji ne veruje da Bog može Svojom rečju upisati pravednost u njegovo srce jednako je nevernik kao onaj koji, sledeći teoriju evolucije, odbacuje Mojsijev izveštaj o stvaranju. Božja sila ne može se ograničiti. Ako bi postojala ogromna planina, koja bi se postavila naspram Božje sile, On bi mogao, ne uzimajući ništa, izlomiti svu tu planinu na parčice.

„A vi ste, braćo, kao Isaak, deca obećanja“ (Galatima 4,28 – SSP). Mi postajemo deca Božja na isti način na koji se Isak rodio – verom, kao što su Avram i Sara verovali. Obećanje je za onoga „koji ne radi, ali veruje u Onoga koji opravdava bezbožnika“ (Rimljanima 4,5 – SSP).

Mnogo toga je sadržala u sebi Avramova spremnost da žrtvuje svoga sina Isaka. Nije bilo drugoga sina kroz kojega je obećano nasleđstvo moglo doći. Hristos ne bi mogao doći na svet osim preko Isaka. Ako on bude pogubljen kakva nada ostaje u dolazak Spasitelja? Nikakva. Po svemu je izgledalo da će Avram ukloniti svaku nadu u sopstveno spasenje.

Predivna vera je ovde prikazana. Avram je verovao da Bog može ponovo podići Isaka, a opet, upravo Onaj (Hristos) čijom silom je po njegovom verovanju Isak mogao biti podignut, nije došao niti je mogao doći drugačije osim preko Isaka. Ipak je Bog obećao i Avram je verovao, iako je bio pozvan da učini upravo onu stvar koja bi po ljudskom shvatanju uklonila svaku nadu da će se obećanje ikada ispuniti.

Obećanje je samo po sebi bilo nepromenljivo, a to nepromenljivo obećanje bilo je potvrđeno nepromenljivom zakletvom. Zato je Bog pod obavezom da ispuni svoja obećanja svima koji se na njih pozivaju. U njemu su založeni sam Božji presto i Njegovo postojanje, i ne ispuniti ga značilo bi da se Bog odriče Sebe Samoga.

Uskoro, Bog će doći i reći: „Saberite mi svece moje, koji učiniše sa mnom zavet (savez – KJV) na žrtvi“ (Psalam 50,5). Ovo se odnosi na Hristovu žrtvu. Kroz Njega mi dolazimo. On je jemac saveza.

Obećanje dato Avramu zavisilo je od jedne stvari – posedovanja sina. Proteklo je dvadeset pet godina od vremena kada je obećanje dato do njegovog ispunjenja. Avram se nije pokolebao u vezi sa tim obećanjem, ali Sara jeste, „i Avram pristaje na reč Sarinu“ (1. Mojsijeva 16,2). Ona je ovo preduzela da pomogne Gospodu da sprovede Svoj plan. Ali Agara je bila robinja, i njeno dete nije moglo da bude ništa drugo do rob, rođen na telesan način.

Seme obećano Avramu trebalo je da čine slobodni ljudi, ne robovi, tako da ništa nije postignuto ovim Sarinim planom. Došlo je vreme kada je Sara shvatila da jedina stvar koju treba da učini jeste da poveruje da je Bog kadar da ispuni Svoje obećanje bez njene pomoći. Tada, „kroz veru“ ona „primi silu da zatrudni“. Rođenje Isaka bilo je čudo. Sa ljudskog stanovišta bilo je sasvim nemoguće da Avram i Sara postanu roditelji detetu. Ona je zatrudnela Božjom silom.

Avram i Sara nisu učinili ništa da dobiju obećanje, osim što su verovali, a ipak je dete obećanja bilo njihovo sopstveno dete. Tako je i sa hrišćanima. Ništa se ne može učiniti da se stekne Hristova pravednost, osim da se veruje u obećanja. Pogrešno je činiti napor da se obezbedi Hristova pravednost. Rečeno nam je da verujemo u obećanja. Bog je obećao da će nas učiniti pravednima, i jedini put da se ta pravednost zadobije jeste da se veruje da je Bog kadar da je stavi u nas.

Kada su ljudi zadovoljni verovanjem u Boga i potčinjavanjem Njemu, postoji sila u Njegovim obećanjima da za njih izgradi pravednost, bez učešća njihove snage. Kako su ljudi učinjeni pravednima, ili učesnicima u božanskoj prirodi? „Čime su nam darovana skupocena i najveća obećanja, da pomoću njih postanete učesnici u Božijoj prirodi“ (2. Petrova 1,4 – Čarnić). Sila leži u obećanju Božjem. Kako možemo učiniti obećanja delotvornim za nas? Verujući u njih. „Ako ispovedamo svoje grehe, on je veran i pravedan da nam oprosti grehe i očisti nas od svake nepravednosti“ (1. Jovanova 1,9 – Čarnić). Priznajte svoje grehe, verujte da ih Bog oprašta kao što je obećao, i obećanje je vaše, vaši gresi su oprošteni.

Obećanja Božja mogu se uporediti sa obveznicama. Koliko njih može imati te obveznice? Svako „ko hoće“ (Otkrivenje 22,17). One važe za određenu meru blagoslova. Ta se mera nikad ne može iscrpeti, jer Bog „može sve učiniti izobilnije nego što molimo ili mislimo“ (Efescima 3,20 – Šarić). Ljudi donose obveznicu u banku i dobijaju zlato za nju. Hrišćani iznose obećanja Božja pred Njega i unovčavaju ih u blagoslov.

PREDAVANJE BROJ 7

RIMLJANIMA 5,1-5

„Pošto smo, dakle, opravdani verom, imamo mir s Bogom kroz našeg Gospoda Isusa Hrista. Kroz njega, verom, imamo pristup ovoj milosti u kojoj stojimo i radujemo se u nadi u Božiju slavu. I ne samo to, nego se radujemo i u nevoljama jer znamo da nevolje donose strpljivost, strpljivost prekaljenost, a prekaljenost nadu. A nada nas ne izneverava jer se Božija ljubav već izlila u naša srca kroz Svetog Duha, koji nam je dat“ (Rimljanima 5,1-5 – SSP).

Peto poglavlje sadrži delimično nabranje blagoslova koji su plod jedne takve vere kakva je prikazana u četvrtom poglavlju. Ono prikazuje hrišćanski razvoj života svakoga ko ima Avramovu veru. Dve reči daju osnovni ton poglavlju – mnogo više. Ako imate slavu, strpljenje ili hrišćansko iskustvo o kojem se govori u ovom, ili bilo kom drugom poglavlju, znajte da Bog ima zalihe toga i spreman je da da mnogo više, jer on „može da učini neuporedivo mnogo više nego što smo mi u stanju da zamolimo ili da pomislimo“ (Efescima 3,20 – SSP).

„Pošto smo, dakle, opravdani verom“, što znači, dovedeni u sklad sa zakonom pomoću vere, „imamo mir s Bogom posredstvom Gospoda našega Isusa Hrista“ (Rimljanima 5,1 – Čarnić). Jedini način na koji se čovek može uskladiti sa zakonom i živeti slobodno od osude je verom u obećanja Božja. U Hristu nema nepravde, stoga u njemu nema ništa osim pravednosti. Verujući u Hrista, hrišćanin ima Hristovu pravednost.

Ali zar ne kaže Jakov da moraju postojati dela vere ili nije vera ni od kakve koristi? Tačno je da se vera usavršava kroz dela (Jakov 2,22). Ali je vera i samo vera ono čime se ljudi opravdavaju. Isti tekst koji govori o tome da se Avram opravdao verom, kazuje da su dela bila samo izdanak iz vere koja je bila u njihovom temelju i da se tim delom ispunilo ono što je pisano: „Avram je verovao Bogu, i to mu se pripisalo u

pravednost“ (1. Mojsijeva 15,6 – KJV). Dela su rezultat vere. „Jer Bog je, koji čini u vama, da hoćete i izvršite, kako mu je ugodno“ (Filibljanima 2,13 – Šarić). Mi se predajemo u Hristove ruke, on dolazi i nastanjuje se kod nas. Mi smo kao glina u rukama grnčara, ali je Hristos taj koji čini sva dobra dela i Njemu pripada sva slava.

„Imamo mir s Bogom“ (Rimljanima 5,1). Šta je to mir? To nije osećanje, već činjenica. Mnogi misle da moraju iskusiti izvesno osećanje koje će prepoznati kao „Božji mir“. Ali oni nisu nikada imali Božji mir, i stoga ne mogu znati kakvo to osećanje treba da bude. Sotona može dati izvesna osećanja sreće, i ako bi hrišćanin imao samo osećanja kao kriterijum, bio bi prevaren. Gospod nije zainteresovan za osećanja, već za činjenice. Mir je suprotnost ratu, neslozi, borbi za prestiž. Mi ili smo u miru sa Bogom ili u ratu. Ako smo u ratu, to je stoga što istrajavamo u pobuni.

Kako se ljudi bore protiv Boga? Tako što slede grešne navike. Svakom ko se svesno odaje nekoj grešnoj navici ratuje protiv Boga. Bog je Bog mira. Hristos je ostavio mir svojim sledbenicima. „Neka mir Božji vlada u srcima vašim“ (Kološanima 3,15 – KJV). Između Boga i Njegovog dragog Sina na nebesima postoji „savet mira“. Oni su u savetu radi čovekovog mira. Postoji samo jedan uslov pod kojim čovek može imati taj mir – **bezuslovno predanje, predanje svega Bogu i onda postoji mir u srcu, kakva god da su osećanja.**

„Velik mir imaju oni koji ljube zakon tvoj, i u njih nema spoticanja“ (Psalam 119,165 – Daničić). „O, da si pazio na zapovesti moje! Mir bi tvoj bio kao reka, i pravda tvoja kao valovi morski“ (Isaija 48,18 – Daničić). Kakva je izobilna uteha u ovim rečima! „Isus Hristos je isti juče i danas i doveka“ (Jevrejima 13,8 – Čarnić). Tako je Njegov mir upoređen sa stalnim proticanjem reke i neprestanim kovitlanjem okeanskog talasa; stoga nije bitan osećaj jer ako su svi gresi priznati, Bog je veran i pravedan da ih oprost i mi smo u miru s Njim. Stanje mira je stanje čoveka koji je opravdan verom.

„Kroz koga i pristup nađosmo verom u ovu blagodat [nezasluženi oproštaj i naklonost] u kojoj stojimo, i hvalimo se nadanjem slave Božije“ (Rimljanima 5,2 – Karadžić). Pravednost može biti ispunjavana u

ljudima iz dana u dan istom silom kojom je Isak bio rođen od roditelja koji su bili praktično mrtvi. Kada ljudi jedanput steknu ovo iskustvo, sledeće što će se dogoditi je da će biti prinuđeni da se raduju nadajući se dolasku Gospoda.

Koliko često gledamo na Gospodnji dolazak sa strahom? Ako se ne radujemo u Gospodu u sadašnjem životu, nema za nas nade da ćemo se radovati u Njemu u životu koji će doći. Zašto bi hrišćani trebalo da se hvale „nadom na slavu Božiju“? (Rimljanima 5,2 – Čarnić). Zato što su oni u miru sa Njim. Adventistima sedmog dana je ponuđeno „a kad se ovo počne zbivati, ispravite se i podignite svoje glave, jer se približava vaše izbavljenje“ (Luka 21,28 – Čarnić). Mi ga hvalimo što dolazi uskoro; to je jedno od najslavnijih i najradosnijih pouzdanja koje imamo.

Mi živimo u sadašnjosti, ne u budućnosti. Čitajte 1. Petrovu 1,5-9. Spasenje nam danas pripada u istoj meri kao što će to biti slučaj u Božjem carstvu. Niko osim nas samih ne može nas lišiti toga. Petar kaže: „Primajući [sadašnje vreme] kraj svoje vere, spasenje duša“. Naše sadašnje spasenje je naša jedina nada na buduće spasenje. „Silom Božjom sačuvano“ (engleski prevod KJV) je izraz koji Petar koristi, a on označava upravo isti uslov – „opravdavši se verom“ – iz petog poglavlja Rimljanima.

Sila koja će učiniti ljude besmrtnim u životu koji će doći je ista ona koja njih opravdava – usklađuje sa zakonom – tako da su u skladu s njim, svaki dan. Pavle kaže u poslanici Filibljanima, trećoj glavi, 21. stihu: „Koji će preobraziti naše poniženo telo – da bude saobrazno njegovom slavnom telu – svojom silom kojom može sve da pokori sebi“ (Čarnić).

U Efescima 3,16, Pavle se u jednoj nadahnutoj molitvi moli da oni budu osnaženi silom od strane Njegovog Duha u unutrašnjem čoveku, prema „bogatstvu njegove slave“. Blagodat Božja jednaka je slavi Božjoj. Božji presto je presto slave i blagodat u kojoj stojimo je u skladu sa Božjom slavom.

„Hvalimo se i nevoljama: znajući da nevolja proizvodi strpljenje“ (KJV). Neki kažu da nevolja proizvodi nestrpljenje. To nije tačno. Ako čovek nije opravdan verom, nevolja će razviti nestrpljenje koje je u nje-

mu. Kako to onda da nevolja proizvodi strpljenje? Neka ovi tekstovi odgovore: „I svu svoju brigu bacite na njega, jer se on brine za vas!“ (1. Petrova 5,7 – Šarić). „Baci na Gospoda breme svoje, i on će te podržati“ (Psalam 55,22 – engleski prevod, videti Šarić). „Dodite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas odmoriti“ (Matej 11,28 – Čarnić).

On odnosi taj teški teret. Šta predstavlja to breme? Sve što nas brine ili uznemirava. Bez obzira da li je to neka sitnica – malo iskušenje – ili nešto veliko. Bacite to na Gospoda. Mi se radujemo u nevoljama jer imamo Hrista sa sobom, i celo to breme bacamo na Njega. On ga može nositi. On ga je već poneo za čitav svet, tako da ne možemo ništa dodati Njegovom bremenu.

Kako se oslobađamo našeg bremena? Predajemo ga Hristu i onda kažemo: „On nosi breme“. I on ga nosi bez obzira da li se uopšte osećate drugačije ili ne. Onda ćete iskusiti koliko su istinite reči „ja ću vam dati odmor“. To je odmor čak i ako fizički bol još uvek razdire telo. Jer Hristos nosi tu patnju, i vi se uzdižete iznad svakog bola.

Kako su mučenici išli na sprave za mučenje i lomače sa pesmom radosti na usnama? Da li je to bilo samo razmetanje hrabrošću? Ne, Hristos je nosio njihov teret i u Njemu su imali mir. Iz sveg srca su pevali hvale Njemu. Tako su bili srećni i radosni i jedva da su primećivali bol dok su ih plameni jezici lizali. Moraćemo proći „kroz veliku nevolju“. To može biti bič po golom telu ili sprava za mučenje. Ljudska priroda ustukne pred takvim mučenjem. U Hristu mi to možemo da nosimo. Steknite iskustvo u Njemu sada i u vreme probe On vas neće napustiti. On može nositi taj veliki teret jednako dobro kao i neki mali.

Hristos će biti naš tada jednako kao i sada, i život koji živimo biće u Njemu. Nijedan čovek na svetu neće moći da opstane u to vreme ukoliko nije prethodno naučio lekciju vere. Sada je pravo vreme, kada se lekcija može naučiti pod lakim okolnostima. Koliko god da će nevolja vremena koje dolazi biti velika, mi ćemo proći kroz nju sa radošću. Ta radost se mora sada učiti.

„A strpljivost neka ima savršeno delo, da budete savršeni i potpuni, bez ikakva nedostatka“ (Jakov 1,4 – Čarnić). Stpljenje dokazuje da smo savršeni ljudi.

„Strpljenje gradi iskustvo“ (Rimljanima 5,4 – KJV). Hrišćansko iskustvo je ono o kojem se ovde govori. „Iskustvo“ ukazuje na ljude koji to iskustvo imaju, nakon što su bili isprobani i iskušani. Oni su se oslonili na Boga i okušali ga.

Iskustvo, ili činjenica da mi svakodnevno kušamo Boga, izgrađuje nadu – nadu u Boga. Ako se Bog svaki dan kuša, tada ima nade svaki dan. To znači da imamo razloga da očekujemo stvari za kojima čeznemo. Mi imamo spasenje danas, zato se radujemo u nadi na večno spasenje. Ovo je zaista poglavlje nade i radosti.

PREDAVANJE BROJ 8

RIMLJANIMA 5,6-9

Samo bi jedna pobuda trebalo da pokrene umove onih koji proučavaju Božju reč, a to je činjenica da bi ovim proučavanjem mogli da se približe Bogu. Bog ne gleda ko je ko. On će svog Svetog Duha dati bilo kome – svakome ko Ga zatraži. On je jednako spreman da svakome pojasni istine Svetog pisma. Mir i svetlost mogu da uđu u vaša srca na osnovu onoga što se izgovori sa propovedaonice, ali ako ne poznajete Reč sami za sebe, taj mir i ta svetlost neće ostati u vama. Sveti Duh je govorio reči iz Biblije i samo uz pomoć Svetog Duha ona može da se razume. Svaki čovek koji se preda Svetom Duhu može da razume Bibliju sam za sebe.

Postoji samo jedan pravi pomoćnik u Svetom pismu – Božji Duh. Ako predstavu o Hristu i Njegovom delu stičete iz spisa drugih ljudi, to je u najboljem slučaju iz druge ruke. Crpite svetlost direktno iz Svetog pisma. Učite o Bibliji iz same Biblije. Kada Sveti Duh obasja naše umove, iako će nam se Reč učiniti jednostavnom, istovremeno će u njoj postojati visine i dubine koje će nas ispuniti divljenjem. Provešćemo čitavu večnost proučavajući plan spasenja i što duže proučavamo, nalazićemo više toga što treba proučiti.

Sinoć smo proučavanje završili sa 5. stihom petog poglavlja. Večeras ćemo početi od 6. stiha.

„Jer je Hristos, dok smo mi još bili slabi (bez snage – KJV, Bakotić; bespomoćni – SSP), u određeno vreme umro za bezbožnike“ (Rimljanima 5,6 – Čarnić). Zapazite izraz „bez snage“. Postojalo je određeno vreme u istoriji sveta, kada je Hristos žrtvovan na krstu Golgote. Međutim, to nije bio jedini put kada je Hristos pomogao bezbožnicima. Ko su bezbožnici? To su oni koji su „bez snage“. Ljudska porodica je bez snage još od pada, i bez snage je i danas. Kada ljudi misle da su bez snage, Hristos je taj koji treba da se podigne i On kaže da će sve ljude privući k sebi. Tako mi možemo danas da gledamo u Isusa, kao razapetog i vaskrslog Spasitelja, isto kao što su mogli i učenici.

Ponekad mislimo da se mi osvrćemo (unazad) ka Hristu, a da su patrijarsi i proroci gledali unapred na Njegov dolazak. Da li je to zaista tako? Mi tražimo Hrista, a to su činili i oni. Mi gledamo Hrista, Iskupitelja punog ljubavi, koji je pored nas, a to su činili i oni. Mojsije je rekao deci Izraela: „Nije na nebu, da kažeš: ko će se za nas popeti na nebo, da nam je donese, da bismo mogli da je čujemo i da je izvršavamo?.... Već ti je Reč vrlo blizu, u tvojim ustima, i u tvom srcu, da bi je izvršavao“ (5. Mojsijeva 30,12.14 – KJV). Reč, koja je bila Hristos Iskupitelj, bila je blizu njih, a On je i blizu nas.

Oni su svi pili iz te duhovne Stene koja je išla sa njima, a ta Stena je bio Hristos. Izraelci nisu morali da gledaju unapred na Hristov dolazak. On je bio blizu njih. On je bio Jagnje, zaklano od osnivanja sveta. On jeste, i uvek je bio prisutan Spasitelj svima koji su Ga učinili takvim. On je bio prisutan Spasitelj Avelju. „Verom je Avelj Bogu prineo bolju žrtvu nego Kain“ (Jevrejima 11,4 – SSP). „Verom“ u šta? U Božjeg Sina, jer nije bilo nikog drugog u koga bi mogao da veruje. Tako je i Enoh verom hodao (živeo) sa Hristom. On nije gledao ka nekom budućem vremenu, očekujući tada pomoć od Iskupitelja. Hristos je za njega bio [već tada] prisutan Spasitelj i oni su hodali zajedno.

Dakle, u svakom vremenu, kada su se ljudi osećali slabima, Hristos je bio njihov Spasitelj. Zapazite kako su jednostavne ove reči: „Dok smo mi još bili bez snage, u određeno vreme Hristos je umro za bezbožnike“. Avelj je bio bez snage (slab), i Hristos je umro za njega. Enoh je bio bez snage, i Hristos je umro za njega. Avram i Sara su bili bez snage, i Hristos je umro za njih. Njegova smrt je za sve njih bila stvarnost. Koliko je Hristos bio neverovatno moćan za Avrama! Taj Hristos, Mesija koji još nije bio došao, i koji je trebalo da dođe kroz Avrama, upravo taj Mesija je bio toliko moćan, da se verom u Njega Avramu i Sari rodio sin, kako bi On (Mesija) mogao da dođe kroz tog sina. U svakom razdoblju istorije Zemlje, Hristos je bio prisutan Spasitelj [na raspolaganju] onima koji su bili „bez snage“.

„Jedva će ko umreti za pravednog čoveka“ (Rimljanima 5,7 – Čarnić). Reč koja u originalu označava „pravednog“ je različita reč u odnosu na onu koja se prevodi kao „dobar“. Reč „pravedan“ ovde podrazumeva čoveka koji je strogo pošten i ispravan, ali nema ničeg posebno

dopadljivog u vezi sa njim. Jedva da će iko umreti za nekog takvog. Međutim, za „dobrog“ čoveka, onog koji je plemenit i dobronameran, koji bi dao sve što ima da nahrani siromašne i obuče gole, za takvog čoveka bi se neko čak i usudio da umre. To je najveća visina do koje čovekova ljubav doseže. „Niko nema veće ljubavi od ove: da neko položi svoj život za svoje prijatelje“ (Jovan 15,13 – Čarnić). Međutim, obratite pažnju na Božju ljubav. „Ali Bog pokazuje svoju ljubav prema nama time što je Hristos umro za nas kad (dok – SSP) smo još bili grešnici“ (Rimljanima 5,8 – Čarnić). Mi Boga i Njegovu ljubav prema nama često procenjujemo u odnosu na sebe i svoju ljubav. Gospod je rekao kroz Davida: „Ti pomisli da sam ja kao ti“ (Psalam 50,21 – Daničić). Nepreporođeno srce postupa onako kako se postupa prema njemu, i sudi Bogu prema sebi, ali Božja ljubav je potpuno drugačija od čovekove ljubavi. On voli svoje neprijatelje.

Kako je predivna, i kako neponovljiva Božja ljubav, i do koje mere se ta ljubav pokazala u smrti Njegovog dragog Sina. Šta je svet učinio da zasluži dobrotu iz Božje ruke? Udružio se sa Božjim neprijateljima; ništa osim kazne nije zaslužio. Neki kažu da ne mogu da prihvate Hrista, zato što nisu dostojni. Ljudi koji se godinama izjašnjavaju kao hrišćani lišice sebe izobilja Božje blagodati, zato što kažu: „Ja nisam dostojan“. To je tačno. Oni nisu dostojni. Niko od nas nije dostojan. Ali Bog je pokazao svoju ljubav prema nama time što je, dok smo još bili grešnici, Hristos umro za nas. Zašto je On umro? Da bi nas učinio dostojnima. Da bi nas upotpunio u sebi. Problem sa onima koji kažu da nisu dostojni je u tome što se ne osećaju ni upola toliko nedostojnima koliko bi trebalo. Kada bi se osećali „bez snage (slabima)“, onda bi Hristova sila mogla da im pomogne. Cela tajna opravdanja verom i života i mira u Hristu leži u verovanju Bibliji. Jedno je reći da verujemo Bibliji, a drugo je da svaku njenu reč prihvatimo kao da su je izgovorila Božja usta, svakom od nas pojedinačno.

U 1. Timotiju 1,15 Pavle kaže: „Ovo je istina i zasluhuje da bude prihvaćeno u potpunosti: Hristos Isus je došao na svet da spase grešnike“ (SSP). To je upravo ono zbog čega je On došao – da spase grešnike. „Jer je sin čovečiji došao da nađe i spase ono što je izgubljeno“ (Luka 19,10 – Karadžić). O, kada bi ljudi shvatili da su bez snage! Kada dođu

do te tačke, onda mogu da imaju Hristovu snagu. To je snaga koja je vredna nečega; ona je vredna svega.

Velika je stvar kada verujemo da je Hristos umro za bezbožnike. Ponekad se osećamo skoro obeshrabrenima, nebo iznad naših glava deluje kao bronza (aludiranje na stih iz 5. Mojsijeve 28,23) i sve što činimo ili kažemo izgleda kao da nam se vraća u lice, kao da ne vredi ništa. Mi mislimo da naše molitve ne dopiru dalje od naših glava. Šta ćete učiniti u takvom trenutku? Morate da se zahvalite Bogu. „Za šta da se zahvalim Bogu? Nemam blagoslov; uopšte se ne osećam kao da sam Njegovo dete; za šta da Mu se zahvalim?“ Zahvalite Mu se zato što je Hristos umro za bezbožnika. Ukoliko vam ne znači mnogo kada prvi put ponovite te reči, ponovite ih opet. Onda će uskoro ući svetlost. Osećate da ste jedan od bezbožnika; onda je to obećanje upravo za vas – da je Hristos umro za vas. Vi ste tu, pred Njim, na svojim kolenima, zato što ste grešnici, tako da možete da imate korist od Njegove smrti. Kakva je korist od te smrti? „Mnogo ćemo više, onda, biti kroz Njega spaseni od greha, pošto smo se opravdali Njegovom krvlju. Jer ako (kad) smo se pomirili sa Bogom smrću Njegovog Sina, dok smo još bili neprijatelji, mnogo ćemo se više spasiti Njegovim životom, kada smo se pomirili“ (Rimljanima 5,9.10 – eng. prevod). Mnogi postupaju i govore kao da je Hristos mrtav, i to nepovratno mrtav. Da, On je umro, ali je ponovo ustao i živi zauvek. Hristos se ne nalazi u Josifovom novom grobu. Mi imamo vaskrslog Spasitelja. Šta Hristova smrt čini za nas? Miri nas sa Bogom. Hristova smrt je ta koja nas dovodi Bogu. On je umro, pravedan za nepravednog, da bi mogao da nas dovede Bogu. Sada obratite pažnju! Hristova smrt je ono što nas dovodi Bogu. Šta nas održava ovde? Hristov život. Mi smo spaseni Njegovim životom. Sada zadržite ove reči u svojim umovima: „Ako smo se pomirili, bićemo spaseni Njegovim životom“.

Zašto je bio darovan Hristov život? „Bog je tako zavoleo svet da je svog jedinorodnog Sina dao, da svaki - ko veruje u njega - ne propadne, nego da ima večni život“ (Jovan 3,16 – Čarnić). Znači, Hristos je dao svoj život, da bismo mi mogli da imamo život. Gde je taj život? Šta je taj život? I gde možemo da ga dobijemo? U Jovanovom jevanđelju 1,4 čitamo: „U njoj (Reči tj. Hristu – *prim. izdavača*) je bio život i taj

život je ljudima bio svetlost“ (SSP). On sam ima život i daje taj život svima, ko god želi da ga prihvati (Jovan 17,2). Dakle, Hristos ima život i On je jedini koji ga ima, i želi da ga da nama. A šta je taj život? Treći stih: „A ovo je večni život: **da upoznaju tebe**, jedinog istinitog Boga, i onoga koga si poslao - Isusa Hrista.“ Da li osoba koja poznaje Hrista ima večni život? To je upravo ono što Božja reč kaže.

I On ponovo kaže u Jovanu 3,36: „Ko veruje u Sina, ima večni život“ (SSP). Ovo su reči Gospoda Isusa Hrista. Kako znamo da imamo taj život? Ovo je važno pitanje. „Mi znamo da smo iz smrti prešli u život, jer volimo braću. Ko ne voli (svog brata – KJV), ostaje u smrti. Ko god mrzi svoga brata, ubica je, a znate da nijedan ubica nema u sebi trajnog, večnog života“ (1. Jovanova 3,14.15 – SSP).

Neko kaže: „Znamo da ćemo uskoro dobiti večni život“. Da, to je tačno, ali je i bolje od toga; mi ga dobijamo [već] sada. Ovo nije samo teorija. To je Božja reč. Dozvolite mi da ilustrujem: Imamo ovde dva čoveka, dva brata – po svemu izgledu, oni su slični. Međutim, jedan je hrišćanin, a drugi nije. Onaj koji je hrišćanin, iako ništa u njegovom spoljašnjem izgledu ne ukazuje na to, ima život koji ovaj drugi nema. On je prešao iz smrti – stanja u kojem je ovaj drugi – u život. On ima nešto što drugi nema, a to nešto je večni život. One reči: „Nijedan krvnik (ubica) nema u sebi večni život“ ne bi značile ništa, ako niko drugi ne bi imao večni život u sebi.

1. Jovanova 5,10: „Ko veruje u Sina Božijeg ima svedočanstvo u sebi. Ko ne veruje Bogu, načinio ga je lažom, jer ne veruje u svedočanstvo koje je Bog dao za svog sina“ (kombinacija prevoda Čarnić-KJV). Bog ne može da laže, tako da, kada kažemo da Božje reči nisu takve kakve jesu, mi sebe činimo lažljivcima. Prema ovom tekstu, mi Boga činimo lažovom, ako ne verujemo u svedočanstvo da je Bog dao svog Sina. Šta onda treba da verujemo, da bismo oborili tu optužbu za neverovanje ovom svedočanstvu i nazivanje Boga lažljivcem? Sledeći stih to objašnjava: „A ovo je svedočanstvo, da nam je Bog dao večni život, a taj život je u Njegovom Sinu.“

Neki ljudi se plaše da će ideja o opravdanju verom i večnom životu udaljiti ljude od zapovesti. Ali niko osim onog ko je opravdan verom

– ko ima Hristov život – ne drži zapovesti, jer Bog kaže da smo opravdani verom, a ako mi kažemo da nismo, onda Boga činimo lažljivcem – mi lažno svedočimo protiv Njega i kršimo [devetu] zapovest. U malopre citiranom stihu rečeno nam je šta treba da verujemo da bismo oborili optužbu o nazivanju Boga lažljivcem. Treba da verujemo da nam je Bog dao večni život u Hristu. Sve dok imamo Božjeg Sina, imamo i večni život. Verom u Božju reč mi unosimo Hrista u svoja srca. Da li je to mrtvi Hristos? Ne. On živi i ne može da bude odvojen od svog života. Zato, kada unesemo Hrista u svoja srca, mi tu unosimo i život. On, kada dođe, unosi taj život u naša srca. Koliko samo treba da budemo zahvalni Bogu zbog ovoga.

Kada je Isus otišao u Vitaniју, rekao je Marti: „Ja sam vaskrsenje i život“ (Jovan 11,25). Već smo čitali o prelaženju iz smrti u život. Kako se to čini? Samo vaskrsenjem. U Hristu imamo vaskrsenje u novi život. Obratite pažnju na sledeće reči: Pavle se moli da bi mogao da upozna Njega i „silu Njegovog vaskrsenja“ (Filibljanima 3,10 – SSP). U Efescima 2,4-7 čitamo: „Ali Bog koji je bogat milošću, zbog velike ljubavi kojom nas je zavoleo, oživeo nas je s Hristom, čak kada smo bili mrtvi u gresima [blagodaću ste spaseni]“ (eng. prevod).

Zapazite, On je ovo učinio, i On „nas je vaskrsao i poseo nas (postavio da sedimo – KJV) na nebesima u Hristu Isusu“ (Efescima 2,6 – SSP). Bili smo mrtvi, oživljeni smo i vaskrsnuti, da sedimo na nebesima sa Hristom Isusom. Moramo, i možemo da imamo Hristov život danas, jer kada On dođe, On će preobraziti naša grešna tela istom silom kojom je promenio naša srca. Srce mora sada da se promeni. Ono ne može drugačije da se promeni, osim životom Hrista koji ulazi i živi u njemu. Ali kada se Hristos nalazi u srcu, mi možemo da živimo Hristov život, a onda, kada On dođe, otkriće se i slava. On je bio Hristos kada je bio ovde, na Zemlji, iako nije imao pratnju anđela, niti vidljivu slavu na sebi. On je bio Hristos kada je bio čovek bola. A onda, kada se vazneo, otkrila se slava. Takav je slučaj i sa nama. Hristos mora sada da prebiva u našim srcima, a kada dođe i preobrazi naša tela, tada će se otkriti i slava.

Hristos je dao svoj život za nas (Jovan 10,10.11). On je dao sve što je imao. Šta je to bilo? Njegov život. On je dao svoj život zbog naših

greha (Galatima 1,3.4). Mi ćemo biti spaseni Njegovim životom. To je život Hrista, koji je bio Isus Hristos iz Nazareta. Niko nije mogao Hristu da oduzme život. Zli nisu imali silu da Ga ubiju. On je sam položio svoj život. Da nije sam izabrao da to učini, niko nikada ne bi mogao da Mu ga oduzme.

Bog Ga je podigao, „oslobodivši Ga smrtnih muka (bolova – Čarnić); jer je bilo nemoguće da ga smrt zadrži“ (Dela 2,24 – SSP). Nije bilo moguće da smrt drži Hrista. On je u svom životu imao silu koja je prkosila smrti. „Ja živim verom Sina Božjeg, koji me je zavoleo i sebe predao za mene“ (Galatima 2,20 – kombinacija prevoda Karadžić-KJV). Da, mi smo razapeti sa Hristom, ali da li je Hristos mrtav? Ne. On je ponovo podignut; onda smo i mi podignuti sa Njim. Međutim, mi smo u telu. To je tačno, ali i u telu može da postoji božanski život koji je postojao i u Hristu kada je i On sam bio u telu¹.

Mi ove stvari ne možemo da razumemo. One predstavljaju tajnu Jevanđelja. Tajnu Hrista koji se javio (ispoljio) u telu. Sve što je Nebo učinilo za čoveka je tajna. Bila je jedna sirota žena koja je patila od tečenja krvi. U zbijenoj gomili ljudi, ona je dotakla rub Učiteljeve haljine. Hristos je rekao: „Osetio sam da je iz mene izašla sila“ (Luka 8,46). Ta žena je zaista bila bolesna i kada je dotakla rub Njegove haljine, bila je zaista i izlečena. Šta ju je izlečilo? Postojala je stvarna sila koja je izašla iz Isusa, ušla u ženu i iscelila je.

Ova čuda su bila zapisana za nas. Zašto su bila zapisana? „Da biste verovali da je Isus Hristos, Božji Sin; i da biste, verujući, mogli da imate život kroz Njegovo ime“ (Jovan 20,31 – KJV). Isti život i sila koji su izašli iz Hrista i izlečili telo te žene, izašli su da iscele i njenu dušu; Hristos je spreman i voljan da to učini i danas. Ove stvari su zabeležene da bismo mi mogli da znamo da ista božanska sila i život koji su ušli u tela ljudi da bi ih iscelili, ulaze i u duše onih koji veruju. Mi možemo da primimo taj isti život u svoje duše, da bismo izdržali iskušenja neprijatelja.

1 Telu baš kao što je naše – videti Jevrejima 2,14.17 prevod Vuka Karadžića ili Dimitrija Stefanovića. O ovoj temi autor govori u mnogim svojim delima, pomenuli bi *Hristos i Njegova pravednost* kao možda najpoznatijem, ali se na ovom mestu nećemo baviti time – *prim. izdavača*

Postoji samo jedan život koji može da se odupre grehu, a to je bezgrešan život; a jedini bezgrešan život je život Božjeg Sina. Koliko mnogo nas stremi da bude bezgrešno. To je unapred izgubljena igra. Ali mi možemo da imamo Hristov život, a to je bezgrešan život. Neka ja slava Bogu na ovom neopisivom daru.

PREDAVANJE BROJ 9

RIMLJANIMA 5,10-21

„Jer, ako smo, dok smo bili Božiji neprijatelji, bili pomireni s njim smrću njegovog Sina, utoliko pre (mnogo više – KJV; Karadžić) ćemo se, pomireni, spasti njegovim životom! I ne samo to nego se i radujemo u Bogu kroz našeg Gospoda Isusa Hrista, kroz koga smo sada primili pomirenje“ (Rimljanima 5,10.11 – SSP).

Jedanaesti stih navodi jedan od rodova koji mora da usledi iz spoznaje da smo „spaseni Njegovim životom“. Kada ljudi imaju dobro utemeljeno uverenje da su spaseni životom Isusa Hrista, kada shvate da je to tako, u toj meri da to postane deo samog njihovog bića, oni će se radovati u Bogu, kroz Isusa Hrista, njihovog Gospoda. U srcu pojedinca ne može biti ničega osim radosti, kada zna da je spasen Hristovim životom. To je tajna radovanja u nevolji.

„Stoga, kao što je posredstvom jednoga čoveka greh ušao u svet, a grehom smrt, tako je smrt prešla na sve ljude, jer su svi zgrešili“ (Rimljanima 5,12 – Čarnić).

Ovaj stih sadrži samo deo tvrdnje. Primetićete da, počevši od 13. stiha pa sve do kraja 17, imamo jedan umetnuti deo (digresiju). Onda u 18. stihu, polazna tvrdnja se nastavlja i dovršava. Prvi deo 18. stiha je samo ekvivalent prvom delu 12; to je ta ista istina, izražena drugim rečima – „Stoga, kao što je prestupom jednoga, došla osuda na sve ljude“ (KJV). Onda je završni deo 18. stiha dovršio tvrdnju: „Tako je i pravednošću jednoga, na sve ljude došlo opravdanje života“ (KJV).

Možemo da se osvrnemo, ali ukratko, na one umetnute stihove. Oni sadrže velike istine, ali vreme predviđeno za ovu temu je tako ograničeno, da naša opažanja moraju da budu u okvirima glavnih ideja poglavlja.

Četrnaesti stih nas upućuje na „vladavinu smrti“. Šta je vladavina smrti? Šta je podrazumevao taj prelazak smrti na sve ljude? Apostol kaže da je „smrt vladala od Adama do Mojsija“. On ovim ne misli da ona nije vladala u nekom drugom vremenu niti da ne vlada u sadašnjosti. Deo stiha koji se odnosi na Adama i Mojsija je deo jednog velikog izlaganja, koje je počelo u 4. poglavlju. To je deo njegovog izlaganja o Avramu.

Ukratko, prema ovom izlaganju, uključivanje zakona ni na koji način nije u sukobu sa obećanjem Avramu. U Rimljanima 4,13.14, rečeno nam je da „obećanje Avramu ili njegovom semenu da će biti naslednik sveta, nije bilo kroz zakon, već kroz pravednost vere. Jer ako su naslednici oni koji su od zakona, onda je vera prazna, a obećanje ništavno“ (KJV). Ovim stihovima apostol na praktičan način dokazuje da zakon uopšte nije uključen u čovekovo opravdanje; do opravdanja dolazi samo verom, a ne delima. Zašto zakon nije uključen u opravdanje čoveka? „Jer zakon izaziva gnev“ (Rimljanima 4,15 – Čarnić).

Da je Avram bio ostavljen da se opravda delima zakona, ne bi bilo ničega što bi mu se uračunalo, osim gneva, jer je to sve što zakon može da uradi. Ali, s druge strane, kada se ne opravdava zakonom, koji bi samo mogao da bude sredstvo pripisivanja gneva njemu, a opravdava se verom, onda mu se uračunava život. A život je ono što želimo, ne gnev. Život je ono za čim svi ljudi čeznu, a ne gnev. Ko god traži da bude opravdan svojim delima, samo će požnjeti gnev. Avram će primiti nasledstvo samo na osnovu obećanja i primiće pravednost samo verom koju je imao.

Neki misle da postoje dva načina spasenja, zato što je Gospod na Sinaju dao zakon, a do tog vremena je vladala smrt, tako da to, naravno, znači da je zakon doneo život. Tačno je da je Gospod na Sinaju dao zakon, ali zakon je postojao na svetu mnogo pre nego što je dat na Sinaju. Avram je imao zakon i kroz pravednost vere je mogao da drži taj zakon. Dakle, uvođenje zakona na Sinaju nije bilo u sukobu sa Božjim obećanjem Avramu. Nije postojala drugačija faza plana spasenja predstavljena na planini Sinaj, niti u vreme Izlaska.

Ništa više zakona nije bilo posle tog vremena, nego što ga je bilo pre. Avram je držao zakon. Da nije postojao nikakav zakon, Avram nikada ne bi mogao da se opravda, ali on je držao zakon svojom verom. Smrt je vladala kroz greh pre Mojsijevog vremena, ali pravednost je bila uračunata za život. Ovo pokazuje da je zakon već postojao, iako ga oni nisu imali u tom pisanom, javnom obliku, kao što su ga imali posle.

Što se tiče vladavine smrti, ubeđen sam da ćemo izgubiti mnogo dobra i utehe koji se nalaze u ovom 5. poglavlju, samo zbog pogrešne primene ovih reči – „smrt je vladala“, kao i izraza „smrt je prešla na sve ljude, jer su svi zgrešili“. Zašto je smrt prešla na sve ljude? Zato što su svi zgrešili! Posredstvom jednog čoveka greh je došao na svet. Mnogi će se zaustaviti na ovom mestu i spekulisati, pitati se kako je to moguće i pokušavati sami za sebe da shvate opravdanost toga. Pitaće se zašto smo ovde, u ovom grešnom stanju, bez bilo kakvog izbora, niti prava glasa, kada smo mi sami u pitanju. Sada znamo da je u početku postojao jedan čovek, i da je pao. Mi smo njegova deca i nije moguće da budemo rođeni u višem položaju od onoga u kome je on bio.

Neki će isključiti sebe iz večnog života, zato što to ne mogu da shvate do detalja i vide opravdanost toga. Čovekov ograničeni um to ne može da učini, tako da je bolje da to ostavi i posveti se potrazi za ponuđenim spasenjem. To je važno pitanje koje svi treba da razmotre. Znamo da smo u grešnom stanju i da je to grešno stanje zapravo izgubljeno stanje. Shvatajući da smo u izgubljenom stanju, zar nije najbolje da svoju energiju posvetimo potrazi za dostizanjem takvog položaja u kojem možemo da budemo u spasenom stanju.

Šta biste pomislili o čoveku koji se davi u okeanu i koji, kada mu neko baci konopac, pogleda konopac i kaže: „Znam da se davim i da je moja jedina nada u tome da se uhvatim za taj konopac, ali ja se neću uhvatiti za njega ukoliko ne znam da je zaista bila moja greška to što sam upao u vodu. Ako je to bila moja sopstvena greška, onda ću uhvatiti konopac, zato što sam ja jedini kojeg treba kriviti za to što sam u ovom stanju. Ali, s druge strane, ako me je neko gurnuo u vodu i ja to nisam mogao da izbegnem, onda me taj konopac ne zanima“. Smatralo bi se da je takav čovek lišen zdravog razuma. Onda, uviđajući da smo

grešnici i da smo u izgubljenom stanju, uhvatimo se za spasenje koje nam se nudi.

„Smrt je vladala“, ona je „prešla na sve ljude“. Stihovi 12 i 18 nam govore šta je ova smrt. Zašto je prešla na ljude? Zato što su „svi zgrešili“. „Presuda je došla na sve.“ Zašto? Do čega je dovela? Do osude. Nama je smrt bliska; vidimo da se ljudi polažu u grobove svaki dan. Ali, da li je to smrt o kojoj je ovde reč? Dobri ljudi umiru i, uz samo dva izuzetka, svi dobri ljudi koji su ikada živeli na Zemlji, umrli su. Da li oni umiru pod osudom? Ne, naravno da ne. Da li oni umiru zato što su grešnici? Ne; da su grešnici, ne bi bili dobri ljudi. Nije postojao čovek na ovom svetu nad kojim nije proglašena smrtna kazna, jer nikada na ovom svetu nije bilo čoveka koji nije bio grešnik i, ako je neko postao dobar čovek, tako da je hodao sa Bogom, kao što je činio Enoh, to je bilo verom.

Ako kažemo da smrt, koja dolazi na sve ljude – jednako na dobre i loše, stare i mlade – jeste izvršenje te presude kojom je „došla osuda na sve ljude“, onda zauzimamo stav da nema nade za bilo koga ko je umro. Jer ne postoji nešto poput vremena probe nakon smrti i zato čoveku koji umre u grehu nikada ne može da bude uračunato (pripisano) da je pravedan. Ukoliko se kaže da dobri ne umiru u grehu, već samo zbog ranije počinjenih greha, pobija se Božja pravda i osporava Njegova pripisana (uračunata) pravednost. Jer kada Bog proglašava svoju pravednost nad onim koji veruje, taj čovek stoji tako čist, kao da nikada nije zgrešio i ne može biti kažnjen kao grešnik, osim ukoliko se ne odrekne vere. Isus je rekao: „Zaista, zaista, kažem vam: ko sluša moju reč i veruje onome koji me je poslao, ima večni život i ne dolazi pred sud, nego je prešao iz smrti u život“ (Jovan 5,24 – Čarnić).

Kada je Adam bio postavljen u Edemski vrt, Gospod mu je rekao: „u koji dan okusiš s njega (drveta), umrećeš (zaista – KJV)“ (1. Moj-sijeva 2,17 – Daničić). To ne znači „umrećeš umirući“, kao što piše u napomeni¹. Taj izraz nije ni hebrejski, ni engleski. On znači upravo to što i kaže: u dan kada okusi plod sa drveta znanja dobra i zla – u taj dan će Adam umreti. Baš tog dana kada je pojeo taj plod, Adam je pao, nad

1 U engleskom prevodu, u King James verziji postoje napomene za pojedine stihove, tj. njihove delove. Ova napomena „umrećeš umirući“ (“dying thou shalt die”) je jedna od njih – *prim. prev.*

njim je proglašena smrtna kazna i on je bio mrtav čovek. Kazna nije izvršena tog trenutka i zato znamo da je Adam bio dobar čovek i da kazna nikada nije bila izvršena nad njim. Hristos je umro za njega. Međutim, on je bio u istom položaju nakon što je pojeo plod sa tog drveta, u kakvom je bio i faraon nakon što su ubijeni svi prvenci u Egiptu, kada je ustao noću i rekao [*sic*]²: „Izgibosmo svi“ (2. Mojsijeve 12,33 – Daničić).

Kada se donese presuda protiv ubice, po svemu sudeći, on je mrtav čovek. Ali u slučaju Adama postojalo je nešto više od toga. On je bio mrtav i Božji Sin je trebalo da ga oživi. Bilo je samo pitanje vremena kada će biti izbrisan iz postojanja. Međutim, Hristos dolazi, da bi dao čoveku vreme probe i da bi ga podigao. Sve što Hristos treba da da čoveku, sadržano je u toj jednoj reči – život. Sve je obuhvaćeno time. Ova činjenica pokazuje da, bez Njega, ljudi nemaju život. Hristos je neverujućim Jevrejima rekao: „i nećete da dođete k meni - da imate život“ (Jovan 5,40 – Čarnić). Verovatno su odgovorili: „Mi ne moramo da dođemo, zato što već imamo život“.

U Jezekilju 13,22 čitamo: „Jer žalostiste lažju srce pravedniku, kog ja ne ožalostih, i krepiste ruke bezbožniku da se ne vrati sa svog zlog puta da se sačuva u životu“ (Daničić). Nema života bezbožnicima. Oni nemaju život. Oni su mrtvi. Hristos je rekao: „Ko veruje Sina, ima život večni; a ko ne veruje Sina, neće videti život, nego gnev Božji ostaje na njemu“ (Jovan 3,36 – Karadžić). Hristos je došao da da život mrtvima. On daje život samo onima koji taj život savesno prihvataju, koji unose Njegov život u svoje živote, tako da on zauzima mesto njihovih izgubljenih života. Onaj koji ima Sina, ima život, a onaj koji nema Sina, nema život. Takav čovek je mrtav.

Dakle, Adam je umro, i zbog toga je svaki čovek koji se rodi na svetu grešnik, i smrtna kazna se prenosi na njega. Osuda se prenela

2 *Sic* je latinska reč koja znači time, pa, poput, ili na takav način. U pisanju se stavlja između uglastih zagrada i obično je u kurzivu – [*sic*] – kako bi ukazala na netačan ili neobičan pravopis, frazu, interpunkciju i/ili drugo naglašavajući da je citirani materijal dosledno reprodukovao iz originalnog citata i ne predstavlja transkripcionu grešku, već je namerno tako napisan. U konkretnom slučaju, navedenu izjavu nije izrekao faraon, već Egipćani – *prim. izdavača*

na sve ljude i ne postoji nijedan čovek na ovom svetu, a da nije pod osudom smrti. Jedini način na koji može da se oslobodi od te osude i te smrti je kroz Hrista, koji je umro za njega i koji je, u svom sopstvenom telu, na krst poneo naše grehe. On je podneo kaznu zakona i pretrpeo je osudu zakona zbog nas, a ne zbog sebe, zato što je On bio bezgrešan.

„Kao što je posredstvom jednog čoveka greh došao na svet, a kroz greh smrt... tako je i pravednošću jednoga, na sve ljude došao besplatan dar koji donosi opravdanje života“ (Rimljanima 5,12.18 – eng. prevod). Kakav je to dar? To je besplatan dar darovan posredstvom blagodat i on pripada mnogima. Adamovo delo gurnulo je čoveka u greh; Hristovo delo izvlači ljude iz greha. Jedan prekršaj jednog čoveka gurnuo je mnogo ljudi u mnogo prekršaja, ali poslušnost jednog čoveka sakuplja mnogo prekršaja mnogih ljudi i izvlači ih iz osude tih prekršaja.

Onda je taj besplatni dar zapravo Hristova pravednost. Kako dobijamo Hristovu pravednost? Ne možemo Hristovu pravednost da odvojimo od samog Hrista. Stoga, da bi dobili Hristovu pravednost, ljudi moraju da imaju Hristov život. Tako taj besplatni dar dolazi svim ljudima koji su opravdani Hristovim životom. Opravdanje je život. To je Hristov život. „Jer kao što su neposlušnošću jednoga čoveka mnogi postali grešni (grešnici – KJV), tako će i poslušnošću jednoga (čoveka – KJV) mnogi postati pravedni (biti učinjeni pravednim – KJV)“ (Rimljanima 5,19 – Čarnić). To su jednostavne i jasne izjave. Nikakvo dobro ne može da dođe čoveku ako sumnja u njih. On samo ubire jalovost svojoj duši. Prihvatimo ih i verujmo u njih.

„Besplatan dar za opravdanje života je došao na sve ljude.“ Da li će svi ljudi biti opravdani? Svi ljudi bi mogli da budu opravdani, kada bi hteli, ali Hristos kaže: „nećete da dođete k meni - da imate život“ (Jovan 5,40 – Čarnić). Svi su mrtvi u prestupima i gresima. Božja blagodat koja donosi spasenje javila se svim ljudima. Ona je na dohvat ruke svima, a oni koji je ne prihvataju su oni koji je i ne žele.

„Jer, kao što su neposlušnošću jednoga mnogi postali grešni (bili učinjeni grešnicima – KJV), tako će i poslušnošću jednoga mnogi postati pravedni (biti učinjeni pravednim – KJV)“ (stih 19 – SSP). To rešava celo pitanje o tome da li vi i ja možemo da učinimo dela koja će

nas učiniti pravednima. Postajemo pravedni (bivamo učinjeni pravednim) poslušnošću jednog čoveka. Koji čovek to treba da bude? Da li ja mogu da činim pravdu koja će vama pomoći? Ne. Da li vi možete da činite pravdu koja će meni pomoći? Ne. Pretpostavimo da jedan čovek može da učini pravedna dela koja bi mu se pripisala, čineći ga pravednim – ko bi to bio? Ja to ne mogu da učinim za vas i vi to ne možete da učinite za mene. Ko je onda taj čovek? Isus Hristos iz Nazareta.

Ovo rešava pitanje da li opravdanje verom dolazi posredstvom zakona (kroz zakon, tj. dela zakona – *prim. izdavača*). Hristovom poslušnošću mnogi postaju (bivaju učinjeni) pravedni ili poslušni. Pravednost je poslušnost zakonu. Da li ste ikada pročitali ili čuli da je neko ljudsko biće savršeno držalo zakon? Ili, da li ste ikada čuli za nekoga, bez obzira na to koliko je visoko postavio svoje standarde, a da nije našao nešto izvan toga, što nije mogao da postigne? Čak i svetovni ljudi često imaju neki sopstveni ideal, ali što bliže priđu tom idealu, to veće nedostatke vide u sebi. Svako ko je iskren u pokušaju da dostigne neki visoki standard, kada dođe dotle, videće nešto i iznad toga.

Postoji jedan besprekoran život. Postoji jedan čovek, čovek Isus Hristos, koji se uspešno odupro svim silama greha, kada je bio ovde, na Zemlji. On je bio Reč koja je postala telo. Bog u Hristu je pomirio svet sa sobom. On je mogao da stoji pred svetom i da izazove svakoga da ga osudi za greh. U Njegovim ustima se nije našla prevara. On je bio „svet, bezazlen, neokaljan, odvojen od grešnika i učinjen višim od nebesa“ (Jevrejima 7,26 – eng. prevod), i Njegovom poslušnošću će mnogi biti učinjeni pravednima.

Onda se javlja pitanje – kako je to moguće? To je isto pitanje koje su Jevreji izneli pred Hrista, kada je On rekao: „ako ne jedete telo Sina čovečijega i ne pijete njegovu krv, nemate života u sebi“ (Jovan 6,53 – SSP). Oni su govorili: „Kako ovaj može da nam da svoje telo da jedemo?“ (Jovan 6,52). Danas bi se moglo naći mnogo onih koji postavljaju isto pitanje, kada kažu: kako ja mogu da imam Njegov život ili Njegovu pravednost? Da li je Isus mogao da im objasni kako može da im da svoje telo? Nije mogao, osim rečima koje im je govorio – one su duh i život. Plan spasenja ne može da se objasni čoveku. To je delo jednog

beskonačnog bića i mi ne možemo da ga razumemo. Mi smo u neznanju što se tiče toga kako se taj plan odvija. Kroz čitavu večnost nećemo razumeti kako je to učinjeno. To može ili je mogla da učini samo beskonačna sila. I samo beskonačna mudrost to može da razume.

Ako budemo jeli Hristovo telo i pili Njegovu krv, imaćemo Hristov život. Ako imamo Njegov život, imamo pravedan život; Njegova poslušnost deluje u nama i to nas čini pravednima. Ovo ne ostavlja prostora za tvrdnju da je Hristos bio poslušan za nas i da zato mi možemo da radimo ono što želimo, a svejedno će nam se uračunati Njegova pravednost. Njegova poslušnost mora da se pokazuje u nama dan za danom. To nije naša poslušnost, već poslušnost Hrista koji deluje u nama. Kroz ova „dragocena i najveća obećanja“ (2. Petrova 1,4 – SSP) mi primamo u sebe božanski život. Život koji živimo je život Božjeg Sina. On je umro za nas i voleo nas je ljubavlju koju ne možemo da pojмимо. Pravednost koju mi imamo je Njegova. Hvala Bogu za taj neizrecivi dar (2. Korinćanima 9,15). Bog nam omogućava da dobijemo svu korist od te poslušnosti, zato što smo pokazali snažnu želju za poslušnošću. I zato nam je i daje.

Kada idete Bogu, nosite ove tekstove na svojim usnama: „Mi ćemo se spasiti Njegovim životom“. „Poslušnošću jednog čoveka, mnogi će biti učinjeni pravednima“ (KJV). Prenesite ih Bogu u molitvi. Oni su istiniti, jer je sâm Gospod tako rekao. Kako ovi blagoslovi mogu da se dobiju? Verom. Prihvatite to verom, i vaše je, i niko to ne može da vam oduzme. Tada ćete to imati, čak i da ne razumete kako je moguće. Kada to imate, imate život. Kakav život? Božanski život. A onda, kada naiđe vreme iskušenja, vreme kada ste obično padali, možete reći sotoni da nema nikakvu silu koja će učiniti da padnete pred tim iskušenjem, jer to niste vi, već Hristos koji prebiva u vama.

Nikada u životu bilo kog čoveka nije bilo trenutka kada je on imao silu da se sam odupre iskušenju. Mi to ne možemo da učinimo. To pokazuje da moramo da imamo život koji je drugačiji od našeg prirodnog života, da bismo se uopšte oduprli grehu. To mora da bude život kojeg se greh nikada nije dotakao, niti može da dotakne. Ponavljajte ove slavne reči iznova, i iznova: „Njegov život je moj, greh ne može da

me dotakne. Njegova snaga je moja snaga; Njegova poslušnost je moja poslušnost, i Njegov život je moj život. To je bio bezgrešan život, i verom ga imam i ja, držim se za njega, zato što je moj, i greh ne može da ga dotakne.“ To je jedini način da se oduprete iskušenjima i to će biti uspešno svaki put.

„Zakon je uz to ušao da prestup bude još veći; Ali, gde se umnožio greh, blagodat se umnožila još više; da bi, kao što je u smrti vladao greh, isto tako, kroz pravednost, vlada la blagodat, za večni život, posredstvom Isusa Hrista, našeg Gospoda“ (Rimljanima 5,20.21 – kombinacija prevoda Čar- nić-SSP-KJV).

Vreme ulaska zakona bilo je ono vreme kada je on bio izgovoren sa Sinaja. On je došao, da bi prestup, ili greh, mogao da se uveća. Ali tamo gde se greh uvećao, još više se uvećala blagodat. Greh je postojao u svetu i pre nego što je taj zakon objavljen sa Sinaja. Stoga je postojao i zakon i pre objavljivanja sa Sinaja. Međutim, Bog ga je izgovorio na taj zastrašujući način i u toj grmljavini sa planine, kako bi greh izgledao da je veći. To je bilo učinjeno da bi ljudi mogli da vide greh na način kako ga je Bog video.

Ove stvari su bile zapisane nama na korist. Izgovaranje tog zakona kroz grmljavinu, sa tako svečanim prizorom veličanstvenosti svuda unaokolo, treba da ostavi isti utisak na nas, kao što je ostavilo na decu Izraela. Mi treba da vidimo oblake s grmljavinom i munju i to treba da izazove strah u našim srcima.

I dalje: Ko god bi se dotakao planine, trebalo je da umre (2. Moj-sijeva 19,12). Šta se pod tim podrazumeva? Sve to je bilo namenjeno tome da pokaže strahotu zakona. On je bio dat na taj način da bi ljudi mogli da vide neverovatno veličanstvo koje je imao i da, kroz njega, niko ne bi mogao da dobije život. Bio je toliko uzvišen, da niko nije mogao da ga drži. Sve što je bilo povezano sa njegovim davanjem, bilo je osmišljeno da pokaže čoveku da jedino što je kroz njega mogao da dobije, bila je smrt. On je bio tako zahtevan, tako neopisivo zahtevan,

da oni nikada nisu mogli da dosegnu do njegovih visina. Bio je dat na taj način, da bi pokazao ljudima da u njemu imaju samo smrt i osudu.

Zar nije onda zakon bio dat samo da bi uneo obeshrabrenje u srca ljudi? Ne. Vratimo se Avramu i videćemo čemu nas je još davanje zakona poučilo. Avramu i njegovom pravednom semenu dato je obećanje o pravednom nasleđstvu (potomstvu). To obećanje Avramu i njegovom semenu dao je lično Bog. Bog se zakleo svojim sopstvenim postojanjem da će biti pravednih ljudi – ljudi čija će pravednost biti jednaka pravednosti zakona. Ali tu je bio zakon u tako strašnom veličanstvu da iz njega nije mogla da proizađe nikakva pravednost. To je trebalo da bude samo standard. Sada povežite te dve stvari: Ovaj zakon je tako svet u svojim zahtevima, da nijedan čovek ne može da izvuče nikakvu pravednost iz njega, što je pokazano time kako je dat; ali Bog se zakleo da će postojati ljudi koji će imati svu pravednost koju zakon zahteva; stoga je samo davanje zakona poslužilo da pokaže ljudima da mora postojati, i da je postojao, neki drugi način dobijanja te iste pravednosti.

Dakle, davanjem zakona, Bog je davao Jevanđelje kroz grmljavinu. Pravednost i mir zajedno prebivaju u punini u Hristu. Znači, u Njemu je život. Osuda je u zakonu, ali zakon je u Hristu, a u Hristu je i život. U Hristu dobijamo pravednost zakona kroz Njegov život. Glas koji je objavio zakon sa Sinaja bio je Hristov glas, glas upravo Onoga koji daruje ovu pravednost. Sada pogledajte snagu Mojsijevih reči u 5. Mojsijevoj 33,2.3 (Daničić): „I reče: Gospod izađe sa Sinaja, i pokaza im se sa Sira; zasja s gore Faranske, i dođe s mnoštvom hiljada svetaca, a u desnici mu zakon ognjeni za njih. Doista ljubi narode (Da, On voli svoj narod – KJV).“

Davanje tog zakona je bilo jedno od najvećih mogućih ispoljavanja ljubavi, zato što je on najsnažnijim glasom propovedao ljudima da je život u Hristu. Onaj koji je dao zakon bio je Onaj koji ih je izveo iz Egipta. On je bio taj koji se zakleo Avramu da će on i njegovo seme biti pravedni i to im je pokazalo da ne mogu da dobiju pravednost zakonom (kroz zakon), već kroz Hrista. Dakle, postojalo je izobilje blagodati, jer gde se greh, davanjem zakona, uvećao, još više se uvećala blagodat. Ovo se dešava svaki put kada se neki grešnik obrati. Pre

obraćenja on ne shvata grešnost svojih greha. Onda dolazi zakon i pokazuje mu koliko su ti gresi užasni, ali sa njim dolazi i nežan glas Hrista u kojem su blagodat i život.

Koliko je dragoceno imati to uverenje o grehu koje je poslato u naša srca, zato što znamo da je to deo posla Utešitelja koga Bog šalje u svet da ga osvedoči o greh. Deo je Božje utehe osvedočiti za greh, zato što ista ruka koja osvedočava u greh, drži i pomilovanje, da bi, kao što je greh vladao na smrt, isto tako, kroz pravednost, vladala blagodat, na večni život, posredstvom Isusa Hrista, našeg Gospoda. U ovoj blagodati ponovo imamo te dragocene reči – i to mnogo više. Gde se uvećava greh, još više se uvećava blagodat.

Gospod istražuje srca i On zna naše grehe. Da li ćemo ići okolo tugujući, uzdišući i govoreći da su naši gresi toliko veliki da Bog ne može da oprostí takvim grešnicima kao što smo mi? Izgleda da neki ljudi umišljaju da Bog nikada nije znao da su imali ikakve grehe. Onda kažu da nisu vredni da On ukloni njihove grehe. Oni ne mogu da vide kako On može da ih spase. Ko čini da se osećamo grešnim? Ko nam pokazuje našu bezvrednost? Kako dolazimo do toga da otkrijemo da smo sagrešili? Bog je taj koji nam pokazuje naše grehe. On je znao za njih sve vreme. Mi ovo ne uzimamo u obzir – da je Bog unapred znao naše grehe i da je On taj koji nam prvi put ukazuje na njih, kada nas osvedočava o greh.

Kada je Bog napravio plan spasenja, On je znao šta radi. On je znao ljudsko srce. On je znao dubinu propadanja do koje će čovečanstvo pasti, kao što nijedan čovek to nije znao. Svojim zakonom on čini da svojim srcima razumemo grehe, i onda se taj greh uvećava onoliko koliko treba. On je u našim očima ranije bio mali, ali Bog čini da mi vidimo greh onakvim kakvim ga On vidi.

Zapamtite da je Utešitelj taj koji osvedočava. Zapamtite da, tamo gde se u vašem srcu ili umu uvećava greh, još više se uvećava blagodat. Vaša čvrsta vera u ovo je ono što čini da blagodat efikasnije uklanjanja grehe. Hristos je u stanju da potpuno spase onoga koji kroz Njega dolazi Bogu. Ne možete da tražite od Njega ništa toliko dobro, niti toliko veliko, kao što je ono što je On u stanju – i mnogo više od toga – da učini.

Bog ne mora da uzima meru blagodat i da pregleda svet, da bi video koliko ima onih među kojima ona treba da se podeli i da onda krene s poslom, da je razdeli tako da je ima dovoljno za sve. On nam daje meru Svetog pisma, nabijenu, i protresenu, i prepunu (parafraza stiha iz Luke 6,38). Bez obzira koliko su veliki gresi koji treba da se pokriju, postoji blagodat koja je više nego dovoljna da to učini. Smrtni čovek može da bude pokriven Hristovom pravednošću kao haljinom (odećom). Uzmimo zato verom Hristov život i živimo novi život.

PREDAVANJE BROJ 10

RIMLJANIMA 6

Šesto poglavlje Rimljanima poslanice počinje kao nastavak izlaganja koje se nalazi u petom poglavlju. To izlaganje je o Hristovom životu koji nam je dat zbog našeg opravdanja. Blagodat vlada kroz pravednost, za večni život, posredstvom Isusa Hrista, našeg Gospoda. Blagodat je milost i psalmista nam kaže da se u Njegovoj blagodati nalazi život (Psalam 30,5 – KJV); dakle, „opravdavaju se zabadava Njegovom blagodaću“ je jednostavno darovanje Hristovog života nama. Taj život je bezgrešan život. Hristos je poslušan u nama i mi smo Njegovom poslušnošću učinjeni pravednima.

„Šta ćemo, dakle, reći? Da ostanemo (nastavimo – KJV) i dalje u grehu - da bi se blagodat umnožila (uvećala – KJV)? Daleko od toga. Kako ćemo mi, koji smo umrli grehu, i dalje u njemu živeti? Ili ne znate da smo svi mi, koji smo kršteni u Hrista Isusa, u njegovu smrt kršteni? Tako smo mi krštenjem u smrt zajedno s njim sahranjeni, da bismo, kao što je Hristos vaskrsnut iz mrtvih očevom slavom, i mi na isti način živeli novim životom (hodali u novom životu – KJV). Jer kad smo srasli sa slikom njegove smrti, onda ćemo srasiti i sa slikom njegovog vaskrsenja“ (Rimljanima 6,1-5 – Čarnić).

Ovo poglavlje nam pokazuje kako se povezujemo sa Hristom i šta ta povezanost čini za nas. U prethodnom poglavlju smo saznali da je osuđujuća presuda izrečena nad svim ljudima i da je smrtna kazna došla na sve ljude na ovom svetu. Smrtna kazna je izrečena i smrt deluje u ljudima. Zašto smrt deluje u ljudima? Koja je ta naročita moć smrti? To je greh! „Žalac smrti je greh“ (1. Korinćanima 15,56 – Čarnić). Stoga, greh koji deluje u ljudima, jednostavno je smrt koja deluje u njima. Ljudi koji su grešnici su ubodeni smrću. Smrt je već u njima, i nastavlja svoje delo u njima, i samo je pitanje vremena kada će ih ščepati zauvek. Ali, dok

traje vreme probe, postoji i mogućnost da ljudi izbegnu taj žalac i izvršenje te kazne. Ipak, Bog mora da bude pravedan, čak i dok opravdava one koji veruju u Njega. Smrtna kazna je izrečena svakom čoveku i ta kazna će biti izvršena. Svaki čovek mora da umre, zato što su svi ljudi zgrešili.

Međutim, svakom čoveku je dat izbor kada će umreti. Hristos je umro za sve ljude. Mi možemo da priznamo Njegovu smrt i umremo u Njemu, i tako dobijemo Njegov život ili, s druge strane, ako želimo, možemo da odbijemo da Ga priznamo i umremo u sebi samima. Ali, svakako moramo da umremo. Smrt je prešla na sve ljude i svi ljudi moraju da umru. Život svakog čoveka je založen; sami po sebi nemamo život uopšte.

Pismo jasno kaže: „Ko nema Sina Božijeg, nema života“ (1. Jovanova 5,12 – Čarnić). Videći da smo u tom stanju, kada smrt zahteva svoj залог, šta ćemo učiniti? Zar ne shvatate da smo ostavljeni beživotni? Ako dugujem hiljadu dolara i u svom vlasništvu imam tačno hiljadu dolara, kada platim taj dug, ostajem bez novca, zar ne? Tako je i sa ovim našim životom. Mi svi ovde imamo život u svom vlasništvu, ali on ne pripada nama. On je založen zakonu. On uopšte ne pripada nama. Kada zakon zatraži taj залог i taj naš život ode, onda nama ne ostaje ništa, osim večne smrti.

Ali Hristos, Božji sin, ima toliko izobilje života u sebi, da može da dà život svakom čoveku i da Mu ipak ostane isto toliko od života. On nije bio pod bilo kakvom obavezom da dođe na Zemlju i da prođe kroz iskustvo kroz koje je prošao. On je imao slavu na Nebu; On je imao divljenje anđela; On je imao bogatstvo i moć, ali je sve to ostavio, čak je lišio sebe svoje slave i časti; došao je na Zemlju kao siromašan čovek, uzeo na sebe obličje sluga i u svemu je bio učinjen poput onih koje je došao da spase.

On je ovde izgradio pravednost, u telu. Zašto je to uradio? Za sebe? Ne. On nije imao nikakve potrebe za tim. On je mogao da započne život kao bogat čovek. On je imao sve što je mogao da ima kada je bio na Nebu. Ali ovde, na Zemlji, kao čovek, On je izgradio pravednost i večno otkupljenje, da bi mogao da ih dà nama. To je jedini razlog koji Ga je doveo na ovaj svet. On ima svu tu pravednost koju je izgradio ovde i On će je dati, i daje je ljudima. Dakle, On je platio kaznu zakona

za sebe? Ne! On nije imao greh i, samim tim, zakon nije imao nikakva prava nad Njim.

U 2. poslanici Korinćanima 5,21, apostol Pavle kaže: „Onoga koji nije znao greha Bog je učinio grehom za nas, da mi u njemu postanemo pravednost Božija (da bismo u Njemu mogli da budemo učinjeni Božjom pravednošću – KJV)“ (Čarnić). Znači da je On podneo kaznu, ne za sebe, nego za nas. Kada se mi verom oslonimo na Hrista i postanemo jedno sa Njim, tako da se poistovetimo sa Njim, tada ćemo imati život koji On daruje.

Međutim, mi moramo da platimo kaznu, da trpimo zalog; jer će zakon tražiti taj zalog. Ali, kao što sam rekao ranije, mi imamo izbor da li ćemo čekati i prepustiti zakonu da nam uzme zalog, u vreme kada nećemo imati više ništa, nakon što zaloga ne bude bilo, ili ćemo predati založen život, dok još možemo da uzmemo Hristov život, i da nam on ostane nakon što platimo zalog.

Kako dobijamo Hrista? Kako dobijamo korist od Njegovog pravednog života? U činu smrti. U kom trenutku dotičemo Hrista i uspostavljamo vezu? U kom trenutku Hristove službe nas On dotiče i ostvaruje jedinstvo? U pitanju je najniža moguća tačka kada čovek može biti dotaknut, a to je smrt. On je u svim aspektima bio učinjen kao svoja braća, tako da On uzima najniže od ovoga – aspekt smrti – i tada, kada smo zapravo mrtvi, stupamo u Hrista.

Obred krštenja je jednostavno simbol Hristove smrti i vaskrsenja. U Galatima 3,27 Pavle kaže: „Jer, svi vi koji ste se u Hrista krstili, u Hrista ste se obukli“ (SSP). U Rimljanima 6,3 on kaže: „Svi koji smo se krstili u Isusa Hrista, krstili smo se u Njegovu smrt“ (KJV). Ali, ako smo umrli sa Hristom, mi smo povezani i sigurni da ćemo opet živeti, zato što je Hristos živ. Ovde možemo silno da primenimo Petrove reči iz Dela 2,24: „Kojeg je Bog vaskrsao, oslobodivši Ga smrtnih bolova, jer je bilo nemoguće da Ga smrt drži“ (KJV). Bilo je potpuno nemoguće da smrt drži Hrista. Stoga, ako smo umrli sa Njim i u svojoj smrti se sa Njim sjedinili, takođe ćemo i živeti sa Njim. Velika misao oko koje se vrti cela Biblija, jeste smrt i vaskrsenje sa Hristom. Ako umremo sa Njim, ponovo ćemo živeti.

Kada umiremo sa Njim? Sada! Kada priznamo da je naš život založen i odustanemo od svih zahteva u tom životu i od svega što je povezano sa njim, upravo tog trenutka umiremo sa Hristom. Šta po-drazumeva to odustajanje od našeg života? Život predstavlja sve što jedan čovek ima. On predstavlja sve ono što pripada životu. Šta je onda to što pripada životu, a što prirodno imamo u sebi? To je greh! To je strast tela, i strast očiju, i ponos života (1. Jovanova 2,16). To su zavist, pakost, zao govor, zla pomisao – sve ovo čini prirodni život, zato što vidimo da svaki čovek koji ima prirodni život, ima i to. Te stvari su deo njegovog života. One ulaze u život svakog čoveka na Zemlji.

Kada dođemo do tačke gde shvatimo da imamo sve ovo, i kada smo spremni da se toga odrekemo i platimo zalog, tada možemo da umremo sa Hristom i prihvatimo Njegov bezgrešni život umesto svog. Pokoravajući taj svoj život, mi se odričemo svih ovih stvari, a kada se odrekemo svega toga, onda smo mrtvi sa Hristom. Ali, baš kao što se sigurno odričemo toga i umiremo sa Hristom, isto tako sigurno moramo da vaskrsnemo, jer je i Hristos vaskrsao, i onda hodamo u novini života. Taj život – ta novina života koju imamo, jeste Hristov život, a to je bezgrešan život. Znajući to, „da je naš stari čovek razapet sa Njim, da bi grešno telo moglo da bude uništeno, da više ne bismo služili grehu“ (Rimljanima 6,6 – KJV).

Ovde je tajna svakog misionarskog napora. Kada čovek dođe do tačke gde zaista misli da nema svoj sopstveni život, i odrekne se založenog života koji je imao u svom vlasništvu, i život koji živi u telu, živi verom u Božjeg sina; tada je Hristos njegov život, a njegov život je „sa Hristom u Bogu sakriven“ (Kološanima 3,3 – Čarnić). On je verom vaskrsnut u novinu života, Božjom delotvornom silom. Čega taj čovek može da se plaši da ljudi mogu da mu učine? Čega će se plašiti da će ljudi pričati o njemu? On će reći sebi: To nisam ja, već Hristos koji živi u meni.

Šta bi to značilo za njega da je pozvan da ide u neko nezdravo okruženje? Njegov život je već pokoren, tako da smrt nema straha nad njim. On ide dobrovoljno, „ne uzimajući svoj život u svoje ruke“, već ostavljajući ga na čuvanje Hristu u Bogu. Ukoliko Hristos, u kome je čovekov život sakriven, želi da mu dozvoli da malo odspava, to je u

redu. Povrh toga, on nije obeshrabren teškoćama u delu koje mu je Hristos dodelio, zato što ima praktično znanje Hristove sile i zna da Onaj koji je oborio ono što je visoko, što se uzdiglo u njegovom srcu protiv Hrista, u stanju je da sve potčini samom sebi. Život koji taj čovek živi je Hristov život, pod uslovom da se u svakom trenutku svog života pokorava i da je potpuno posvećen, kao onda kada je umro.

Neophodno je da stalno umiremo i da stalno poznajemo Božju silu i silu Hristovog vaskrsenja. Jer „spaseni smo Njegovim životom“ (Rimljanima 5,10 – parafraza). Moramo znati i iskusiti istu silu kojom je Bog delovao u Hristu kada Ga je podigao iz mrtvih. Kako prihvata-mo tu silu? „Kad ste u krštenju s njim sahranjeni; u njemu [krštenju] ste zajedno s njim vaskrsnuti verom u delotvornu silu Boga koji ga je vaskrsao iz mrtvih“ (Kološanima 2,12 – Čarnić).

Jednostavno je stvar u tome da Hristovo vaskrsenje učinimo praktičnim u svom sopstvenom životu. To je jednostavno verovanje da, ono što je Bog mogao da učini za Hrista, dok je ležao u grobu, može da učini i za nas. Ta sila koja je vratila Hrista iz mrtvih, može i nas da održi u životu. Ako imamo Hristov život i on deluje u nama, onda taj život mora da učini za nas sve ono što je učinio i za Njega, kada je bio u Galileji i Judeji.

Koliko je dragocena pomisao da naši životi nisu naši sopstveni. Mi nemamo drugi život osim Hristovog. Ta misao je ono što čini da čovek slavi čak i u smrti. Zašto? Žaoka smrti je nestala! Smrt ne „ubada“ pravednog čoveka, zato što je on oslobođen od greha. Svest o tome je ono što je omogućilo mučenicima poput Jeronima i Husa da idu na lomaču pevajući pesme slave i pobede. „Ne bojte se onih što ubijaju telo, a ne mogu da ubiju i dušu. Nego, više se bojte onoga koji može da uništi i dušu i telo u paklu“ (Matej 10,28 – SSP).

Naši životi su sakriveni sa Hristom u Bogu, tako da se ne plašimo sile zlih ljudi, niti samog đavola. Kada smo sebe predali Hristu i naš život je sakriven sa Njim, od kakvog je značaja da li će taj život biti prekinut uskoro ili ne? Mi hodamo sa Hristom i On upravlja našim životima. Zli ljudi ili đavoli ništa više ne mogu da dotaknu naš život, nego što su mogli da zadrže Hrista u grobu.

O, kad bismo mogli da osetimo silu tog života i kad bismo znali da smo Njegovi! Kada to zaista dobijemo, Božja sila će pratiti tu poruku (vest), kada krenemo da je nosimo. Kakve veze ima ako nas ljudi prekorevaju – mi smo mrtvi i naš život je sakriven sa Hristom u Bogu, a život koji živimo, živimo u Njemu i kroz veru u Njega. Ovo je sila Jevanđelja i nada koja čini da hrišćanin slavi čak i u smrti. To je nada vaskrsenja, jer kada je čovek pozvan da legne i spava, on spava u Isusu. Njegov život je isto tako siguran, čak je tada sigurniji, nego da je živ na Zemlji. Njegovo vreme probe je zapečaćeno; on je vodio dobru borbu; on je završio svoju trku i zadržao je veru. Dakle, apostol bi mogao da kaže da ne žali za onima koji su zaspali, kao za onima koji nemaju nade (autor ukazuje na stih u 1. Solunjanima 4,13).

Kada Božja crkva i Božji službenici zaista budu umrli, odričući se svega što ima veze sa njihovim sopstvenim životom, onda će oni stvarno i istinski pripadati Hristu. Ako je Hristos spreman da nam poveri neke od ovih stvari, ako treba neko vreme da budemo pošteđeni na Zemlji, u redu je. Ako, s druge strane, On misli da je najbolje da nas uzme, i to je u redu. Nije važno da li spavamo u grobu ili radimo za Učitelja na Zemlji, jer je to Hristos sve vreme.

Kada prigrlimo te ideje, učinimo ih svojim i možemo da ih imamo kad poželimo, one su za nas dragocene. Uračunavši cenu odricanja svih onih stvari koje su nam bile drage, ako smo spremni da to smatramo štetom u odnosu na preuzvišeno poznanje (poznavanje) Isusa Hrista, našeg Gospoda, tada možemo potpuno da predamo sebe Hristu. Čim smo spremni da uračunamo cenu i da dopustimo da budemo razapeti sa Hristom, odričući se ponosa života, strasti tela i svih onih stvari koje su imale veze sa našim starim životom, ne ugađajući telu, tada će Hristova sila doći na nas. Međutim, mi još uvek živimo na Zemlji! Da, ali mi smo se odrekli svog života i sve što postoji za nas jeste Hristos koji u nama deluje.

Onog trenutka kada se čovek odrekne svega što se odnosi na telo, upravo tog trenutka on može da kaže da je Hristos njegov i da on ima Hristov život. Kako on to zna? Kroz veru u delotvornu silu Onoga koji je podigao Hrista iz mrtvih!

„Ovo znamo: naš stari čovek je raspet sa Hristom da se obesnaži grešno telo (da bi grešno telo moglo da se uništi – KJV), da više ne budemo sluge greha - jer ko je umro, rešio (oslobađa se – KJV) se greha. Pa ako smo umrli s Hristom, verujemo da ćemo s njim i živeti, znajući da Hristos, vaskrsnut iz mrtvih, više ne umire - smrt više nema vlast nad njim“ (Rimljanima 6,6-9 – SSP).

Hristov život je večni život. On je dobrovoljno otišao pod vlast smrti. Čineći to, On je pokazao svoju moć nad smrću. Sišao je u grob da bi pokazao da je baš tamo, dok je bio vezan lancima tamnice samog groba, On imao moć da slomi te okove i pojavi se kao slobodan i kao pobednik. Stoga, pošto On više ne umire, a mi prihvatamo taj Njegov bezgrešan život, onda i mi možemo da smatramo sebe mrtvima grehu, ali živima Bogu kroz Isusa Hrista, našeg Gospoda. Pošto smrt ne može da ima vlast nad Njim, tako ni greh, koji je žaoka smrti, ne može da ima vlast nad nama.

Neko može da kaže: „Vi tumačite da nikada više ne bi trebalo da grešimo – ne ostavljate prostora za greh.“ Ali, zar to nije ono što Biblija kaže? „Jer greh neće više imati vlasti nad vama; niste, naime, više pod zakonom nego pod blagodaću“ (Rimljanima 6,14 – Čarnić). Mi pripadamo Gospodu Isusu Hristu. Kako? Smrću, ne ugađajući telu da bismo zadovoljili njegove strasti. Postoji takva stvar, kao što je potpuna predaja Hristu – kada se odrekemo svega i onda se uzdamo da će nas Njegova sila održati u tom stanju. I ja sam zahvalan Bogu zato što može to da učini.

Ljudi kreću na opasne ekspedicije – neki da osvoje zemlju i kada stignu do te zemlje, oni spale brodove kojima su došli, da ne bi mogli da se vrate, ako požele. Naše je pravo da se dobro preračunamo. Nema potrebe da srljamo u bitku. Pogledajte čitavu zemlju. Ovde su zadovoljstvo i povlastice. Da li mogu da ih se odreknem? Oni su mi bili veoma dragi; oni su postali isprepletani sa samim mojim životom. Oni se poistovećuju sa mnom, tako da se pokazuju u mom izrazu lica; ugrađeni su u sam moj karakter i deo su mene samog. Ja sam ih se držao, kao što sam se držao i samog života. Ali u njima nije bio Hristos;

njima se uopšte ne sviđa Hristov život. Zbog radosti koja je stavljena pred Njega, On je podneo krst. Mogu li ja, radi udela u toj radosti, da podnesem taj krst? Mogu li na neko vreme da se odrekнем zadovoljstava greha, da bih imao udela u Hristovom izobilju i radosti Njegovog spasenja? Ovo su pitanja koja sami sebi moramo da postavimo.

Podignite pogled i usmerite svoje oči na Hrista i radost sadašnjeg spasenja. Oni čine suprotnu stranu slike. Tu je radost zbog posedovanja beskonačne sile koja deluje u nama. Zbog te radosti, koju možemo da imamo sada, da li smo spremni da se odrekнем svega i da postanemo saučesnici Hristove patnje, da budemo učinjeni zajedničarima Njegove smrti i sile Njegovog vaskresenja? Ovo je radost koja će trajati zauvek, zato spalimo iza sebe brodove i mostove! Možemo li da se odrekнем svih ovih stvari koje su nam bile drage; možemo li da ih se zauvek odrekнем? To je teži deo.

Neko će reći: „Pokušao sam ranije da se odrekнем ovih stvari i ponovo sam pao; kako znam da neću ponovo pasti?“ O, ne, vi ovog puta ne donosite neku novu odluku; vi ne okrećete novi list i ne kažete da ćete to sada učiniti bolje. Vi samo puštate stari život i sve dosadašnje odluke. Jednostavno recite: „Znam da postoji sila u Bogu. I ta ista sila koja je dozvala svet u postojanje, ta ista sila koja je izvela Hrista iz groba – rukama te sile ja ću se pokoriti i dopustiti joj da me podrži i održi u novom životu“. I kada to činimo dan za danom, naša srca će izaći Gospodu sa zahvalnošću zbog Njegove čudesne sile.

Nije na nama da ugađamo telu u njegovim strastima, već moramo da istupimo, uzmemo Hristov život i osetimo¹ da Božja sila deluje u nama. Kada osetimo² da ta sila deluje – to čudo koje se odvija u nama – iskušenja kojima smo se tako često prepuštali, grešne navike kojima

1 Nije na izdavaču da menja smisao onoga što je autor rekao, ali jeste da skrene pažnju na nešto što smatra netačnim, što može uneti zabunu i dovesti do pogrešnog shvatanja i loše prakse, a uz to što je i u suprotnosti sa ostalim delima i shvatanjima ovog autora. Poznavajući životno delo i stavove autora, smatramo da je ovde u pitanju neprecizno izražavanje svojstveno javnim govorima iz glave i da je trebalo upotrebiti reč „verujemo“ umesto „osećamo“ jer sam Waggoner je stalno naglašavao da vera i osećanja nemaju ništa zajedničko i da su u međusobnoj suprotnosti. Ovako se stiče pogrešan utisak da naš duhovni život treba da se premerava osećanjima umesto verom – *prim. izdavača*

2 Isto

smo dali prvenstvo, biće nadvladani i mi ćemo se uzdići iznad njih. Onda možemo da izađemo u svet, u Hristovoj sili i da ponesemo poruku, kao što to nikada pre nismo činili.

Kako je moguće da ćemo imati više sile? Zato što znamo da, ako Bog može da učini to čudo za nas, može za bilo koga. Sa ljudskog stanovišta, naš posao je nemoguć; teškoće se pojavljuju na sve strane. Ali, mi imamo znanje o tome šta Božja sila može da učini i stoga idemo napred u veri da On, koji može u našim srcima da obori svaku pomisao i svaku visinu koja se podiže protiv Božje spoznaje (poznavanja Boga), i koji može da zarobi svaku misao za poslušnost Hristu, može isto delo da učini za druge, pošto je to učinio za nas. To je bila ista ona sila koja je učinila da pred Božjim ljudima padnu zidovi Jerihona. Ja sam toliko zahvalan što je Bog, koji nas je pozvao da budemo Njegove slugе, Bog beskonačne sile. Uхватite tu silu i uverite se sami.

„Isto tako i vi smatrajte sebe mrtvima grehu, ali živima Bogu, kroz Isusa Hrista, našeg Gospoda“ (Rimljanima 6,11 – SSP). „Isto tako“ – kao šta? Kao što je Hristos podignut iz mrtvih, da više ne umire (Rimljanima 6,9), tako i vi smatrajte da ste mrtvi grehu, da ne biste više grešili. Da li je to tačno? Pažljivo zapazite – taj greh više neće imati vlast nad vama. To je ono što Biblija kaže. Mi više nismo pod zakonom, nego pod blagodaću. Više nismo pod osudom, već Božja blagodat počiva na nama. Duh slave i blagodat i ovde sa nama.

U Hristu je sila. Kakva je to sila? Obratite pažnju. Blagodat je (nezaslужiva) milost! U Božjoj milosti je život. Kakva je onda sila Hristove blagodati? To je sila beskonačnog života. Ako ljudi zaista veruju da je Hristos vaskrsnut iz mrtvih, oni mogu da veruju da su mrtvi grehu, ali živi Bogu i slobodni od greha. Da li apostol misli – slobodan od greha? To je uzvišena, ali slavna pomisao. Koliko ljudi treba da budu zahvalni što mogu da imaju tu sigurnost u Božju silu kroz Hrista, da mogu, bez ikakvih rezervi, da prihvate ovo poglavlje i veruju mu. Da, da veruju ovim rečima: „Onaj koji je umro, oslobodio se greha... smatrajte sebe mrtvima grehu, ali živima Bogu, kroz Isusa Hrista.“

Međutim, da li je tačno da čovek može da živi bez greha? U poslednjem delu poglavlja čitamo: „(Jer) kad ste bili slugе greha, bili ste slobod-

ni od pravednosti“ (Rimljanima 6,20 – SSP). Mi svi znamo šta to znači. Naše prošlo iskustvo nije tako prijatno da bismo se osvrtni na njega. Mi u njemu ne vidimo nikakvo dobro. Zašto smo bili slobodni od pravednosti? Zato što smo bili sluge sotone. „(Ali sada) oslobodivši se pak greha, postadoste sluge pravednosti“ (Rimljanima 6,18 – Sinod SPC). Hristos je tvorac pravednosti. Služba koju mi obavljamo je Njegova. Šta smo mi, Hristove ili sotonine sluge? Kada smo bili sotonine sluge, mi nismo činili nikakvu pravednost. Međutim, sada smo Božje sluge. „Predajte Bogu sebe, kao žive iz mrtvih, a svoje udove Bogu za oružje pravednosti“ (Rimljanima 6,13 – Čarnić). „Zar ne znate da ste sluge onoga kome se pokoravate, kome se u pokornosti kao sluge predajete: ili greha za smrt, ili poslušnosti za pravednost?“ (Rimljanima 6,16 – Čarnić).

Postoje samo dve službe. Služba sotonu, koja je služba grehu za smrt, i služba Hristu, koja je služba poslušnosti za pravednost. Čovek ne može služiti dva gospodara. Svi u to veruju. Znači da je nemoguće služiti greh i pravednost u isto vreme. Mi za sebe kažemo da smo hrišćani. Šta to znači? Hristovi sledbenici. Međutim, u celom svom hrišćanskom iskustvu tu i tamo smo ostavili male izgovore za greh. Mi se nikada nismo usudili da dođemo do tog stanovišta gde bismo verovali da bi hrišćanski život trebalo da bude bezgrešan život. Nismo se usudili da u to verujemo ili da to propovedamo. Međutim, u tom slučaju, ne možemo u potpunosti da propovedamo Božji zakon. Zašto ne? Zato što ne razumemo silu opravdanja verom. Onda je, bez opravdanja verom, nemoguće propovedati Božji zakon u potpunosti. Onda propovedanje opravdanja verom ne oduzima ništa zakonu, niti ga umanjuje, već ga jedino veliča. Možemo li mi biti Hristove sluge, dok činimo grehe i ugađamo telu, da bismo zadovoljili njegove strasti? Da li je Hristos sluga grehu? (Galatima 2,17). Čije smo mi sluge, dok činimo greh? Mi smo sluge greha, a greh je sotona. Ako hrišćanin jedan deo vremena čini greh, a ostatak vremena pravdu, onda mora da su sotona i Hristos u ortačkom odnosu, tako da on zapravo ima samo jednog gospodara, pošto ne može da služi dva.

Međutim, nema zajednice između svetla i tame – između Hrista i Velijara³ (2. Korinćanima 6,14). Oni su u smrtnom neprijateljstvu. Oni

3 Velijar ili Belial u Bibliji se spominje kao sinonim za đavola ili personifikaciju zla.

su suprotstavljeni jedan drugome i vodili su borbu, na život i na smrt. Nema milosti ni na jednoj strani. Onda je potpuno nemoguće da čovek služi ova dva gospodara. On mora da bude ili na jednoj, ili na drugoj strani. „Zar ne znate da, kome se pokoravate kao sluge za poslušnost, sluge ste onoga kome ste poslušni; ili greha za smrt, ili poslušnosti za pravednost“ (KJV). Mi dovoljno znamo kako je biti sluga greha. Mi smo predali sebe kao oružje nepravde grehu.

Sada se postavlja pitanje: Kako ću ja postati Hristov sluga, tako da budem u stanju da umrem svom starom životu? „Kome se pokoravate kao sluge za poslušnost, sluge ste onoga kome ste poslušni.“ Reč koja je prevedena kao „sluga“ u stvari znači „rob“. Upravo onog trenutka kada predam sebe Hristu, da bih postao Njegov sluga, baš tog trenutka ja sam postao Njegov rob. Baš tog trenutka, ja sam pripao Njemu. Kako znam da će Hristos prihvatiti moju službu, ako Mu je predam? Zato što je On kupio tu službu i platio je cenu za nju. I svih ovih godina, kada sam se pokoravao kao sluga grehu, ja sam Njega zakidao za Njegovo pravo. Ali, sve ovo vreme, kada sam se suzdržavao od svoje službe, On je istrajavao u potrazi za mnom, tražeći me da bi me privukao sebi. I kada kažemo: „Evo me, Gospode; predajem sebe Tebi“, baš tog trenutka Hristos nas je našao, jer nas je tražio; i mi smo Njegove sluge.

Međutim, kako znamo da ćemo istrajati u Njegovoj službi? Kako znamo da možemo da živimo Hristov život? Upravo na isti način na koji znamo da smo živeli život greha. Kada uzmemo u obzir ovo pitanje čije ćemo sluge biti, mi želimo da uzmemo u obzir silu dva gospodara. Kada smo bili sluge greha, bili smo slobodni od pravednosti, zato što nas je sotona uzdrmao i iskoristio na koji god način je hteo, tako da smo bili na milost i nemilost njegove sile.

Da li je greh jači od pravednosti? Da li je sotona jači od Hrista? Ne! Dakle, kao što je Hristos dokazao da je jači od njih dvojice, i kao što je sigurno da je, dok smo bili robovi greha, greh imao silu da nas drži slobodne od pravde, isto tako, kada se, kao robovi, predajemo Hristu, On ima silu da nas čuva od greha. To nije naša bitka, već Božja. Rekao sam da Hristos i sotona nisu u ortačkom odnosu, već da postoji najljuće neprijateljstvo među njima.

Svima su poznate reči „Velika borba između Hrista i sotone“. To je izraz koji se odomaćio među nama. Oko čega je ta borba? Oko ljudskih duša i mesta njihovog prebivališta. Ko će imati vašu i moju službu, jeste pitanje oko koga se oni bore. Borba je između Hrista i sotone. Ne samo da su oni glavni u toj borbi, već je i čitava borba između njih, i samo njih.

Ovoliko možemo da kažemo – nijedan od njih ne može da dobije našu službu protiv naše volje. Sami po sebi mi nemamo silu, da bismo stajali nasuprot sotone; pokušali smo to. Mi nemamo silu da mu izađemo u susret; mi ne možemo da se suočimo sa njim i pobedimo ga. Nemamo nikakvu silu, ali u isto vreme znamo da ne želimo da budemo njegove slugе. Da, i ne samo da ćemo reći: Ja ne želim da budem njegov sluga, već i neću biti njegov sluga. Dakle, umesto da usmeravamo svoju snagu protiv sotone, mi se predajemo Hristu i ponavljamo iznova, kao psalmista David: „O Gospode! Ja sam sluga Tvoj, ja sam sluga Tvoj, sin sluškinje Tvoje; raskovao si s mene okove moje“ (Psalam 116,16 – Daničić).

Šta? Ja sam bio sotonin rob, ali upravo u trenutku kada sam rekao Hristu: „Biću tvoj sluga“, On je skinuo moje okove i preuzeo na sebe odgovornost da me brani pred sotonom, koji na mene nema pravo. Znači, kada sotona dođe da me uzme nazad i ponovo me učini svojim robom, Hristos mu izlazi u susret, kao što mu je izašao u susret kada je bio ovde, na Zemlji. Dakle, jednostavno recite svom srcu, i sotonu, da ste vi Hristovi i da je on skinuo vaše okove. Tada ste zaista oslobođeni. Preračunali ste se i sada možete da prihvatite Davidove reči i da ih ponavljate iznova, i iznova.

Vaš život više nije vaš, to je Hristov život. Njegov život, sâmo Njegovo postojanje, suprotstavlja se sotonu. Bitka se odvija za naše glave, jer smo mi mrtvi i naš život je sakriven sa Hristom u Bogu. Psalmista kaže: „Sakrićeš ih svojim prisustvom, od ljudske oholosti; sakrićeš ih pod svoj krov, od nesložnih (svadljivih – Daničić) jezika“ (Psalam 31,20 – KJV). Bitka između Hrista i sotone se vodi nad našim glavama, a mi smo skriveni pod tajnim krovom. Ovo je pobeda koja pobeđuje svet (1. Jovanova 5,4), jer je Hristos ostvario pobeđu nad sotonom i,

držeći se verom Hristovog obećanja i hvatajući se za Hristov život, pobjeda nad sotonom je i naša.

Zar Hristos ne kaže da Mu je data sva moć na Nebu i na Zemlji? Zapazite ove dragocene reči u Efescima 1,19-21: „I kako je prevelika njegova sila prema nama koji verujemo - shodno delotvornosti njegove silne moći, čije je dejstvo pokazao na Hristu kada ga je vaskrsao iz mrtvih i posadio sebi s desne strane na nebesima, iznad svakog poglavarstva, i vlasti, i sile, i gospodstva, i nad svakim imenom koje se naziva ne samo na ovom svetu nego i u budućem“ (Čarnić).

Šta je ta ista ta sila, koja je postavila Njega na taj uzvišeni položaj, koji je iznad svakog poglavarstva i moći, uradila za nas? „Oživeo je (sa – KJV) Hristom i nas... i s njim je vaskrsao nas i postavio (posadio – Karadžić; poseo – SSP) na nebesima u Hristu Isusu“ (Efescima 2,6 – Čarnić). Gde smo mi to smešteni? „Iznad svakog poglavarstva, i vlasti, i sile.“

Dakle, pobjeda je naša u Hristu, a On je već ostvario pobjedu. On je za nas osvojio mir. Kao što nam zasigurno daje svoj mir, isto je tako sigurno da je ostvario i pobjedu za nas. Znači, u času suda, mi imamo pobjedu koja je već ostvarena. Možemo da kažemo da se bitka odvija za naše glave a naš mir je veliki. Mir je tu sve vreme.

Snaga hrišćanina leži u potčinjavanju, pobjeda u pokoravanju (predaji – *prim. izdavača*) Hristu, tako da On može da nas čuva u svom prisustvu i da nas sakrije pod svojim krovom od nesložnih (svadljivih) jezika. Onda nije važno koliko iskušenje može biti veliko – ako imamo Hrista, u našim srcima će biti mir.

O, neka svako u ovom domu bude ispunjen čežnjom da ima Hrista i Njegovu pravednost, da upravo ove noći prihvatimo Njegovu reč i budemo nadahnuti njenim nadahnućem i onda ćemo imati i moći da živimo Hristov život. Tada možemo da idemo kao misionari za Hrista i da činimo dobro. Kada prihvatimo tu silu koju imamo verom u Njega, neće proći mnogo vremena dok se delo ne okonča po pravdi, i mi ćemo videti Onoga kojega, ne videvši, volimo.

PREDAVANJE BROJ 11

RIMLJANIMA 7

„Zar ne znate, braćo - govorim onima koji poznaju Zakon - da Zakon ima vlast nad čovekom samo (sve – KJV) dok je živ. Po Zakonu je, na primer, udata žena vezana za muža (sve) dok je on živ; ali, ako muž umre, slobodna (razrešena – KJV) je od Zakona kojim je vezana za muža. Ako se, dakle, uda za drugog čoveka dok joj je muž živ, zvaće se preljubnica. Ali, ako njen muž umre, slobodna je od Zakona i nije preljubnica ako se uda za drugoga. Tako ste i vi, braćo, kroz Hristovo telo umrli Zakonu da pripadnete drugome, Onom koji je vaskrsao iz mrtvih, da donesemo plod Bogu. Jer, dok smo bili u telu, grešne strasti, izazvane Zakonom (koje je zakon pobuđivao – KJV), delovale su u našem telu pa smo smrti donosili plodove. Ali, sada smo slobodni od Zakona pošto smo umrli onom što nas je sputavalo pa služimo u novom duhu, a ne u starom slovu“ (Rimljanima 7,1-6 – SSP).

Oblast pokrivena sedmim poglavljem je zaista pređena dvaput. Prvi deo iznosi pred nas opšte činjenice; potonji deo ulazi u detalje i pojedinosti onoga što je dato na početku.

U 6 stihova koje smo pročitali, daju se slika i primena. Sliku je lako razumeti. Uzeta je jednostavna činjenica o braku. Žena koja ima muža vezana je za tog muža sve dok je on živ. Čime je vezana? Zakonom. Protivzakonito je da ona ima dva muža u isto vreme; međutim, ako prvi muž umre, isti zakon će joj dozvoliti da se uda za drugog čoveka. Ovo je jednostavna slika i ako je imamo na umu tokom proučavanja ovog poglavlja, biće nam od velike pomoći da ga razumemo.

Nema nikakve potrebe za diskusijom u ovom poglavlju, što se tiče večnosti zakona. To nije pitanje za razmatranje. Apostol ne daje neki poseban argument da bi dokazao da zakon nije ukinut. Njegov argument počinje od te činjenice kao već utvrđene i pokazuje praktično delovanje

zakona u pojedinačnim slučajevima. On razjašnjava srcima ljudi koji su pod zakonom; a ako su pod zakonom, kako on može da bude ukinut? On nameće ljudskim srcima zahteve zakona, i oni, Božjim Duhom, osećaju njegovu delotvornu silu na sebi i stoga znaju da nije ukinut.

Obratite pažnju na grupu ljudi kojima Pavle piše. „Govorim onima koji poznaju Zakon.“ Ova poslanica je upućena onima koji se izjavljavaju kao Hristovi sledbenici. To nalazimo u 2. poglavlju, počevši od 17. stiha: „Gle, ti se zoveš Jevrejin, a oslanjaš se na zakon i hvališ se Bogom“ (Karadžić).

Sada, što se tiče slike: Dok zakon neće dozvoliti ženi da se sjedini sa dva muža u isto vreme, dozvolice joj da se sjedini sa dvojicom, ali s jednim nakon drugog. Zakon je taj koji joj daje dozvolu i zakon je taj koji je razrešava. Isti zakon koji je sjedinjuje sa prvim mužem, takođe joj dozvoljava da se sjedini sa drugim, nakon što prvi umre. Ovo je lako razumeti i nema potrebe da se to dalje razmatra.

A sada, što se tiče primene: „Zato, braćo moja, i vi umirete zakonu, Hristovim telom; da pripadate drugome, onome koji je ustao iz mrtvih, da bismo prineli plod Bogu“ (stih 4 – KJV). Možemo da utvrdimo ko su dva muža, počinjući od drugog. Taj „drugi“ sa kim treba da se venčamo jeste onaj koji je ustao iz mrtvih, a to je Hristos. Mi smo jedna strana u drugom braku, a Hristos je druga strana. On je drugi muž.

Sada se postavlja pitanje: Ko je bio prvi muž koji je umro, da bismo mogli da se sjedinimo sa drugim? Šesto poglavlje je dalo odgovor na to. Uporedite Rimljanima 7,5 sa Rimljanima 6. „Jer, kad smo bili u telu, u našim udovima dejsstvovala su grešne strasti, koje je zakon pobuđivao, tako da smo donosili plodove smrti“ (Čarnić). Zakon nas je održavao u prvoj bračnoj zajednici, a sa čim smo bili sjedinjeni? U čemu smo bili? Bili smo u zajednici sa telom. U 6. poglavlju smo saznali da je Hristos uništio grešno telo. Na koji način to grešno telo biva uništeno? Preko čoveka koji se razapinje sa Hristom¹.

Prvo smo udruženi sa grehom – grešnim telom. Mi ne možemo služiti dva gospodara. Ovde su dva poređenja. Mi smo sluge jednog

1 Tako što se čovek razapinje s Hristom – *prim. prev.*

gospodara – sjedinjeni sa jednim mužem. Ne možemo služiti dva gospodara u isto vreme i ne možemo biti sjedinjeni sa dva muža u isto vreme. Međutim, možemo biti sjedinjeni sa dvojicom – s jednim nakon drugog. Prvi od njih, sa kojim smo svi bili sjedinjeni, jeste grešno telo; drugi je Hristos, koji je podignut iz mrtvih.

Postavlja se pitanje: Šta se podrazumeva pod tim da smo Hristovim telom mrtvi zakonu? To nas dovodi do tačke gde nam slika ne pomaže. Zašto nam ne pomaže? Zato što je potpuno nemoguće naći u životu bilo šta što će božanske stvari prikazati ispravno u svakoj pojedinosti. Ne postoji ilustracija koja će poslužiti u svakoj pojedinosti. Zato imamo toliko tipoloških predstavnika Hrista. Nijedna osoba ne bi mogla da posluži kao Njegova potpuna slika. Imamo Adama s jedne strane, kao sliku Hrista; imamo Avelja; imamo Mojsija; imamo Arona; Davida; Melhisedeka, i mnoge druge koji prikazuju različite aspekte Hrista, zato što niko od njih ne bi mogao da Ga prikaže u svakoj pojedinosti.

Dakle, kada apostol želi da prikaže sjedinjavanje svih ljudi sa domom Izraelovim, on kaže: „Ne želim, braćo, da vam ova tajna ostane nepoznata“ (Rimljanima 11,25 – SSP). To je tajna; to je nešto neprirodno. On kaže da je to proces kalemljenja, ali to je u suprotnosti sa prirodnim načinom. Stoga, ova slika o braku ne može da se razmatra kao potpuna u svakoj pojedinosti. A ipak, na kraju krajeva, slika nije neuspešna, ako izaberemo da zajednicu sa prvim mužem smatramo krivičnom vezom. Tako je u primeni. Oni koji su sjedinjeni sa telom, krivi su za zločin koji se kažnjava smrću. Zakon ih drži u toj vezi; to jest, on im neće dozvoliti da olako rasture zajednicu i da to prođe kao da se ništa nije dogodilo, već zahteva njihov život. Uz ovo objašnjenje, možemo da razumemo ono što sledi.

Otkrivamo da smo sjedinjeni sa grehom i sa grešnim telom. Onda Hristos dolazi k nama i predstavlja sebe kao onog koji je „potpuno divan (sav ljubak – Daničić)“ (Pesma nad pesmama 5,16 – KJV). A u stvarnosti je On jedini koji polaže bilo kakvo stvarno pravo na nas. „Ali imam nešto protiv tebe, [zato] što si ostavio svoju prvu ljubav“ (Otkrivenje 2,4 – Čarnić). Apostol piše onima koji znaju zakon i koji

su ostavili svoju prvu ljubav i ono što se primenjuje na njih, u još većoj meri će se primeniti na ljude iz sveta (od sveta – Karadžić; videti Jovan 15,19). Hristos dolazi na vrata našeg srca, kuca i moli da dođemo Njemu. On sve vreme širi ruke ka odmetničkom narodu, „koji ide za svojim (sopstvenim – KJV) mislima putem koji nije dobar“ (Isaija 65,2 – Daničić). Koliko je duboka, koliko nedokučiva Božja ljubav!

U Jeremiji 3,1. čitamo: „Govore: Ako ko pusti ženu svoju, i ona otišavši od njega uda se za drugog, hoće li se onaj vratiti k njoj? Ne bi li se sasvim oskrvnila (oskrnavila) ona zemlja? A ti si se kurvala (bludničila – KJV) s mnogim milosnicima (ljubavnicima); ali opet vrati se k meni, veli Gospod“ (Daničić). Pavle, u pismu Korinćanima, kaže: „jer sam vas zaručio s jednim čovekom (mužem – Karadžić) - da vas kao čistu devojkicu izvedem pred Hrista“ (2. Korinćanima 11,2 – Čarnić).

Mi žudimo za ljupkošću karaktera koja se može naći samo u Hristu. Mi smatramo da ta zajednica u kojoj smo – zajednica sa telom – nije prijatna, već je muž sa kojim smo venčani zapravo poslodavac, tiranin koji nas ugnjetava, tako da nemamo slobodu. Telo je tiransko, sputava nas i tera da radimo, ne ono što mi želimo, već što ono želi da mi radimo. Kada, uz pomoć Hrista, dođemo do osećaja da je ova zajednica iritirajuće ropstvo, onda sagledavamo svoje stvarno stanje i shvatamo da, dok smo možda, neko vreme, u tome nalazili zadovoljstvo, sada to mrzimo i želimo da se toga rešimo i postanemo sjedinjeni sa Hristom.

Međutim, ovde se pojavljuje problem. To je objašnjeno u rečima Jakova, u 4. stihu 4. poglavlja: „Preljubočinci i preljubočnice! Ne znate li da je prijateljstvo ovog sveta neprijateljstvo Bogu? Jer koji hoće svetu prijatelj da bude, neprijatelj Božji postaje“ (Karadžić). Da li mislite da je Hristos [sic]² uzalud rekao: „Kakvu zajednicu ima svetlost sa tamom? U čemu (kako – Karadžić) se Hristos slaže sa Veljarom?“ (2. Korinćanima 6,14.15 – Čarnić). Sada, dok smo još u telu, mi žudimo da prihvatimo Hristovo ime. Naravno, nije moguće da zaista budemo udruženi sa Hristom, a da se i dalje držimo grešnog tela, iako, spolja gledajući, to možemo da učinimo. Mi zapravo ne možemo biti sjedi-

2 Treba da piše: Pavle – *prim. prev.*

njeni i sa Hristom, i sa svetom u isto vreme. Ne možemo da imamo Hrista za svog muža, a da u isto vreme živimo sa svetom.

Ali, možemo da prihvatimo Hristovo ime, a da u isto vreme zadržimo grehe tela. Međutim, zakon neće opravdati osobu koja to čini – koja uzima ime jednog čoveka, a u isto vreme živi sa drugim. Božji zakon nas ne opravdava kada uzimamo Hristove ime, a živimo u zajednici sa grešnim telom? Ne, svakako da ne.

Ovde ponovo shvatamo kako se zakon čuva na svakom koraku ovog pitanja o opravdanju verom u Hrista. Ovde se odbacuje svaka mogućnost da neko kaže: Ja sam Hristov i Hristos je moj i, bez obzira šta radim, Hristos je taj koji to čini u meni. Ne, to nije tako. Mi ne možemo Hristu da pripišemo nijedan greh. On nije odgovoran ni za jedan greh, jer nas zakon ne opravdava kada činimo bilo koji greh. **Dakle, vidimo da opravdanje verom nije ništa drugo nego dovođenje osobe u savršen sklad sa zakonom.** Opravdanje verom ne uvodi nikakvu meru za prestup zakona.

Ali, mi ćemo nastaviti da razmatramo slučaj onih koji su bili nesvesni zahteva zakona, dok su ga zastupali. Pavle govori onima koji znaju zakon, koji se hvale zakonom i predstavljaju se kao oni koji uzdižu zakon, a u isto vreme su toliko slepi po pitanju onoga što taj zakon zahteva, da su pomislili da mogu da ispovedaju Hrista, a da žive u grehu. Ljudi koji izjavljuju da se boje da će biti umanjena čast zakona, nisu uvek oni koji shvataju njegove zahteve do krajnjih granica. Neki su čak propovedali zakon, a u isto vreme su pomišljali da mogu da žive prepuštajući se telesnim strastima, dok su ujedno mislili da su sjedinjeni sa Hristom.

Hristos je stavljen pred nas i mi shvatamo da ne možemo da budemo sjedinjeni sa Hristom i sa grešnim telom u isto vreme. Onda kažemo da ćemo se odreći tog prvog muža – grešnog tela – i sjединiti se sa Hristom. Međutim, kako možemo da se oslobodimo ovog grešnog tela – ovog prvog muža? Ne možemo da učinimo da to telo umre tako što ćemo jednostavno reći da želimo da je mrtvo. Žena koja u srcu prezire svog muža, zato što je on svirepi tiranin, ne može da učini da se odvoji od njega time što će to jednostavno poželeti. Dobra je stvar što

želimo da služimo Hristu, ako smo se preračunali šta će nas to koštati i ako znamo da smo bolesni i umorni od starog života i želimo da započnemo novi život i živimo sa Hristom, jer kada dođemo do te tačke, mi lako možemo da saznamo kako to može da se učini.

Hristos dolazi k nama i nudi nam zajednicu. To je u skladu sa zakonom, jer je On jedini koji zaista polaže bilo kakvo pravo na nas i zato, dok živimo u ovoj prvobitnoj vezi sa grešnim telom, On može, u skladu sa zakonom, da dođe k nama i zamoli nas da se sjedinimo sa Njim. Međutim, mi smo sjedinjeni sa ovim grešnim telom i zakon nas neće opravdati time što ćemo se sjediniti sa Hristom, sve dok to grešno telo ne umre.

Zapazite ponovo šta se nagoveštava slikom braka. Kada su dve osobe sjedinjene u braku, one postaju jedno telo. Ovo je tajna. Pavle tako kaže: „Zato će čovek ostaviti oca i majku i prionuće uz ženu svoju (sjediniće se sa svojom ženom – SSP), i biće dvoje jedno telo. Ova tajna je velika, a ja govorim misleći na Hrista i na Crkvu“ (Efescima 5,31 – Čarnić). Ovo je misao koja se postavlja pred nas u slici braka. Jer nas dvoje – mi i telo – toliko smo potpuno sjedinjeni da više nismo dvoje, već jedno telo, i naš život je samo jedan.

Osvrnite se na svoj život i pogledajte da li je u njemu bilo nekog perioda gde možete videti da je vaš život bio odvojen od greha. To je bio jedan potpuno grešan život. Greh je uvek bio deo vašeg života. Mi imamo samo jedan život, a to je život greha. Stoga, toliko smo tesno bili sjedinjeni s grehom, da je među nama postojao samo jedan život – nas dvoje smo bili jedno telo. Onda je jedini način na koji možemo da se rešimo ovog grešnog tela – koji je jedno sa nama – da i mi umremo. Tako je kako apostol kaže – da mi umiremo zakonu, Hristovim telom. Jer je ta zajednica sa telom bila zaista protivzakonita i zakon je imao nešto protiv nas zbog te zajednice. On će nas pogubiti zbog te zajednice. Mi smo mrtvi u Hristu, a i grešno telo umire.

U 6. poglavlju čitamo: „Naš stari čovek je razapet sa Njim, da bi grešno telo moglo da bude uništeno“ (6. stih – KJV). Hristos je u svom sopstvenom telu poneo naše grehe na krst. On uzima naše grehe, da bi oni mogli da budu razapeti sa Njim, kako bi se uništilo grešno telo. Mi

pristajemo da umremo. Mi priznajemo da je naš život založen zakonu i da zakon ima svako pravo na nas. Onda se dobrovoljno odričemo našeg života tako da ovo omraženo grešno telo može da umre. Toliko se gnušamo zajednice sa njim, da smo spremni da umremo, da bi i ono moglo da umre.

„Tako smo mi krštenjem u smrt zajedno s njim sahranjeni, da bismo, kao što je Hristos vaskrsnut iz mrtvih očevom slavom, i mi na isti način živeli novim životom (hodili u novom životu – Sinod SPC)“ (Rimljanima 6,4 – Čarnić). Stoga, kao što umiremo sa Hristom, mi smo i podignuti sa Hristom. Ali, Hristos nije u službi greha (grehu sluga – Karadžić; videti Galatima 2,17), tako da, dok bude razapinjao grešno telo, On ga neće ponovo podići, i grešno telo će biti uništeno. Tako mi ustajemo, zajednica između nas i Hrista je potpuna i odsad treba da donosimo plodove Bogu.

„A sad se oslobodismo od zakona umrevši onome što nas držiše“ (Rimljanima 7,6 – Sinod SPC). Šta je mrtvo? Grešno telo! Pošto smo bili sjedinjeni sa tim grešnim telom, zakon je imao nešto protiv nas. Obratite pažnju: Bog nas ne mrzi. Bog ne želi da nas kazni, ali ne može da podnese greh. Njegov zakon mora da osudi greh, a pošto smo se mi poistovetili sa grehom, tako da smo bili jedno sa njim, On je, osuđujući greh, neminovno osudio i nas, i sve dok smo živeli grešan život, ta osuda se neminovno nalazila na nama. Međutim, kao što smo već pokazali, mi imamo izbor kada ćemo umreti, a izabrali smo da dobrovoljno prepustimo svoje živote Njemu, dok, umesto svojih, možemo imati Njegov život.

Kada su se naši životi predati zakonu, tužba koju je zakon imao protiv nas je zadovoljena, zato što sada, pošto je grešno telo mrtvo, mi smo oslobođeni od zakona, kao što je i žena, čiji je muž mrtav, razrešena od zakona kojim je bila vezana za muža, tako da može da se sjedini s nekim drugim. Međutim, isti zakon koji ju je držao sa tim prvim mužem, sjedinjuje je sa drugim. Tako je u ovom slučaju. Isti zakon koji nas je vezao za grešno telo, sada svedoči u korist naše zajednice sa Hristom (Rimljanima 3,21). Taj savršeni zakon svedoči u korist naše zajednice sa Hristom i opravdava je. I sve dok ostajemo u Hristu, opravdava i

nas u toj zajednici, pokazujući da je zajednica sa Hristom u skladu sa zakonom.

A Hristova sila je u stanju da nas drži u toj zajednici. „Ako smo umrli s Hristom, verujemo da ćemo s njim i živeti“ (Rimljanima 6,8 – SSP). Mi smo postali sjedinjeni sa Hristom u činu smrti. Tom smrću, veza koja nas je sjedinila sa našim prvim supružnikom – grešnim telom – bila je slomljena; grešno telo je bilo uništeno, a mi sada ustajemo sa Hristom.

Verujemo li da ćemo živeti sa Njim? Zašto se ljudi venčavaju? Da bi živeli zajedno. Dakle, pošto smo se smrću sjedinili sa Hristom, verujemo da ćemo sada, ustavši s Njim, sa Njim i živeti. Zapazite dalje – kada su dvoje sjedinjeni, oni više nisu dvoje, već su jedno telo. Hristos „u sebi, od dvojice, stvori (čini – KJV) jednog novog čoveka - tako uspostavivši mir“ (Efescima 2,15 – SSP). Mi smo Njegovi, Hristos i mi smo jedno, i zato zajedno stvaramo jednog novog čoveka. Ko je taj novi čovek? To je Hristos.

Pavle bi s pravom mogao da kaže: „Sa Hristom se razapeh; A živim (pa ipak živim – KJV) - ne više ja, nego živi u meni Hristos“ (Galatima 2,20 – Sinod SPC). Sada je to Hristos, a ne mi. Tako smo mi Hristovi predstavnici na Zemlji. Zato se Hristos, u svojoj molitvi u vrtu, molio da „da budu savršeno ujedinjeni, da svet spozna (prepozna – KJV) da si me ti poslao i da si i njih voleo kao što si voleo mene“ (Jovan 17,23 – SSP).

Kako svet ovo može da zna? Iz Biblije? Ne, jer svet ne čita Sveto pismo i stoga je Bog postavio nas u svet, kao svetlost sveta. Biblija je svetlost i svetiljka, ali ne onima koji je ne uzimaju u ruke. Mi uzimamo Hristovu reč; mi se njome hranimo u Duhu i unosimo Hrista u svoja srca i tako se postiže jedinstvo, a onda svetlost zasija svetu i svet zna da je Hristos poslat kao božanski Spasilac.

Prelazimo brzo preko nekoliko stihova. Apostol pokazuje da, iako su gresi bili pokrenuti kroz zakon, to nije zato što je zakon grešan, već zato što je zakon svet. Posredstvom zakona prepoznavamo greh. Pavle je nekad živeo u telesnoj sigurnosti, služeći Bogu – kako je mislio; ali kada je došla zapovest, tada se umnožio greh i on je umro; i ovaj za-

kon, koji je bio donet za život, zato što opravdava poslušnog, za njega samog, smatrao je, nije imao ništa osim smrti, zato što ga on zapravo nije slušao. Zbog toga Pavle kaže: „Zakon je svet i zapovest je sveta, pravedna, i dobra“ (Rimljanima 7,12 – SSP).

Ali, obratite pažnju: Pre toga, Pavle je bio onaj koji je poštovao zakon; on se hvalio zakonom i zato piše onima koji znaju zakon – onima koji, svim svojim silama, nastoje da održe zakon, a ipak, oni su ti koji moraju da budu oslobođeni zakona. Zašto? Zato što, dok se hvale zakonom, oni ga krše, sramoteći Boga.

Mi ćemo i dalje biti u službi, ali kako? Ne na isti način kao ranije, u starom slovu, već u novini duha. To znači da je sama naša služba zakonu nešto čega treba da se oslobodimo. Zašto? Zato što je to jednostavno bila prinudna služba; to je jednostavno bilo staro slovo; u tome nije bilo duha niti života. To nije bilo od Hrista, zato je bilo greh. Mi smo se hvalili zakonom i izjavljivali da držimo zakon, a ipak je ta služba bila greh i mi moramo da se oslobodimo te vrste službe zakonu, da bismo služili na pravi način; tako sada služimo u novini duha, a ne u starom slovu.

U potonjem delu poglavlja apostol pokazuje šta je to staro slovo kojeg moramo da se oslobodimo. „A ja sam telesan, prodat grehu (prodan pod greh – Čarnić)“ (Rimljanima 7,14 – SSP). Mi nanosimo veliku nepravdu apostolu Pavlu, tom svetom čoveku, kada kažemo da on ovim ukazuje na svoje sopstveno hrišćansko iskustvo. On ne piše o svom sopstvenom iskustvu sada, kada je sjedinjen sa Hristom. On piše o iskustvu onih koji služe, ali u starom slovu, i dok izjavljuju da služe Bogu, istovremeno su telesni i prodati pod greh.

Osoba prodana u okove je rob. Koji je dokaz da je ovo ropstvo? „Jer ne činim ono što hoću, nego činim ono što mrzim... Jer, ja ne činim dobro, koje hoću, nego činim zlo, koje neću“ (Rimljanima 7,15.19 – SSP). Da li smo ikada imali neko takvo iskustvo, kao što je to, u našem takozvanom hrišćanskom iskustvu? Da. Borili smo se, ali uz svu našu borbu, da li smo održali zakon? Ne. Nismo uspeli i to je zapisano na svakoj stranici našeg života. To je stalna služba, ali u isto vreme, to je stalni neuspeh.

Ja pretrpim neuspeh, donesem novu odluku, prekršim je i onda se obeshrabrim; onda donesem novu odluku i to ponovo prekršim. Mi ne možemo da nateramo sebe da činimo ono što želimo, donošenjem neke odluke. Mi ne želimo da grešimo, ali grešimo sve vreme. Mi odlučimo da nećemo ponovo pasti pod iskušenje, i ne padnemo – do sledećeg puta kada se pojavi, a onda padnemo, kao i ranije.

Kada smo u ovom stanju, možemo li da kažemo da imamo nadu i da „hvalimo se nadom na slavu Božiju“ (Rimljanima 5,2 – Čarnić)? Mi ne čujemo ovakva svedočanstva – to je samo nešto od onoga što želimo da učinimo i što nismo uspeli, ali nameravamo da to učinimo u budućnosti. Ako neka osoba pred sobom ima zakon i priznaje da je on dobar, a ipak se ne drži njegovih propisa, da li je njen greh u Božjim očima išta manji, nego greh onog čoveka koji uopšte ne mari za zakon? Ne. Kakva je razlika između onoga koji bi voleo da bude hrišćanin, koji poznaje zakon, ali ga ne drži, i svetovnog čoveka koji ne drži zakon, niti priznaje da je on dobar? Jednostavno ovo: Mi smo nerado robovi, a oni su rado robovi. Mi smo sve vreme rastrojeni i žalosni, i ne uzimamo baš ništa od života, dok se svetovni čovek ni najmanje ne brine.

Ako će neko zgrešiti, zar nije bolje da to bude svetovni čovek, koji ne zna da postoji takva stvar kao što je sloboda, nego da to bude čovek koji zna da postoji sloboda, ali ne može da je dobije? Ako mora da bude ropstva, ako moramo da živimo u gresima sveta, onda je bolje biti u svetu, saučestvovati u njegovim zadovoljstvima, nego biti u bednom ropstvu i nemati nadu života koji će doći.

Ali, hvala Bogu, možemo da imamo slobodu. Kada život postane nepodnošljiv zbog ropstva greha, onda je to ono čemu se možemo nadati, jer to vodi do pitanja: „Ja nesrećni čovek! Ko će me izbaviti od tela smrti ove (ovoga smrtnoga tela – Čarnić)?“ (Rimljanima 7,24 – Karadžić). Zapazite: Postoji oslobođenje (izbavljenje). „Hvala Bogu kroz Isusa Hrista, našeg Gospoda“ (Rimljanima 7,25 – SSP). Hristos je došao, da bismo mi imali život. Život je u Njemu. On je pun života i kada nam je dosta ovog smrtnog tela, [toliko] da smo spremni da umremo da bismo ga se rešili, tada možemo da predamo sebe Hristu i umremo u Njemu, a sa nama umire i smrtno telo. Onda ustajemo sa

Hristom, da bismo hodali u novini života, ali Hristos, koji nije u službi greha (Galatima 2,17), neće podići grešno telo; dakle, ono se uništava, a mi smo slobodni.

Neka sve vaše grešne strasti nestanu i verujte da će vam Hristos dati nešto toliko bolje od njih, da ćete imati neizrecivu radost. Ne samo da će biti radosti sada, već će je biti kroz celu večnost, biće pesme radosti zbog dragocenog poklona koji je On podario.

Hristos je osudio greh u telu, a mi verom prihvatamo Njega i živimo sa Njim. To je blagosloven život. Uхватite se verom za Hrista i živite sa Njim.

PREDAVANJE BROJ 12

RIMLJANIMA 8,1-16

Ne smemo da zaboravimo da jedini cilj, koji bi trebalo da imamo u ovom proučavanju Svetog pisma, jeste da budemo privučeni bliže Bogu¹ i da možemo da naučimo da Reč Božja znači upravo ono što ona i govori, a to što govori jeste Božji glas, koji se obraća svakom od nas pojedinačno. Prihvatite Reč i gradite na njoj.

Postoji jedna misao koja je spomenuta sinoć, a koju želim da utisnem u vaše umove. Naša zajednica sa Hristom i sa Njegovom pravednošću može i treba da bude tako bliska i potpuna kao što je bila naša zajednica sa grehom. Slika braka pokazuje da je to tako. Mi smo bili u zajednici sa grehom – venčani sa starim čovekom – sa grešnim telom. To je bila nezakonita veza, samim tim je grešno telo bilo telo smrti za nas, pošto mi nismo mogli drugačije da se odvojimo od tog tela, nego smrću. To telo i mi sami smo se poistovetili – bili smo venčani; stoga smo bili jedno, a grešno telo bilo je kontrolni (vladajući) činilac u toj zajednici; ono je dominiralo u svemu.

Sada Hristos dolazi k nama i, kada Mu se predamo, On nam skida okove koji su nas vezivali za grešno telo. Onda ulazimo u isti prisan odnos sa našim Gospodom Isusom Hristom, kakav smo ranije održavali sa grešnim telom. Postajemo sjedinjeni sa Hristom – venčani za Njega – i tada smo jedno. I kao i u tom drugom slučaju, gde je grešno telo bilo kontrolni faktor, tako je i u ovom, drugom braku, kontrolni činilac Hristos.

Zapazite kako se ta slika braka savršeno ostvaruje. Mi smo predstavljeni kao žena. Muž je glava porodice, tako da je Hristos naša glava, a mi se Njemu pokoravamo. Mi smo jedno sa Njim. Kako je to dragocena misao – da smo mi jedno telo sa Hristom! U ovome vidimo tajnu utelovljenja koja se ponovo pojavljuje. Ukoliko možemo da verujemo da je Hristos bio u telu, Bog utelovljen u Hristu, možemo da verujemo

1 „That we may be drawn nearer to God“ – „da budemo privučeni bliže Bogu“, tj. da se približimo Bogu – *prim. izdavača*

i da Hristos živi (prebiva) u nama i deluje kroz nas – kroz naše telo, isto kao i kada je na sebe uzeo telo i imao vlast nad njim. To je tajna koju ne možemo da razumemo, ali je priznajemo i to nam daje slobodu.

Večeras smo pevali „Moj greh je prikovan za Njegov krst“. On kaže da je naš stari čovek razapet sa Njim. To je tačno, ali stari čovek nije i podignut (vaskrsnut) sa Njim. Hristos je došao da služi, a ne da Mu služe; došao je da služi nama, a ne da bude sluga grehu (Galatima 2,17). Stoga, kada se mi i grešno telo zajedno razapinjemo sa Hristom, i zajedno sahranjujemo, mi se podižemo (vaskrsavamo) da hodamo u novini života, ali grešno telo ostaje sahranjeno, tako da smo slobodni od njega. Šta sada sledi?

„Zato sada nema osude za one koji su u Hristu Isusu (i ne hode po telu nego po Duhu – Karadžić; KJV), jer me je zakon Duha života u Hristu Isusu oslobodio od zakona greha i smrti. Jer, ono što Zakon nije mogao da učini jer je zbog tela bio slab (jer beše oslabljen telom – Karadžić), učinio je Bog poslavši svoga Sina u obličju grešnog tela, kao žrtvu za greh (i za greh, i osudio greh u telu – Čarnić). Tako je osudio greh u telu, da se pravednost Zakona ispuni u nama koji ne živimo (hodimo – Bakotić) po telu nego po Duhu. Jer, oni koji žive po telu, misle na ono što je telesno; a oni koji žive po Duhu, na ono što je duhovno (Jer koji su po telu telesno misle, a koji su po duhu duhovno misle – Karadžić; KJV)“ (Rimljanima 8,1-5 – SSP).

U ovim stihovima imamo ono što će nam, ako se toga držimo u svojim umovima, i verujemo da je Isus u stanju da nas spase verom, biti sigurna stena na kojoj možemo da gradimo. „Zato sada nema osude za one koji su u Hristu Isusu.“ U ovim stihovima leži praktična misao i iz nje proizilazi pitanje koje muči mnoge. Oni kažu: „Ja u sve to teorijski verujem, ja se potpuno slažem sa tim i znam da Hristos može da očisti od greha. Verujem da, ako priznam svoje grehe, On je veran i pravedan da mi oprost i da me očisti od svake nepravde. Ali pitanje koje se postavlja u mom umu je: Da li sam priznao sve svoje grehe?

To je ono što me muči; kada bih samo bio siguran da sam priznao sve svoje grehe, onda bih mogao da tražim to obećanje i da verujem da za mene nema osude.“

Ovo je nešto što muči mnoge – kako ćemo znati da nismo pod osudom? Mi ne možemo da optužimo Boga da je to pitanje ostavio tako neodređeno pa nismo u mogućnosti da znamo da li smo pod osudom ili ne i zato mora biti da možemo da saznamo. To možemo ovako da prikažemo: „Priznao sam sve grehe za koje znam, sve što mi je Gospod pokazao; a kada mi Gospod bude pokazao još nešto, priznaću i to.“ Naravno, priznajte sve što vam je Gospod pokazao. Ali, braćo, ne zaustavljajte se na pola puta. „Ako priznajemo grehe svoje, veran je i pravedan da nam oprostí grehe naše, i očisti nas od svake nepravde“ (1. Jovanova 1,9 – Karadžić). Tada, kada priznate greh, verujte da ga Bog oprašta, prihvatite Njegov mir u svoja srca i, ako vam pokaže druge grehe, priznajte ih, verujte da su oprostíeni i imajte Njegov mir i dalje. Međutim, postoji mnogo poštenih duša koje sebe lišavaju blagoslova i na kraju se kreću u tami, zato što, nakon što priznaju svoje grehe, ne prihvataju opraštaj i ne zahvaljuju se Bogu za slobodu koja mora da usledi.

Ideja saopštena tom izjavom da smo priznali sve grehe za koje znamo, ali se još uvek ne usuđujemo da prihvatimo da smo slobodni od osude, zbog straha da postoje drugi gresi za koje ne znamo i stoga ih nismo priznali, jeste zaista podizanje ozbiljne optužbe protiv Boga. To sugeríše da je Bog onaj koji oprašta onom čoveku koji ima najbolje pamćenje. Ali, da li je vaše pamćenje bilo jedino što vam je omogućilo da se setite greha koje ste priznali? Ko je ubrzao i podstakao vaše pamćenje? Božji Duh je bio taj koji vam je pokazao te grehe. Da li ćemo optužiti Boga da obavlja nepotpun posao? On je poslao svog Svetog Duha da vam pokaže te grehe. Da li ćemo onda reći da je deo njih zadržao, da nam ih nije otkrio? Pokazao nam je samo ono što je hteo da priznamo i kada smo ih priznali, došli smo u sklad sa Božjim Duhom i slobodni smo.

Pretpostavimo da sam povredio nekoga od vas; možda sam sistematski sprovodio zlo prema vama – optužujući vas lažno, pokušavajući da vam naudim na vašem poslu, pokušavajući da vas provociram

i iznerviram na svaki mogući način, čineći sve što sam mogao protiv vas, dan za danom, sedmicu za sedmicom, mesec za mesecom. Vremenom se moje oči otvaraju i ja vidim tu zlobu. Osećam se potpuno slomljeno, zato što sam se odao takvom lošem načinu postupanja, a onda dolazim k vama i priznajem ono što sam radio. U jednom trenutku možete da vidite da sam potpuno slomljen u vezi sa tim i da stvarno osećam da sam pogrešio.

Neki od nas su imali priliku da oprostite ljudima koji su nam prišli upravo na taj način. Da li smo, kada priđu na taj skrušen način, imali običaj da se ravnodušno odmaknemo i pustimo ih da ispričaju čitavu priču od početka do kraja, da naprežu um pokušavajući da se sete svega što su uradili, do detalja, kako bi mogli to da priznaju? A onda, kada smatraju da su ispričali sve i zatraže vaš oprostaj, da li i dalje odstupate, i podsećate ih da postoji još neka sitnica koju su propustili, i kažete im da biste voleli da priznaju i to? Tada, kada vam ispričaju sve čega mogu da se sete i na šta možete da ih podsetite, da li kažete: „Pa pretpostavljam da si priznao sve, tako da ću ti oprostiti“? Nema osobe u ovom domu koja bi to učinila.

Kada sam rešio to pitanje za sebe, pomislio sam da nemam prava da se predstavljam boljim od Boga. Kada bilo ko, sav slomljen, dođe k meni ili k vama, i prizna svoju krivicu, opraštamo mu slobodno, i pre nego što nam ispriča pola onoga što bi mogao, kažemo mu da je u redu, da mu je oprošteno i da se to više neće spominjati.

To je upravo ono što i Bog radi. On nam je dao priču o izgubljenom sinu, kao sliku toga kako on oprašta. Njegov otac ga je video izdaleka i potrčao mu u susret. Ja sam toliko zahvalan što Bog ne traži, pre nego što mi oprost, da se vratim unazad, i razmotrim svaki greh koji sam ikada počinio, i da ga priznam. Kada bi to radio, On bi morao da produži moje vreme probe više nego što verujem da je moguće da učini, da bih ponovio i najmanji deo tih greha. David bi s pravom mogao da kaže: „Jer me opkoliše zla nebrojena; stigoše me nepravde moje, da ne mogu gledati; ima ih više nego kose na glavi mojoj, srce me moje ostavi (zato mi je srce klonulo – KJV)“ (Psalam 40,12 – Daničić). Da, naši gresi su „nebrojeni“, ali „žrtva je Bogu duh skrušen (slomljen

– KJV)“ (Psalam 51,17 – Daničić); On neće prezreti slomljeno i pokajničko srce. Hvatamo se za Hristovu žrtvu, prihvatamo je u sebi samima i tako, posredstvom žrtve, sklapamo savez sa Bogom.

Gospod oprašta slobodno i mi to možemo da znamo. Bog nam pokazuje karakteristične grehe našeg života. Gresi koji se upadljivo ističu predstavljaju celu našu grešnu prirodu i mi znamo da je čitav naš život te iste grešne naravi (karaktera). Mi dolazimo i priznajemo grehe. Da li ćemo optužiti Boga da govori: „Pokazao sam ti te grehe i ti si ih priznao; ali postoje neki drugi gresi, a njih ti neću pokazati, već moraš da ih saznaš sâm, i dok to ne uradiš, neću ti oprostiti“. Bog ne postupa s nama na taj način. On je beskonačan u ljubavi i saosećanju. „Kao što se otac smiluje na svoju decu, tako se Gospod smiluje na one koji Ga se boje“ (Psalam 103,13 – KJV).

Još jedna stvar: „Zato sada nema osude za one koji su u Hristu Isusu i ne hodaju po telu, već po Duhu“ (KJV). Ljudi kažu: „Prihvatio sam Hrista i sada se osvrćem i pratim istoriju svog života, kroz dan ili sedmicu, i u onome što sam uradio ne mogu da vidim ništa osim nesa-vršenstva i onda me obuzima osećaj osude i ne osećam se slobodnim. Kako mogu da kažem: Nema osude za mene, kada vidim ove propuste?“ Ovo je sotonina vešta obmana, da bi nas lišio prihvatanja Boga i mira sa Njim. Da li očekujemo da budemo opravdani tim delima? Ako očekujemo, onda pravimo veliku grešku već na početku. „Jer se delima zakona ni jedno telo neće opravdati pred Njim“ (Rimljanima 3,20 – Karadžić). Svoje opravdanje moramo da tražimo u Isusu, i samo u Njemu.

Neko kaže: „Plašim se da ću pasti“. Ne treba da se plašite. Pavle kaže: „Znam kome sam verovao i uveren sam da je u stanju da sačuva za onaj dan ono što sam Mu poverio“ (2. Timotiju 1,12 – KJV). Šta sam Mu poverio? Svoj život, i On je u stanju da ga sačuva.

Kada odemo u Božje carstvo, mi nećemo gledati najbolja dela koja smo učinili i zahvaljivati se Bogu što smo opravdani, zato što smo činili tako dobro. Ali, naša pesma radosti će biti „Onome koji nas voli, koji nas je svojom krvlju izbavio (oprao – Bakotić) od naših greha“ (Otkrivenje 1,5 – SSP). I tako znamo da, kada se predamo Njemu, i stalno umiremo u Njemu, On čini za nas ono što mi ne možemo sami.

Oslanjajmo se na Njega stalno! Međutim, kada odvratimo oči sa Njega i počnemo da grešimo, On nije odgovoran za to.

Sve dok gledamo u Njega, nema osude. Pokušajte i znaćete da je to činjenica, zato što je činjenica da nema osude za one koji su u Hristu Isusu. Zašto? „Jer me je zakon Duha života u Hristu Isusu oslobodio od zakona greha i smrti.“ U našim gresima, zakon je za nas smrt; i ne samo da je smrt za onog čoveka koji ne ispoveda pravednost, već je smrt i za onog čoveka koji priznaje zahteve zakona, priznaje da je on dobar, a ipak kaže: „Ali učiniti dobro ne nalazim“ (Rimljanima 7,18 – Karadžić).

Svi će se složiti da hrišćanin mora da čini ono što je dobro, barem neko vreme. Međutim, ovo iskustvo u Rimljanima 7,21: „Kad hoću da činim dobro, zlo je pri meni (prisutno u meni – KJV)“ (Bakotić), pokazuje da čovek koji ima to iskustvo, uopšte ne čini dobro. Pa ipak, on želi da čini dobro. Ovo je služba u starom slovu. Taj čovek služi zakonu, ali je rob. U toj službi nema slobode; to je ropska služba. Ali, sada, kada je pokušao da svim svojim silama čini ono što želi i kada nije uspeo, on otkriva da je u Hristu savršenstvo zakona, da je u Njemu život.

Dakle, zakon onakav kakav je u ličnosti Hrista, jeste zakon Duha života. Tako čovek uzima Hristov život i dobija savršenstvo zakona, onakvo kakvo je u Hristu i služi Mu u Duhu, a ne u starom slovu. Tako je oslobođen od robovanja zakonu, za slobodu u njemu. Predivno bogatstvo istine nalazi se u ovome – „Zakon Duha života u Hristu Isusu oslobodio me je od zakona greha i smrti.“

„Jer što zakonu beše nemoguće, jer beše oslabljen telom“ (Rimljanima 8,3 – KJV). Da li u ovome ima nekog obeshrabrenja? Da li se time potcenjuje zakon? Ni najmanje. Šta zakon nije mogao da uradi? Nije mogao da me opravda, zato što sam bio slab. Nije imao nikakav dobar materijal da bi radio na njemu. To nije bila mana zakona; to je bila mana tog materijala. Telo je bilo slabo i zakon nije mogao da ga opravda. Ali, Bog je poslao svog Sina u obličju grešnog tela, da osudi greh u telu, da bi mogao da nas opravda.

Neki su zauzeli stav da taj stih uči da zakon nije mogao da osudi greh, osim ukoliko Hristos ne umre. Braćo, to je strašna optužba koja se podiže protiv Boga i Hrista. To bi činilo Hrista, ne našim Spasite-

ljem, već onim koji nas osuđuje. Sam Hristos u Jovanu 3,17. kaže: „Nije Bog svog Sina poslao u svet da svet osudi, nego da se svet kroz njega spase“ (SSP). Zakon je uvek osuđivao greh. Onaj koji ne veruje već je osuđen. Hristos je onaj koji opravdava. Pošto zakon osuđuje čoveka, očigledno je da ne može da ga opravda, jer je nemoguće da u isto vreme i osuđuje i opravdava. Međutim, ono što zakon nije mogao da učini, Hristos je došao da uradi u obličju grešnog tela. Kako je to uradio? Držeći zakon kada je bio u telu.

Postoje određene stvari koje sam činio, a za koje sam uvek voleo da nađem opravdanje. Znao sam da su bile pogrešne i zato sam doneo odluku da ih više neću činiti. Ali, svejedno sam ih činio. Iznova, i iznova sam ih činio, sve dok konačno nisam došao do toga da su to nasleđene osobine – da sam rođen sa njima i da stoga nisam mogao da ih ne činim. Međutim, takvo razmišljanje me nije oslobodilo od osude; svejedno sam se osećao osuđenim. Jer Hristos nam nije ostavio nikakav izgovor; On je osudio greh u telu; svojim životom pokazao je da je greh u telu osuđen, On ga je uništio, pošto se u Njemu grešno telo uništava, i mi postajemo nova stvorenja u Hristu. Njegovim velikim i skupocenim obećanjima mi bivamo učinjeni učesnicima u Božjoj prirodi. On je uklonio ovu grešnu prirodu – stavio ju je na sebe, da bismo mi mogli da je se oslobodimo.

„Jer koji su po telu telesno misle, a koji su po duhu duhovno misle. Jer biti naklonjen telu je smrt, a biti naklonjen duhu je život i mir. Zato što je telesni um neprijateljstvo protiv Boga, jer se ne pokorava Božjem zakonu, niti to može“ (Rimljanima 8,5-7 – kombinacija prevoda KJV-Karadžić).

Ali, telesni um može da prepozna da je zakon dobar. „Ja sam tele-san, (i kao takav) prodan pod greh. Jer ne činim ono što hoću, nego na što mrzim, to činim. A kad ono činim što neću, slažem se sa zakonom (i priznajem) da je dobar“ (Rimljanima 7,14-16 – kombinacija prevoda Čarnić-D. Stefanović). Mi smo pomislili i pokušali da se utešimo mišlju da smo se pokoravali zakonu, zato što smo ga voleli, smatrali smo da je

to nešto predivno i pokušali smo, svim svojim silama, ili kako neki kažu, „na naš slab način“, da ga držimo. Međutim, telesni um se ne pokorava zakonu, niti to može. A kakav je dokaz da je taj um telesan? Nemogućnost da se uradi ono što je dobro i ono što znamo da bi trebalo da uradimo. „Telo želi protiv duha, a duh protiv tela; oni se protive jedno drugom, tako da ne možete da činite ono što hoćete“ (Galatima 5,17 – KJV).

„A vi niste po telu nego po (u – SSP) Duhu, pošto Duh Božiji živi (prebiva – SSP; obitava – Čarnić) u vama. Ako pak neko nema Duha Hristova, on nije njegov. A ako je Hristos u vama, onda je telo mrtvo za greh (zbog greha – D. Stefanović, SSP...), a Duh je život za pravednost. Ako li živi u vama Duh Onoga koji je vaskrsao Isusa iz mrtvih, Onaj koji je podigao Hrista iz mrtvih oživeće i vaša smrtna telesa Duhom svojim koji živi u vama“ (Rimljanima 8,9-11 – Sinod SPC).

Prelepa je misao sadržana u ovim stihovima. Prvo, prikazana nam je činjenica da možemo da imamo Božjeg Duha. Kako ga dobijamo? Traženjem. Vratimo se u 11. poglavlje Luke. Hristos kaže: „Koji bi od vas svome sinu, kad ga zamoli (zatraži – Čarnić) da mu da hleba, dao kamen? Ili mu, kad ga zamoli da mu da ribu, dao zmiju? Pa ako vi, iako ste zli, znate kako da dajete dobre darove svojoj deci, koliko će više vaš Otac, koji je na nebesima, dati dobre darove onima koji ga zamole?“ (Matej 7,9-11 – SSP). Primenite na sebe ovaj tekst. Kada kleknete da se pomolite za Božjeg Duha, koji je svemoćan i koji će vas očistiti od svakog greha, navedite to Gospodu.

Kada bi vaša deca došla k vama, tražeći neke od životnih potrepnosti, vi biste razmotrili svaki način, da biste znali kako biste im mogli dati ono što žele. Vi ste jadni, slabi i nesretni, ali Bog je beskonačan; stoga je on beskonačno više spreman da vam da ono što vam je toliko potrebno, nego što vi možete da budete spremni da date dobra svojoj deci. On želi da dà svog Svetog Duha i spreman je i nestrpljiv da Ga dobijemo.

Hristos je još rekao: „Ko veruje u mene... iz njegova tela će poteći reke žive vode“ (Jovan 7,38 – Čarnić). A On je ovo rekao za Duha kojeg

će dati. Takođe, Hristos je rekao ženi na bunaru: „A koji pije od vode koju ću mu ja dati neće ožedneti doveka; nego voda što ću mu ja dati biće u njemu izvor vode koja teče u život večni“ (Jovan 4,14 – Karadžić). Zašto? „Ako u vama prebiva Duh koji je Isusa vaskrsao iz mrtvih, onda će Onaj koji je Hrista vaskrsao iz mrtvih oživeti i vaša smrtna tela svojim Duhom, koji prebiva u vama.“ Ovde je nada ponovnog vaskrsenja. Šta preostaje da se uradi kada Hristov Duh bude prebivao (živeo) u vama? Samo da oživi, to jest, da učini živim, naša mrtva tela.

„Tako, dakle, braćo, nismo dužni telu da po telu živimo; Jer ako živite po telu, pomrećete; ako li Duhom dela telesna umrtvljujete, živete. Jer koje vodi Duh Božiji oni su sinovi Božiji. Jer ne primiste duha ropstva, da se opet bojite; nego primiste Duha usinovljenja, kojim vičemo: Ava, Oče!“ (Rimljanima 8,12-15 – Sinod SPC). Niste primili duha ropstva, da opet strahujete! O, zapamtite to!

On nam sada daje Duha i da li ćemo se plašiti? Isaija kaže: „Uzdaću se i neću se bojati“ (Isaija 12,2 – Daničić). Ne, nismo primili duha ropstva, da opet strahujemo, jer savršena ljubav izgoni strah. Setite se Avrama i šta je o njemu napisano, a za našu korist. Mi ne treba da se bavimo slabostima svog tela, već da budemo snažni u veri, dajući slavu Bogu, znajući da ono što je obećao, On je u stanju i da izvrši. Da, mi ćemo se baviti Njime „koji je od grešnika podneo takvo protivljenje protiv sebe“ (Jevrejima 12,3 – Čarnić).

„Ava, Oče“, što znači „Oče, Oče“. Pre svega, shvatite da je On na Nebu i da je On Bog. On je beskonačan u moći i tako velik da može da podigne ostrvo kao da je u pitanju nešto veoma malo. Za Njega su narodi kao kap iz kofe i vrede kao prah na vagi (Isaija 40,15). Veliko i strašno biće kao što je On, a mi možemo da dodemo k Njemu i zovemo Ga „svojim Ocem“. On ima nežnost jednog roditelja, uz silu beskonačnog božanstva.

„Sam Duh svedoči našem duhu da smo deca Božja“ (Rimljanima 8,16 – D. Stefanović). U Efescima 1,14 kaže nam se da je taj Duh „zalog našeg nasleđstva“ (SSP). Čini se da neki nisu u stanju da razumeju ovo svedočanstvo Duha. Oni kažu da, kad bi ga samo imali, oni bi se radovali. Šta je svedočanstvo Duha? „Zato je“, kaže neko, „to vrsta osećanja

i kada to budem imao, znaću da me je Bog prihvatio“. Ali, braćo, to po-
čiva na nečem važnijem od osećanja. Drago mi je što Bog nije dopustio
da svedočanstvo Njegovog Duha zavisi od mog osećanja.

Ponekad se osećam tako umorno i iscrpljeno da jedva imam snage
da osećam bilo šta. A to je baš ono vreme kada želim, više nego ikad,
da znam da sam Božje dete. Ponekad nas bolest cele obuzme i crpi
svu našu snagu, tako da nemamo snagu ni uma ni tela. Mi smo samo
živi, svesni, ali bez emocija. To je ono vreme kada želimo svedočanstvo
Duha. Možemo li tada da ga imamo? Da, „Duh svedoči našem duhu
da smo deca Božja“. Kako svedoči? „Ako već primamo svedočanstvo
ljudi, svedočanstvo Božje je veće; jer je ovo Božje svedočanstvo, kojim
On svedoči za svog Sina. Onaj koji veruje u Sina Božjeg, ima svedoka
(svedočanstvo)² u sebi“ (1. Jovanova 5,9.10 – KJV). A šta svedok čini?
Iznosi svedočanstvo, zar ne?³ Ja sam doveden kao svedok u sud. Kako
svedočim u tom slučaju? Govoreći ono što znam. To je sve. Dajem
svoju reč i možda to poduprem svojom zakletvom. Dakle, ako Duh
svedoči, on mora nešto da kaže, zar ne? Da. Kako onda prepoznamo
svedočanstvo Duha? Kako Duh govori? Obratite pažnju na ovo:

Bog je govorio ustima svojih svetih proroka još od početka (na-
stanka) sveta. Sveti Duh je govorio preko proroka Jeremije. David, ista-
knuti psalmista, kaže: „Duh Gospodnji govori preko mene, i beseda
Njegova (Njegova reč – KJV) bi na mom jeziku“ (2. Samuilova 23,2 –
Daničić). On je govorio preko apostola Pavla. Čija je ovo reč? (Podiže
Bibliju). To je Božja reč. Ko govori u ovoj reči? Božji Duh. Šta je onda
svedočanstvo Duha? To je Božja reč.

Ali, šta je sa ovim svedočanstvom u meni? Setite se Pavlovih reči
u Rimljanima 10,6-8: „A o pravednosti koja dolazi od vere kaže ova-
ko: ‘Nemoj da kažeš u svom srcu: Ko će se popeti na nebo?’ - to jest,
da spusti Hrista. Ili: Ko će sići u Bezdan?’ - to jest, da izvede Hrista iz
mrtvih. Nego, šta kaže? ‘Reč ti je blizu, u tvojim ustima i u tvom srcu’ -
to jest, Reč vere koju propovedamo“ (SSP). Koja reč? Hristova reč, da,

2 Reč „witness“ iz citata koji Vagoner ovde navodi označava i svedoka i svedočanstvo.
Vagoner ga primenjuje i na jedno i na drugo – i na Svetog Duha kao svedoka koji
svedoču (u) nama, i na Njegovo svedočanstvo (u) nama – *prim. izdavača*

3 „Now what does a witness do? Bears testimony, does he not?“ – *prim. izdavača*

ako priznaješ svojim ustima i veruješ svojim srcem da je Bog podigao Hrista iz mrtvih, „bićeš spasen“ (9. stih).

Božja Reč je glas Božjeg Duha. Tako, kada verom imamo Njegovu reč u svojim srcima, mi imamo to svedočanstvo (tog svedoka) u sebi. Mi jedemo Hristovo telo i pijemo Njegovu krv, hraneći se Njegovom rečju i tako, unutar sebe, imamo to svedočanstvo (tog svedoka).

Ovaj svedok se zakleo. Bog je zabeležio svoje svedočanstvo i zakleo se za to svedočanstvo. Kada je Bog to zabeležio, čime biste vi mogli da potvrdite tu reč? Kada je Bog govorio, da li ćete vi navesti svedočanstvo čoveka da to podrži? Ne. To je Božja reč – to je naše čvrsto uporište. To je naša jedina nada i to je sidro duše, pouzdano i čvrsto. Ono ulazi iza zavese, gde je ušao Isus, kao preteča za nas.

Naš hrišćanski život, od samog početka mora da bude zasnovan na Božjoj reči. Zato želim da prihvatite Božju reč i da joj verujete. Kada odete svojim domovima – u svoje sobe – prepoznajte Božji glas koji vam se obraća; jer Njegov Duh svedoči vašem duhu da smo Božja deca. Zahvaljujem se Bogu za svedočanstvo Njegove reči.

„Pa ako smo deca, onda smo i naslednici - naslednici Božiji i sunaslednici Hristovi“ (Rimljanima 8,17 – SSP). Braćo, znači nešto biti Božje dete. „Vidite kakvu nam je ljubav dao (darovao – SSP) Otac - da se nazovemo decu Božjia“ (1. Jovanova 3,1 – Čarnić). Vidite to. Mi smo nazvani Božjom decom! To je suviše divno, da bi ljudski um to u potpunosti dokučio. Jadna, nedostojna, nesrećna stvorenja, ničega vredni, a ipak, Bog je imao tako beskrajnu ljubav za nas, da nas je učinio dostojnima da budemo Njegova deca; i daje nam sve što daje i Hristu.

U Jovanu 17,23. Spasitelj se moli Ocu: „Da svet spozna (zna – Čarnić) da si me ti poslao i da si i njih voleo kao što si voleo mene“ (SSP). Braćo, Otac nas voli, isto koliko voli i svog jedinorodnog Sina. Kako to znamo? Sigurnost u to nam daje, ne samo ovaj tekst, već i činjenica da je On dozvolio da Njegov jedinorodni Sin umre, da bi nas spasio od smrti. Mi sa Hristom delimo svu ljubav koju Otac ima za Njega.

„Mi smo naslednici Božji i sunaslednici Hristovi.“ To znači, pošto smo Hristovi sunaslednici, da Hristos ne može da uđe u nasledstvo bez nas. Jer, ako smo vi i ja sunaslednici nekog imanja, mi moramo da ga

imamo zajedno. Vi ne možete da uđete na svoje nasleđe pre nego što i ja uđem i sa vama uživam u njemu. Dakle, u čemu god da Hristos sada učestvuje sa desne strane Oca, to je za nas. On je sa desne strane Boga na nebesima i mi smo oživljeni sa Njim, podignuti i posađeni na nebesima zajedno sa Hristom Isusom.

Uskoro, kada Hristos bude preuzeo svoj sopstveni presto, preuzemo ga i mi. U 1. Korinćanima 2,9 je zapisano: „Ono što oko ne vide, i uho ne ču, i u ljudsko srce ne uđe, to je Bog pripremio za one koji ga vole“ (SSP). To ima veze sa nasleđem, ali ne odlažite to sve za budućnost. Vratimo se nekoliko stihova unazad: „govorimo Božiju mudrost u tajni, skrivenu mudrost, koju je Bog pre svih vekova predodredio za našu slavu, koju ni jedan od vladara ovoga sveta nije upoznao; jer da su je upoznali, ne bi raspeli Gospoda slave“ (stih 7 i 8 – Čarnić). Oni su je mogli upoznati, jer – čitajte šta sledi u stihu 10: „A nama je Bog otkrio Duhom svojim“ (Karadžić).

To je nešto što nam Bog sada otkriva. Mi ne smemo sve to da odlažemo do zlatnih ulica Novog Jerusalima, do bisernih vrata i zidova od jaspisa (aluzija na tekst iz Otkrivenja 21,19-21). A jedini razlog zbog kojeg ove stvari nismo videli u prošlosti je zato što običan čovek ne može da ih vidi. To je dragocena misao i ja želim da je shvatite – da sve što Hristos ima, imamo i mi sada. Kao što je David davno rekao, i mi možemo da kažemo: „Uže mi je zahvatilo prekrasna mesta, i deo mi je moj mio (da, drago mi je moje nasleđe – KJV)“ (Psalam 16,6 – Daničić).

Držimo Boga za Njegovu reč, da bismo mogli da znamo značenje molitve u Efescima 1,17.18 (citira se i 19. stih): „Da vam Bog našega Gospoda Isusa Hrista, Otac slave, da Duha mudrosti i otkrivenja, da ga upoznate (u pozna[va]nju njegovom – Bakotić), da vam prosvetli oči srca (razumevanja – KJV), da saznate kakva je nada na koju vas je pozvao, koliko je bogatstvo njegovog slavnog nasledstva među svetima i kolika je njegova neuporedivo velika sila za nas koji verujemo - shodno delotvornosti njegove silne moći“ (SSP). Ako nam nedostaje mudrosti, tražimo je Onom koji daje svima bez razlike i ne prekoreva, i daće nam se.

PREDAVANJE BROJ 13

RIMLJANIMA 8,17-31

Sinoć smo završili proučavanje razmišljanjem o 16. stihu 8. poglavlja Rimljanima: „(Sam) ovaj Duh svedoči našem duhu da smo deca Božija“ (Sinod SPC).

Večeras ćemo početi od 17. stiha. Neće biti moguće razmatrati svaki stih u poglavlju pojedinačno, jer je naše vreme suviše ograničeno, tako da ćemo neke od njih morati da pređemo uz samo malo proučavanja.

„Pa ako smo deca, onda smo i naslednici - naslednici Božiji i sunaslednici Hristovi, ako zaista s njim stradamo da bismo imali udela u njegovoj slavi (da se s njim i proslavimo – Čarnić). Smatram, naime, da naša sadašnja stradanja nisu ništa u poređenju sa slavom koja će se u nama otkriti“ (stihovi 17 i 18 – SSP). Postoji jedna misao o ovoj slavi koju želim da vam razjasnim. Izjavio sam sinoć da, ako smo Hristovi sunaslednici, moramo da imamo sve što ima i Hristos. Kada On uđe u svoje carstvo, primajući obećanje koje je Bog dao Avramu i njegovom semenu, i mi ćemo ući tamo sa Njim. Mi smo Hristovi sunaslednici; stoga, u čemu god da Hristos sada uživa, i mi to imamo, ako smo u Njemu. Kakvu god slavu On sada ima, ona je i za nas. Sva ljubav u kojoj uživa u prisustvu svog Oca – i mi u njoj uživamo takođe; jer, On kaže: „da svet spozna da si me ti poslao i da si i njih voleo kao što si voleo mene“ (Jovan 17,23 – SSP). Tako nam je Bog podario ovu predivnu ljubav, da bismo se nazvali Božjom decom.

Mislite o tome – Bog ima jednog jedinorodnog Sina, koji je odsjaj Njegove slave, odraz Njegove ličnosti (vidi Jevrejima 1,3); On je onaj voljeni (dragi – vidi Pesma nad pesmama i Isaija 5); ali, o, ta širina Njegove ljubavi – da je u stanju da nas uvede u nju, da nas usvoji u svoju porodicu i učini nas onima koji nose to isto zvanje koje nosi i Njegov jedinorodni Sin. Zato svet ne poznaje nas – zato što ne poznaje Njega. Kao što svet nije prepoznao Njega kao božanstvenog Božjeg Sina, naslednika Neba, tako neće prepoznati nas, kao Božju decu, naslednike

Neba. „Ljubazni (Dragi moji – Čarnić), sad smo deca Božja, i još se ne pokaza šta ćemo biti. Znamo da ćemo, kad se pokaže, biti kao i on, jer ćemo ga videti kao što jeste (onakvog kakav jeste – SSP)“ (1. Jovanova 3,2 – D. Stefanović). Mi smo sada Božja deca, onoliko koliko ćemo uvek i biti. Slava posinjenja se ne pokazuje na nama, ali kada se Hristos bude pojavio, mi ćemo biti kao On, jer će On „preobraziti naše poniženo telo da bude jednako telu slave Njegove“ (Filibljanima 3,21 – Karadžić).

Tada će Božja deca zasjati kao Sunce u carstvu Njihovog Oca (vi-deti Matej 13,43).

Braćo, otkad sam shvatio da Bog daje i blagodat i slavu, sa sve većim i većim ushićenjem razmišljam o slavi koja će se otkriti na nama. Jer razumem da Bog daje istom silom i jedno i drugo, i da taj presto kojem dolazimo i podnosimo svoje molbe, kao prestolu blagodati, jeste takođe i presto slave. Jeremija, moleći za svoj narod, kaže: „Nemoj nas prezirati, zbog svog imena, ne sramoti presto svoje slave; seti se svog saveza sa nama i nemoj ga prekršiti“ (Jeremija 14,21 – KJV). I tako, pošto je to istovremeno i presto blagodati, i presto slave, blagodat koja se daruje je jednaka meri slave koja postoji u tom prestolu. Ta slava će se uskoro otkriti na nama, tako da će ovo jadno, iskvareno telo zasjati kao Sunce. Ova sigurnost – da će se slava uskoro otkriti na nama, jeste naša sigurnost da mera te blagodati može da bude otkrivena u nama sada; i zato nam je Gospod sada otkrio upravo onoliko slave koja će doći, koliko možemo da razumemo. Ovde mi često propustimo da dobijemo korist od onoga što je Bog stavio pred nas, što se tiče ove slave koja će doći. Mi zaboravljamo da je to dato za našu sadašnju pomoć, da možemo da imamo i delimo svu snagu koja je u tome sada.

Kao što stradanja sadašnjeg vremena nisu vredna da se porede sa slavom koja će se otkriti, isto tako stradanja sadašnjeg vremena nisu vredna da se porede sa blagodaću koja nam je data u sadašnjem vremenu, da bismo izdržali ta stradanja. Blagodat je jednaka slavi.

„Jer sva stvorenja sa žudnjom očekuju otkrivenje slave sinova Božijih. A tvorevina Božija potčinjena je ništavnosti ne svojevoljno, nego za volju onoga koji je potčinio, na nadu

- da će i sama tvorevina biti oslobođena ropstva propadljivosti - za slobodu slave dece Božije. Znamo, naime, da cela tvorevina Božija zajedno s nama uzdiše i muči se do sada. I ne samo ona, nego i mi sami, koji imamo prve plodove (darove – Sinod SPC; prvine – Bakotić) Duha, u sebi uzdišemo, iščekujući usinjenje, otkupljenje svoga tela“ (Rimljanima 8,19-23 – kombinacija prevoda Čarnić-SSP).

Mi smo primili prvinu Duha. To ne znači da mi sada treba da primimo samo malo Duha, već da dobijamo Duha kao prvinu ili avans – zalog našeg nasleđa. Pavle to pokazuje u Efescima 1,13.14: „U kojega ste i vi poverovali, pošto ste čuli istinitu reč, evanđelje svoga spasenja, i poverovali, zapečaćeni obećanim Svetim Duhom, koji je kapara (zalog – SSP) našeg nasleđstva - za izbavljenje njegove tekovine (stečene imovine – KJV), na hvalu njegove slave“ (kombinacija eng. prevod-Čarnić). Dakle, imati Božjeg Duha i biti Božje dete, jeste ulazak u bogatstvo našeg nasleđa *sada*. Mi počinjemo *sada* da delimo bogatstvo tog nasleđa i ako nastavimo da budemo Božja deca, mi ostajemo u svom nasleđu sve vreme kroz večnost, a jedina razlika je u tome što, kada dođe Božji Sin, dobićemo nasleđe u potpunosti, i svu slavu tog nasleđa.

Gledajući ta obećanja na ovaj način, možemo da vidimo da Nebo počinje upravo ovde, na Zemlji. Ukoliko se verom zaista držimo toga, možemo nositi Božjeg Duha u sebi i poznavaćemo mir i radost Neba.

„Jer smo nadom spaseni; A nada koja se vidi nije nada, jer ko se nada onom što već vidi? Ali, ako se nadamo onom što ne vidimo, onda to strpljivo iščekujemo. Tako nam i Duh pomaže u našoj slabosti; jer mi ne znamo za šta treba da se molimo - kako priliči (kao što valja), ali sam Duh posreduje za nas uzdisajima koji se ne mogu iskazati“ (Rimljanima 8,24-26 – kombinacija prevoda KJV-SSP-Čarnić).

Braćo, postoji ogromno ohrabrenje u ovim stihovima. Ponekad sam toliko mnogo razmišljao, kada sam bio na našim skupovima i

kada sam čuo da ljudi jedan za drugim ustaju i svedoče, i završe reči-ma, „molite se za mene“, da se sâm Hristos molio za nas i da sâm Sveti Duh posreduje za nas uzdisajima koji se ne mogu iskazati. Braćo, dok možemo da tražimo od drugih da se mole za nas, zar ne možemo da se utvrdimo verom i prihvatimo molitve koje nam se stalno nude gore na Nebu? Čak i ako se braća ne mole za nas, mi imamo radost i utehu, znajući da se Hristos i Duh mole za nas.

Što se mene tiče, mogu to da razumem i da iz toga izvučem ohrabrenje na ovaj način: odlazim Bogu, polažem svoju dušu pred Njim i šta tražim da mi dâ? Ponekad nestaju reči i ne mogu da mislim ni o čemu, tu je samo neobjašnjiva žudnja za nečim više od onoga što imam; ali Sveti Duh zna šta mi je potrebno i poznaje Božji um. Zna upravo ono što Bog ima da mi da i tako posreduje za mene, a Bog daje mnogo obilnije od svega što mogu da tražim ili pomislim. Božji Duh uzima te misli koje mi ne možemo da pretočimo u reči i o kojima jedva možemo i da razmišljamo, pretvara ih u reči i molbe pred Božjim prestolom, a Onaj koji istražuje srca ljudi, zna šta je misao Duha.¹

Ubeđen sam da velika većina nas pravi veliku grešku u vezi sa ovim pitanjem istraživanja srca. Čujemo braću kako kažu da će oni „istražiti svoja srca i skloniti sve loše što mogu da nađu u njima“. Jeremija kaže: „Srce je prevarno iznad svega i beznadežno pokvareno; ko ga može znati? Ja Gospod ispitujem srca i iskušavam bubrege, da bih dao svakome prema putevima njegovim i po plodu dela njegovih“ (Jeremija 17,9.10 – kombinacija prevoda KJV-Daničić). Mi smo ovde, na Zemlji, i u grešnom stanju. Priznajemo da nismo u onom duhovnom stanju u kome bi trebalo da budemo i zato ćemo istraživati svoja srca i skloniti svu zlobu koju možemo da nađemo u njima. Mi to ne možemo da učinimo, jer će nas srce svaki put prevariti. Ipak, Bog može da istraži srce i On to čini, a ako prihvatimo rezultat Njegove istrage, naša radost će biti velika. Jer je Utešitelj taj koji donosi našim srcima ove grehe (slobodnije: „napominje ove grehe našim srcima“ ili „osvedočava naša srca u ove grehe“ – *prim. izdavača*) koje je Gospod otkrio; i ovaj čin

1 U tradicionalnom engleskom prevodu (KJV) stoji „mind of the Spirit“, što je pogrešan prevod sa grčkog, gde se pominje „misao“ ili „namera Duha“ – *prim. izdavača*

iznošenja greha pred naše oči je deo Božje utehe. Da, samim tim delom, kada nas upozna je sa našim gresima, Bog nam daje utehu.

Neki ljudi kažu da ih Bog upozna je sa njihovim gresima kako bi mogli da ih nose. Kada je Bog meni otkrio moje grehe, ja nisam mogao da ih nosim. Pomislio sam da je sâm život istisnut iz mene i znao sam da ne mogu da nosim te grehe. I tu je nastupila uteha – nisam mogao da ih nosim, tako da sam bio spreman da dopustim Spasitelju da ih nosi za mene. Dakle, Gospod istražuje srca ljudi i jedino što moramo da uradimo je da prihvatimo oproštaj koji On ima za nas, onda kada otkrije naše grehe i iznese ih pred naše oči.

Sada dolazimo do najblagoslovenijeg i najslavnijeg dela ovog najslavnijeg poglavlja. Jedna reč predstavlja ključni pojam 8. poglavlja Rimljanima poslanice: „Slava“.

„A znamo da sve ide na dobro onima koji vole Boga, onima koji su pozvani po Njegovoj nameri. Jer koje je unapred znao, njih je i predodredio da budu jednaki obličju Njegovog Sina, da bi On bio prvenac među mnogo braće. Osim toga, koje je predodredio, te je i pozvao; a koje je pozvao, te je i opravdao; a koje je opravdao, te je i proslavio“ (Rimljanima 8,28-30 – KJV).

Stih 28 se veoma često pogrešno citira i mnogo češće pogrešno primenjuje, jednostavno promenom vremena. Ljudi ga čitaju: „Znamo da će sve *ići* na dobro onima koji vole Boga“. Međutim, to nije ono što Pavle kaže. On kaže da sve *ide* na dobro – u sadašnjem vremenu – onima koji vole Boga. Ali, neko će reći: Ne znam da je to tako. Pa, samo se držite ovog Pisma, i verujte mu, i tada ćete znati. Jedini način na koji to možemo da znamo je verovanjem u Božju reč. Tada ćemo shvatiti da sve ide na dobro onima koji vole Boga. Ovo je radost hrišćanina – da ne može ništa loše da mu se desi.

Neki kažu da postoji posebna grupa ljudi sa kojom je to slučaj. Da, to je tačno, postoji posebna grupa, a ta posebna grupa se sastoji od onih koji vole Boga. Mi znamo da li volimo Boga ili ne, stoga znamo da

li možemo da prisvojimo ovo obećanje ili ne. Zar ne postoji dovoljno razloga da volimo Boga? Neki kažu: Želim da volim Boga više. Znam da Ga ne volim dovoljno. Kako je ovo besmisleno – kao da je Božja ljubav dužnost koju mi možemo da izvršimo. Ljubav ne može da se iznudi; sam čin prisiljavanja neke osobe da voli drugu, pokazao bi da tu uopšte nije bilo ljubavi. Kako volimo bilo šta prema čemu imamo naklonost? Jednostavno zato što je to privlačno u našim očima i što više znamo o onome što volimo, sve više ga volimo. Dakle, što više znamo o Bogu (što ga više poznajemo kroz lični odnos – *prim. izdavača*), više ćemo Ga voleti. Kada dođemo do Njegove reči, iz koje moramo da dobijemo znanje o Njemu, vidimo širinu Božje milosti i ne možemo, a da Ga ne volimo. Zašto ne možemo da Ga ne volimo? Zato što je On prvi zavoleo nas. Onda, da bismo voleli Boga više, proučavajmo više Njegovu ljubav onako kako je otkrivena u Njegovoj reči.

A šta je sa ovom grupom: „Onima koji su pozvani po Njegovoj nameri“? Ovde imamo pitanje „poziva“ i to čini da se neki ljudi ponekad obeshrabre. Neki brat će reći: „Možda ja nisam pozvan, uopšte nisam siguran da sam pozvan i zato mi ne ide na dobro“. To pitanje „poziva“ može da se reši veoma lako. Koga je Bog pozvao? „I Duh i Nevesta kažu: ‘Dođi!’ I ko god ovo čuje, neka kaže: ‘Dođi!’ I ko je žedan, neka dođe; ko hoće, neka besplatno zagrabi (slobodno uzme – KJV) vode života“ (Otkrivenje 22,17 – SSP).

Poziv je upućen svakom čoveku, ženi i detetu na Zemlji. Oni koji ga čuju treba da ga prihvate[†] i prenesu dalje. Božja dobrotu je dovoljno velika da primi svakog pojedinca, „Jer Bog je tako zavoleo svet da je svog jedinorodnog Sina dao, da svaki - ko veruje u njega - ne propadne, nego da ima večni život“ (Jovan 3,16 – Čarnić). Ova dva teksta su dovoljna da rasture na sve strane svo teološko smeće koje je napisano da dokaže kako je Bog odabrao nekollicinu koju je pozvao, a druge ne. Neka se nijedna duša ne drži po strani zato što misli da nije pozvana. Poziv je tu za sve. Ne dolaze svi; Ne prihvataju svi Petrov savet da se potrudu da učvrste svoj poziv i izbor, ali to nije krivica Božjeg providenja.

Mi smo „pozvani“ i „izabrani“. Ponekad se neverovatno uplašimo te reči „izabrani“. Ima li potrebe da se plašimo tog pojma? Ne. Jer svaki

pojedinaac može da bude kandidat, a svaki kandidat može da bude izabran. Evo nečega što svi mogu da imaju, a činjenica da je neko izabran ne sprečava sve ostale da budu izabrani. U 2. Timotiju 1,9 čitamo: „Koji nas je spasao i svetim pozivom pozvao - ne zbog naših dela, nego zbog svoje namere i blagodati, koja nam je data u Hristu Isusu pre postanka sveta“ (kombinacija prevoda SSP-KJV). Obratite pažnju: Njegova sopstvena namera je namera o blagodati, a besplatan poklon blagodaću dolazi svima za opravdanje života. A sada zapazite šta je izbor:

„Neka je blagosloven Bog i Otac Gospoda našega Isusa Hrista, koji nas je blagoslovio svakim duhovnim blagoslovom na nebesima u Hristu; jer nas je u njemu izabrao pre stvaranja sveta - da budemo sveti i bez krivice pred njim u ljubavi. Predodredivši nas sebi na usinovljenje kroz Isusa Hrista, blagonaklonošću svoje volje; da hvalimo slavu njegove blagodati, kojom nas je učinio prihvaćenima u Njegovom voljenom Sinu“ (Efescima 1,3-6 – kombinacija prevoda Čarnić-SSP-KJV-Sinod SPC).

„On nas je blagoslovio svakim duhovnim blagoslovom!“ U čemu? U Hristu; stoga, onog trenutka kada se odreknete sebe i, umesto toga, prihvatite Hrista, imate sve što Hristos ima da pruži. Zašto se svi ovi blagoslovi nalaze u Hristu? Zato što je On u stanju da vas blagoslovi, „da se svaki od vas obrati od svojih pakosti“ (Dela 3,26 – Karadžić). Dakle, pošto su nam, posredstvom samog Boga, dati svi blagoslovi koji mogu biti dati, da bi nas oslobodili od greha i odvratili od naših pakosti, možemo da imamo radost i mir u Njemu. Petar kaže: „Prema tome, Njegova božanska sila nam je darovala sve što služi za život i pobožnost, kroz poznavanje Onoga koji nas je pozvao u slavu i dobrotu“ (2. Petrova 1,3 – KJV). Sve što je potrebno za život i pobožnost, darovano nam je. U kome? U Hristu. Stoga, ona duša koja stoji u Hristu, može da stoji, i zaista stoji, onoliko čvrsto i sigurno, kao Večna stena (Isaija 26,4).

A to sve je dato „Da hvalimo slavu Njegove blagodati, kojom nas je učinio prihvaćenima.“ U kome? „U Voljenom.“ Ne u nama, već u

Voljenom; i svako je pozvan u zajedništvo sa Hristom, ako prihvati. Braćo, da li je nerazumno što Bog ne prihvata one koji ne žele Njega da prihvate? Ne. Da li je onda nerazumno i nepravedno što nas Bog prihvata kada mi prihvatimo Njegov poziv? Naravno da ne. Dakle, mi smo izabrani u Njemu, prema blagonaklonosti Njegove volje, da hvalimo slavu Njegove blagodati, kojom nas je učinio prihvaćenima u Voljenom... „pokazavši nam tajnu svoje volje, po svojoj blagonaklonosti, koju je unapred pokazao u Njemu; da u odredbi o ispunjenju vremena u Hristu sjedini sve, da ono što je na Nebu i na Zemlji bude jednako u Njemu; u kojem smo dobili i nasledstvo“ (Efescima 1,9-11 – KJV). Zapazite to, kada smo u Hristu, mi smo dobili nasledstvo – imamo prvinu (prve plodove) toga; to počinjemo da delimo sada.

„Jer koje je unapred znao, njih je i predodredio.“ „Unapred određeni odlukom onoga koji sve čini shodno savetovanju (po savetu – Karadžić) svoje volje“ (Efescima 1,11 – Čarnić). Reći ću samo nekoliko reči u vezi sa izrazom „predznanje“. Ponekad se zauzima stav da Bog nije znao kakav će čovek biti kada ga je stvorio, a ako nije znao, onda nije trebalo uopšte da ga stvara ili je trebalo da ga spreči da ide putem kojim je išao. Bog zna, unapred zna, i od početka zna kraj. „Bogu su poznata od postanja sveta sva dela Njegova“ (Dela 15,18 – Karadžić). Bog nije ni za dlaku promenio svoj plan, koji je znao pre početka sveta. I nema sile u celom svemiru koja bi mogla da Ga natera da to promeni.

„Da li je Bog znao da će Adam zgrešiti i da li On zna da li ćemo mi biti spaseni ili ne?“ Da, On zna sve o tome ko će biti spasen, a ko izgubljen. „Kako onda možemo da budemo slobodni?“ Ne znam i to uopšte nije važno. Znam iz Njegove reči da sam savršeno slobodan da imam spasenje i da ga imam onda kada ja to želim. U isto vreme, znam da Bog zna da li ću ga prihvatiti ili ne. Ne mogu da razumem kako su ove dve stvari moguće, ali Bog zna, a On nije nepošten, tako da je tačno i jedno i drugo. Nema nijednog anđela na Nebu koji zna kako je to moguće, ali oni znaju da je to tako.

Obratite pažnju na besmislenost tvrdnje da Bog može da zna, ako želi, ali On ne želi da zna neke stvari i zato ne upotrebljava svoju silu da bi saznao. Neki kažu da, kada bi znao, bio bi odgovoran za to što smo

spaseni ili izgubljeni, tako da ne upotrebljava svoju silu da bi saznao i samim tim oslobađa sebe odgovornosti. To iznosi zastrašujuću optužbu protiv Boga. To zaista na Boga baca svu odgovornost za čovekovu propast i optužuje Ga za pokušaj izbegavanja odgovornosti. Ukoliko On odabere da ne zna određene stvari, kako je moguće da zna šta želi, a šta ne želi da zna?

Sama tvrdnja da ne želi da zna određene stvari dokazuje da On mora da ih zna, da bi znao da ne želi da ih zna, a to je potpuna besmislica. To da On ne želi da zna ono što zna je očigledna besmislica. Ideja poput te neminovno mora da bude zasnovana na pretpostavci da Bog kroz proučavanje saznaje (spoznaje) ono što zaista zna. Ali Bog ne mora da računa, i procenjuje, i zamišlja, da bi došao do zaključaka. On je Bog, znanje je u Njemu, i počinje i završava se u Njemu.

Bog je Uzvišeni i Sveti „koji živi u večnosti“ (Isaija 57,15 – Daničić). On stanuje u večnosti. Šta je večnost? To je nešto što nema ni početak ni kraj. Može se predstaviti krugom, u čijoj svakoj tački Bog prebiva u isto vreme. On je samopostojeći. To znači da su svi milioni vekova koji su prošli i milioni koji treba da dođu u budućnosti, „upravo sada“ u odnosu na Boga. Prošlost, sadašnjost i budućnost su sadašnjost u odnosu na Boga. On živi u večnom *sada*. Mi ne možemo da razumemo kako je to moguće, ali to i nije važno; On kaže da je to tako i mi Mu verujemo.

To što je On večni Bog daje snagu činjenici da je On naše utočište. To je večni Bog koji je imao kontrolu nad našim putevima u prošlosti i mi imamo poverenja u Njegovo vođstvo. Da On nije znao prošlost i budućnost, kako bih ja znao da li me je On vodio ispravno ili ne? Jov kaže: „On zna put kojim idem“ (Jov 23,10 – KJV).

On nas vodi putem kojim bi trebalo da idemo, i onda je preleteo pogledom preko vekova i video ko će imati nasledstvo, i (sada) priprema to nasledstvo za njega. Da pojednostavimo, šta biste pomislili o čoveku koji je skupio mnogo kamenja na gomilu i počeo da gradi kuću. Vi ga pitate kakvu vrstu kuće će graditi. „Pa“, kaže on, „ne znam. Spojiću ovo kamenje i grede i onda ću videti kakva će vrsta kuće proizaći iz toga.“ Takav razgovor bi bio budalaština. Pre nego što čovek počne da gradi kuću, on zna kakva će ona biti; on tačno zna kako će kuća izgle-

dati kada bude gotova. Kada je Bog postavio svoje planove u prošlim vekovima, zar ne mislite da je znao kakvu će Zemlju dobiti? On je znao kakva će to Zemlja biti i imao je cilj stvarajući je. On ju je stvorio da bude naseljena (Isaija 45,18).

Ne samo da je znao kakvo mesto će to biti, već je znao i kakva vrsta ljudi će tamo prebivati. On je znao svakog čoveka koji će stanovati tamo i svakom je dao ime. Ti ljudi za koje je Bog video da će naslediti Zemlju, kada je postavio svoje planove za nju u prošlim vekovima, trebalo je da budu dobri i sveti ljudi, a ta ista Zemlja, kada se ovaj mali eksperiment sa grehom uspešno završi, biće naseljena upravo istim onim osobama za koje je Bog video da će je naslediti i imaće ona imena koja im je On dao u davnoj prošlosti.

U Otkrivenju 2,17 čitamo: „daću mu i beo kamen i na kamenu napisano novo ime, koje ne zna niko sem onoga koji ga prima“ (Čarnić). Ne treba da se pretpostavi da tamo, u Božjem carstvu, nećemo jedno drugom znati imena, da bismo mogli da ih izgovorimo. U Bibliji svako ime nešto znači. Jakov je bio „onaj koji istiskuje“; Izrael, „Božji princ“; Avram, „otac mnogih naroda“; Sarai², „svadljiva žena“; a Sara, „princeza“. Ime je označavalo karakter pojedinca. Dok svi otkupljeni treba da imaju savršen Božji karakter, ipak je taj karakter toliko savršen i sveobuhvatan, da za svakoga ima prostora da ima neki poseban karakter. Zašto niko neće biti u stanju da razume ime bilo koga drugog? Zato što neće postojati dve osobe koje su imale isto iskustvo u razvijanju karaktera. Ne postoje dve osobe koje su vođene na isti način i koje su imale isto iskustvo ili iskušenja. „Srce zna ono što ga se tiče i stranac se ne meša u to“ (Priče 14,10 – KJV).

U 2. Mojsijevoj 33,17 Gospod je rekao Mojsiju: „našao [si] milost (blagodat – KJV) preda mnom i znam te po imenu“ (Daničić). Mojsije je u to vreme bio neverovatno blizu Gospoda. On je hodao sa Bogom i čvrsto se držao „onoga koji se ne vidi, kao da ga je gledao“ (Jevrejima 11,27 – D. Stefanović). Dan za danom, Svemoćni je oblikovao njegov karakter i, da nije bilo tog jednog greha, on bi bio uznet, a da ne vidi

2 Prvobitno ime Avramove žene bilo je Saraj. Bog je promenio njeno ime u Sara, kao deo sporazuma, kada je sluškinja Agara rodila Avramovog prvog sina Ismaila – *prim. prev.*

smrt. On je bio krotak iznad svih ljudi i Bog ga je znao po tom imenu koje je zapisano u knjizi.

Čovek je pao, ali svaki čovek koji je živio neposredno nakon pada mogao je, ako je želeo, da prihvati ponuđeno spasenje i mogao je da bude jedna od onih osoba koje će naseliti Zemlju – jedna od onih osoba koje je Bog video kada je postavio planove za Zemlju i njene stanovnike. Da je to bilo tako [sa svakim čovekom], Zemlja bi odavno bila ispunjena, a delo završeno. Da li bi to bilo nepravedno prema nama, jer u tom slučaju mi ne bismo bili rođeni i stoga bismo bili izostavljeni? Ne, to ne bi bilo ništa više nepravedno, nego što će biti nepravedno završiti delo za nekoliko godina od sada i izostaviti moguće narode (ljude) koji se još nisu rodili.

Znači, Bog nas je unapred znao u Hristu i u Njemu smo, u početku, bili predodređeni upravo za takvo mesto na Zemlji u njenom čistom stanju, kakvo Bog želi da i mi imamo. Toliko sam zahvalan što možemo da imamo Hrista, ukoliko želimo, i ako Mu budemo verovali i uzdali se u Njega, znamo da smo predodređeni za mesto u Njegovom carstvu. Bog nas je „unapred odredio po nameri Onoga, koji sve čini po savetu svoje sopstvene volje“ (Efescima 1,11 – KJV). Zar ne možete da vidite da sve ide na dobro onima koji vole Boga?

Kako znam da sam Božje dete? On me je voleo i kupio, a ja sam sebe dao Njemu i stoga sam Njegov. Sada sam u Hristu i nije bitno šta mi se dešava. Nema loše stvari koja može da dođe na mene, jer sve što dolazi, Bog će učiniti da to bude za moje dobro, i ne samo da će to učiniti, već On to i *čini*. On to čini da bi mogao da razvije moj karakter i osposobi me za ono što priprema za mene.

Sotona smišlja neku pakosnu spletku protiv mene – utiče na nekog čoveka ili vladu, da urade nešto protiv mene, što je sračunato da me uništi. To je u redu, jer Bog uzima ove pakosne spletke i iz njih izvlači dobro za mene. Sotona pravi te pakosne spletke da ostvari moju propast, ali Bog ih uzima i posredstvom njih me nosi do željenog utočišta. Zato hrišćanin nema prava da se žali.

Nema nikoga ko bi pomislio da se žali, ako je uživao. Ali hrišćanin sve vreme uživa, jer njemu sve ide na dobro. Ove loše stvari, koje

se smišljaju protiv nas, zapravo su korisne? Da, jer iako su, kada se pokrenu, loše, i osmišljene su da nas unište, ipak, pre nego što nas se dočepaju, Bog ih pretvara u dobro. Kada posmatramo stvari na taj način, možemo da slavimo Boga, bez obzira šta se dešava.

Josifa su braća poslala u Egipat. Oni to nisu učinili ni sa kakvom drugom namerom, osim da ga unište. Najpre su pokušali da ga ubiju, a onda, kada su ga prodali u roblje, pomislili su da tamo neće dugo poživeti kao rob i da će ga se tako rešiti. A ipak, psalmista nam kaže: „Bog je poslao čoveka u Egipat“ (Psalam 105,17 – parafraza stiha). Ta njegova braća su ispoljavala zlobu koja je postojala u njihovim srcima, a u isto vreme ga je Bog poslao tamo po svojoj volji. Mi ne možemo da razumemo kako je ovo moguće, ali znamo da je to bilo tako.

Kajafa, taj zli prvosveštenik, pitao je zar nije bolje da jedan čovek umre, nego da ceo narod propadne. Postojao je osećaj za snalažljivo političko spletkarenje. Pa ipak, u isto vreme, baš tim rečima, Bog je izgovarao proročanstvo. Ne postoji zla osoba, čak ni sam đavo, a da Bog i njega i njegovu zlobu ne prihvata onako kako jeste i učini da se to završi po Njegovoj sopstvenoj večnoj nameri. Postoji ogromna uteha u pomisli da je takav taj Bog kome služimo.

Dakle, one koje je predodredio, njih je i pozvao; a one koje je pozvao, njih je i opravdao; a koje je opravdao, njih je i proslavio. Hristos kaže: „Dao sam im slavu koju si ti dao meni da budu jedno kao što smo mi jedno“ (Jovan 17,22 – SSP). Da, Gospod daje blagodat i slavu i mi imamo tu slavu *sada*, samo što je *u obliku blagodati*. „On će spasenjem ukrasiti krotke“ (Psalam 149,4 – KJV). On nam je dao izobilje svoje slave i blagodati. Uskoro će nam pokazati najveće izobilje svoje blagodati sa slavom koja treba da se otkrije.

„Šta ćemo, dakle, na to reći? Ako je Bog za nas (s nama – Karadžić), ko će protiv nas?“ (Rimljanima 8,31 – SSP).

† **Tačnije, prestanu da ga odbijaju.** Ideja ove primedbe je poruka iz 5. poglavlja Rimljanima poslanice koja glasi da su nam Hristos i svi Božiji darovi kroz Njega (Njegov život, opravdanje, pomirenje, spasenje...) dati kao nasledni dar – dar koji dobijamo rođenjem (stičemo na njega pravo rođenjem).

Iako ovu ideju autor nije posebno razrađivao u ovoj knjizi, smatrali smo vrlo bitnim da je bar delimično pojasnimo s obzirom da se Vagoner ove ideje posebno dotakao u svojim delima *Galatima poslanica – komentari* (*The Glad Tidings*) i *Rimljanima poslanica – komentari* (*Articles on Romans*); kao i s obzirom da jedino ova ideja može sačuvati vernike od podmuklog falsifikata opravdanja verom – *Arminijanizma*, koji u praksi predstavlja opravdanje i verom i delima iako je deklarisan kao opravdanje samo verom.

Ukratko izdvajamo nekoliko najbitnijih odlomaka iz pomenutih dela po pitanju ove životno važne ideje (a preporučujemo i jedno detaljno razmišljanje na ovu temu koje je izneto u 13. poglavlju knjige *U potrazi za krstom* od Roberta Wieland-a – naslov poglavlja glasi *Šta je Hristos postigao na krstu*):

„Pravdom jednoga besplatan dar je došao na sve ljude za opravdanje života’ (Rimljanima 5,18 – *eng. prev.*). Ovde nema izuzetaka. Kao što je osuda došla na sve, tako je i opravdanje došlo na sve. Hristos je okusio (doživeo, prošao kroz) smrt za svakog čoveka. On je sebe **dao** za sve. Štaviše, On je **dao** sebe *svakom čoveku*. Besplatan dar ja dat *svima*. Činjenica da je to besplatan dar, dokaz je da nema izuzetaka. Da je pripao samo onima koji su imali neke posebne kvalifikacije, onda to ne bi bio besplatan dar.“

„Činjenica je, dakle, i to je jasno izraženo u Bibliji, da je dar pravednosti i života u Hristu došao na svakog čoveka na Zemlji. Ne postoji ni najmanji razlog da svaki čovek koji je ikada živio ne bude spasen za večni život, osim ako to ne želi. Toliko mnogo njih prezirivo **odbija** dar koji je ponuđen zabadava“ (E. Dž. Vagoner, *Rimljanima poslanica – komentari*, str. 101 originala).

„Bog je svakom čoveku dodelio meru vere, i to svima jednaku meru, jer mera blagodat je mera vere. ‘Svakome se od nas daje blagodat u skladu s Hristom kao darom’ (Efescima 4,7 – *eng. prevod*). Hristos je dat bez rezerve svakom čoveku, svi imaju podjednake mogućnosti da dobiju nasledstvo“ (str. 89).

„Da li pitate šta onda može da spreči da svaki čovek bude spasen? Odgovor je – ništa, osim činjenice da neće svi ljudi održati veru. Kada bi svi sačuvali sve što im Bog daje, svi bi bili spaseni“ (str. 69).

„Bog... želi da svi ljudi budu spaseni, i da dođu do spoznaje istine’ (1. Timotiju 2,4). I On ‘postiže sve stvari prema savetu Njegove volje’ (Efescima 1,11). ‘Da li nameravate da učite (poučavate o) univerzalno(m) spasenju(e)?’ – neko može da upita. Mi nameravamo da (poučavamo) učimo upravo ono što uči Reč Božja – da ‘se pokaza blagodat Božja koja spasava sve ljude’ (Titu 2,11). Bog je ostvario spasenje za svakog čoveka **i dao ga svakome**, ali većina ga je prezirivo **odbila i odbacila**. Suđenje će otkriti činjenicu da je **potpuno spasenje dato svakom čoveku** i da su **izgubljeni promišljeno odbacili svoje rođenjem stečeno pravo na nasleđe**“ (Vagoner, *Galatima poslanica – komentari*, str. 13 i 14 originala).

„Neko može površno da kaže: ‘Onda smo svi kako treba; šta god da uradimo to je ispravno, što se tiče zakona [Božjeg], jer smo otkupljeni’. Istina je da su svi otkupljeni, ali nisu svi *prihvatili* otkupljenje. Mnogi kažu za Hrista: ‘Mi nećemo da ovaj čovek vlada nad nama, niti da verujemo blagoslovima koje Bog ima za nas’. Ali, otkupljenje je za sve. *Svi* su kupljeni skupocenom krvlju – životom Hristovim, i *svi* mogu, ako žele, da budu slobodni od greha i smrti“ (str. 61).

PREDAVANJE BROJ 14

RIMLJANIMA 8,28-39

Kako bismo ove večeri završili 8. poglavlje, biće neophodno da se samo kratko zadržimo na svakom stihu. Ipak, verujem da će biti najbolje da ukratko ponovo pogledamo stihove koje smo razmatrali na našem poslednjem predavanju.

„A znamo da onima koji ljube Boga sve ide na dobro, onima koji su po njegovoj volji pozvani. Jer koje je unapred znao, njih je i predodredio da budu jednaki obličju Sina njegovog, da bi On bio prvorođeni (prvenac) među mnogom braćom. One koje je predodredio, te je i pozvao; koje je pozvao, te je i opravdao; a koje je opravdao, te je i proslavio.“ (Rimljanima 8,28-30 – kombinacija prevoda Karadžić-D. Stefanović-Čarnić-SSP)

Zapazićete da su u ovom tekstu svi glagoli u prošlom vremenu. Blagoslovi i obećanja koji su ovde sadržani, neprestano važe za one koji su pozvani od Boga, i to baš za sve koji su pozvani od Boga. Ko su oni koji su pozvani? „Jer, to obećanje je za vas, i za vašu decu, i za sve koji su daleko, koje naš Gospod Bog pozove k sebi“ (Dela 2,39 – SSP). On poziva: „Ko hoće“. „Ko hoće neka uzme vodu života badava (slobodno – KJV)“ (Otkrivenje 22,17 – Čarnić).

Šta je Božji cilj, kada poziva ceo svet – ko god dođe Njemu? „Da u odredbi o ispunjenju vremena u Hristu sjedini sve što je na Nebu i na Zemlji, upravo u Njemu“ (Efescima 1,10 – KJV). Govoreći o istoj temi, u 2. Timotiju 1,9 apostol Pavle kaže: „Koji nas je spasao i svetim pozivom pozvao - ne zbog naših dela, nego zbog svog nauma i milosti (blagodati – Čarnić). Ta milost nam je data u Hristu Isusu pre postanka sveta“ (SSP). Mi, dakle, treba da se okupimo u Hristu, prema Božjoj nameri i blagodati. Shvatajući ovo, šta je naša dužnost? „Stoga (zato je bolje – KJV), braćo, postarajte se još više da učvrstite svoj poziv i izbor;

ako, naime, to činite, nećete se nikad spotaći (pasti – KJV)“ (2. Petrova 1,10 – Čarnić).

Kako možemo da učvrstimo (utvrdimo, osiguramo) svoj poziv i izbor? Svi su pozvani, ali Božja namjera je [da to bude] u Hristu „Jer, sve je od njega, kroz njega i za njega (i u njemu sve – Karadžić). Njemu slava doveka! Amin“ (Rimljanima 11,36 – SSP). Mi smo svi pozvani i svi prebivamo u Njemu; onda smo pozvani prema Božjoj nameri, zato što smo u Hristu. Odrecite se svega svog i svega što je povezano sa vama samima; tada možete imati Hrista i tada ste pozvani prema Božjoj nameri.

Ukoliko kažemo: „Evo me, Gospode, uzmi me“, onda smo u Hristu; ali, ta izjava: „Evo me, uzmi me“, mora biti iskrena i istinita. To nisu samo [prazne] reči, već moramo znati šta to znači. Tada smo u Njemu i stoga smo predodređeni da budemo jednaki obličju Njegovog Sina.

„A onima koji ljube Boga sve ide na dobro.“ Kada? Sada. Kako to? „Jer koje je (pre)poznao“, njih je i predodredio da budu jednaki obličju Sina njegovog. „Vidite koliko ljubav nam je Otac darovao: da se [na] zovemo Božija deca!“ (1. Jovanova 3,1 – SSP). Kada dan za danom govorimo Bogu: „Evo mog srca, Gospode, nisam se predomislio što se tiče tog darovanja. Želim da ga Ti imaš“, On će nas vezati vrpčama božanske ljubavi za rogove oltara (Psalam 118,27). Mi smo tada predodređeni sa Hristom. Ono što ima On, imamo i mi. On nam je dao večni život i sâm je rekao: „I niko ih neće oteti iz ruke moje“ (Jovan 10,28 – Karadžić).

Bog je imao nameru. Da li to može da se promeni? Ne, to je utvrđeno. Oni koji su pozvani, oni su i opravdani; stoga, u Hristu imamo opravdanje. Ali, oni koji su opravdani, takođe su i proslavljeni. Možemo li u to da verujemo? Ako možemo, onda smo dobili predivnu snagu. Imamo Hristovu slavu? Da, „Dao sam im slavu, koju si ti dao meni, da budu jedno kao što smo mi jedno“ (Jovan 17,22 – Čarnić).

Obratite pažnju, to je prošlo vreme. Slava koju je Bog dao Hristu je naša danas. Tačno je da se ta slava još uvek ne pojavljuje i da nas svet ne poznaje, zato što nije upoznao ni Hrista (1. Jovanova 3,1). Ali, ona je

naša, i pojaviće se, a čak se i sada pojavljuje u obliku blagodati. Iznutra je imamo, jer Pavle kaže: „Da vam da silu po bogatstvu slave svoje, da se utvrdite Duhom Njegovim za unutrašnjeg čoveka“ (Efescima 3,16 – Karadžić). Iz istog razloga, „radi imena svog; nemoj naružiti (ne sramoti – KJV) prestola slave svoje“ (Jeremija 14,21 – Daničić).

„Gospod će dati blagodat i slavu, nijedno dobro neće uskratiti onima koji hodaju (hode) ispravno“ (Psalam 84,11 – KJV). Petar kaže da, verujući, mi se možemo radovati „radošću neizrecivom i punom slave“ (1. Petrova 1,8 – Čarnić).

Slava je u potpunosti naša; mi je sada imamo. Uskoro, kada budemo prihvatili ovu blagodat, prema bogatstvu Njegove slave i kada se Njegova namera izvrši u nama, onda ćemo izaći iz blagodati¹ i ući u slavu na istom nivou.

„Šta ćemo, dakle, reći na ovo? Ako je Bog s nama, ko će na nas?“ (Rimljanima 8,31 – Karadžić). Uzmite ovaj stih, i čitajte ga, i zapamtite ga; i onda se setite da kažete: „I oni ga pobediše Jagnjetovom krvlju i rečju svoga svedočanstva“ (Otkrivenje 12,11 – Čarnić). I setite se da je Hristos dao primer, pobedivši sotonu rečju svedočanstva; svaki put kada je došlo iskušenje, On je rekao: „Pisano je“ (Matej 4,4 – Karadžić). Dakle, kada dođu oblaci tame i teška tama nas okruži, samo recite: „Ako je Bog s nama, ko će na nas!“ I Bog jeste sa nama, kao što je pokazano u tome što je dao da Hristos umre za nas i podigao Ga ponovo zbog našeg opravdanja.

Postoji mir u pomisli da Bog sve čini po savetu svoje sopstvene volje i da sve ide na dobro onima koji vole Boga, onima koji su pozvani po Njegovoj nameri. Onda nije važno šta dolazi na nas, jer to što dolazi na nas, dolazi protiv Božje namere, a ona je onoliko sigurna i čvrsta, koliko postojanje Svemogućeg može da je učini.

Ko je protiv nas? Sotona je protiv nas. Nije uopšte važno ako je to on. Sotona je okušao svoju moć sa Hristom i pokazalo se da je ništa. „Data mi je sva vlast na nebu i na zemlji“, kaže Hristos (Matej 28,18 – SSP). Dakle, ako je sva vlast na Nebu i na Zemlji data Hristu, a data

¹ Pod izlaskom iz blagodati Vagoner podrazumeva vreme kada blagodat bude završila svoje delo u ljudima, tako da više nije potrebna, tačnije nije potrebna u funkciji praštanja i darivanja Hristove pravednosti grešnicima – *prim. izdavača*

je, šta je ostalo za sotonu? Nema ničega. U sukobu sa Hristom, sotona nema silu; tako, ako imamo Hrista za sebe, ništa ne može biti protiv nas.

Neki od nas su pričali o sotoninoj sili u prošlosti; ali on nema nikakvu silu, ništa nije ostalo za njega. Tehnički govoreći, sotona je protiv nas. Ko je on? „Vladar vazdušnih sila“ (Efescima 2,2 – Čarnić). On donosi kugu (pomor); on donosi bolest; on stavlja prepreke na naš put i usmerava ih protiv nas. Međutim, to što on usmerava protiv nas, da bi nas upropastio, Bog uzima i okreće u našu korist. To je sve dobro. Mi često pevamo:

Za mene sve je uvek dobro,
Bilo da dobro ili zlo primam,
Kad imam Tebe ja u svemu,
Ja sve onda u Tebi imam.

Međutim, mi veoma često pevamo o onome u šta uopšte ne verujemo. Ne bih želeo da neko manje peva ovako nešto, ali bih želeo da više verujete u to. Često je slučaj da, kada bismo odvojili reči od muzike i stavili ih kao običan tekst, u celoj zajednici ne bi bilo nikoga ko bi verovao u njih ili se usudio da ih izgovori. Verujemo u njih, ne zato što su u pesmi, već zato što su biblijska istina.

Mi smo poput ljudi koje prikazuje prorok Jezekilj: „A o tebi, sine čovečji, sinovi naroda tvog kazuju o tebi uza zidove i na vratima kućnim, i govore jedan drugom, svaki bratu svom, i vele: Hodite i čujte kakva reč dođe od Gospoda“. To je to, kažu: Pođimo na skup i čujmo propoved. „I dolaze k tebi kao kad se narod skuplja, i narod moj seda pred tobom, i sluša reči tvoje, ali ih ne izvršuje; u ustima su im ljupke, a srce njihovo ide za svojim lakomstvom. I gle, ti si im kao ljupka pesma, kao čovek lepog glasa i koji dobro svira; slušaju reči tvoje, ali ih ne izvršuju“ (Jezekilj 33,30-32 – Daničić).

Kažem da je mnogim ljudima većina ovih istina samo pesma. Oni ih čuju, zainteresovani su za njih i onda ih prenose, ali ne veruju u njih, niti ih čine. Međutim, Gospod nam ih daje, i da verujemo, i da ih činimo, i one će biti naša snaga. Dakle, sve ide na dobro onima koji

vole Boga. Mi ne možemo uvek da vidimo kako ili da kažemo kako, ali Bog je to rekao i mi znamo da je to tako. Ima mnogo stvari za koje ne možemo da kažemo zašto u njih verujemo i samim našim čulima one ne izgledaju da su takve, ali sama činjenica da je Bog obećao da, ako verujemo u njih, one će biti takve, čini ih takvima, kada ih se držimo i verujemo im. Nikada ne možemo ovo da znamo, dok zaista ne verujemo, ali kada zaista budemo verovali, onda ćemo znati. Dakle, ako je Bog sa nama, ko može biti protiv nas?

Razmišljajte o onom usamljenom Božjem proroku, Jelisiju. On je otišao u Samariju; oko njega su bile planine. Mnoštvo naoružanih ljudi došlo je da ga uhvati. On je bio sam sa svojim slugom, a taj sluga je bio uplašen. On u tom trenutku nije pomislio, niti je rekao, da izraelski car treba da pošalje odred konjice, niti pešadiju, da bi ga branili. Mladić je došao k njemu i rekao: „Jaoh gospodaru, šta ćemo sad?“ Jelisije se pomolio: „Gospode, otvori mu oči da vidi“ (2. Carevima 6,15.17 – Daničić). I Gospod je otvorio oči mladića i on je video, gle, okolne planine su bile pune konja i vatrenih kočija.

Čitava planina i ravnica su bile ispunjene kočijama i konjima, a samo jedno od njih bilo je jače nego cela neprijateljska vojska. I u našem slučaju, kao i u slučaju Jelisija, tačno je da je „više onih koji su za nas, nego onih koji su protiv nas“ (2. Carevima 6,16 – KJV), a jedino što treba da učinimo je da otvorimo oči, kako bismo videli da je to tako. Šta otvara naše oči? Reč; to je svetiljka našim nogama i svetlost našoj stazi (Psalam 119,105) i ako verujemo u nju, znaćemo da je više onih koji su za nas, nego onih koji su protiv nas.

Onaj koji je s nama jeste živi Bog Izraela, koji ima silu da pretvori tamu u svetlost i slabost u snagu; i svako zlo koje dolazi protiv nas, On pretvara u blagoslov, da bi nam pomogao na našem putu.

„Bog, koji nije poštedeo svog sopstvenog Sina, nego ga je predao za sve nas, kako nam neće s njim i sve drugo (slobodno – KJV) darovati?“ (Rimljanima 8,32 – Čarnić). Zašto će nam sa Hristom darovati i sve drugo? Zato što je sve u Njemu. Obratite pažnju na Efescima 1,23: „Koja (crkva) je njegovo Telo, punina Onoga koji ispunjava sve u svemu“ (SSP).

Onaj koji se obukao u Hrista je i „ojačan svakom silom“ (Kološanima 1,11 – KJV). Zašto? Zato što je Bog postavio Hrista daleko „iznad svakog poglavarstva i vlasti, sile i gospodstva i iznad svakog imena koje se može dati, ne samo na ovom svetu nego i u budućem. I sve je potčinio (stavio – KJV) pod njegove noge i postavio ga nad svim da bude Glava Crkvi, koja je njegovo Telo, punina Onoga koji ispunjava sve u svemu“ (Efescima 1,21-23 – SSP). Stoga je sve u Hristu. U Njemu su sakrivena sva blaga mudrosti i znanja. On ima svu moć koja Mu je data na Nebu i na Zemlji. Zar ne vidite da je u tom slučaju neminovno zaključak da, kada je Bog dao Hrista za nas i slobodno Ga predao za sve nas, u Njemu nam daje sve.

„Blagosloven Bog i Otac našeg Gospoda Isusa Hrista, koji nas je na nebesima blagoslovio svakim duhovnim blagoslovom u Hristu“ (Efescima 1,3 – SSP).

„Neka se u Vama umnoži blagodat i mir, kroz poznavanje Boga i Isusa, našeg Gospoda, pošto nam je Njegova božanska sila darovala sve što služi za život i pobožnost, kroz poznavanje Onoga koji nas je pozvao u slavu i dobrotu; čime su nam darovana skupocena i najveća obećanja, da pomoću njih budete učesnici u Božjoj prirodi, izbegavši pokvarenost koja se, kroz požudu, nalazi u svetu“ (2. Petrova 1,2-4 – KJV).

Hristos ima svu silu, i On nam je dao sve što služi za život i pobožnost. Zapazite da se koristi prošlo vreme. Ovo je (već) učinjeno za nas. Zašto onda to nemamo? Iz samo jednog razloga – zato što to ne uzimamo. Mi smo se toliko dugo žalili i govorili da želimo te stvari; pa, možemo da ih imamo, one su nam date i nema razloga zašto ih ne bismo prisvojili.

Pretpostavimo da dođem k vama i kažem da sam veoma gladan i da bih želeo nešto da pojedem. U redu, kažete, samo sedi za sto i nešto ćemo ti doneti. Uskoro stavite na sto ono najbolje što imate i kažete mi da je to to, a sada – jedi. Ali ja kažem: „O, toliko sam gladan i zaista mnogo želim hranu“. U redu, uzmi i jedi. „Ali, ja sam toliko gladan i

zaista želim nešto da jedem. Nisam ništa jeo danima“. Pa, uzmi onda. „Da, ali zaista očajnički želim hranu.“ Rekli biste da sam poludeo kad bih se ponašao na taj način i kada ne bih jeo hranu koja je tako slobodno stavljena pred mene.

Neko mi je prethodne večeri rekao: „Ako je to način na koji Gospod radi sa tim blagoslovima koji služe za život i pobožnost, mi smo svakako ljudi što ih ne prihvatamo, ali ja ne mislim da je ta ilustracija pogodna, zato što mi ne možemo da vidimo to što Gospod ima da ponudi, a možemo da vidimo hranu“. Ni ja ne mislim da je to pogodna ilustracija, zato što ni upola ne odgovara tome.

Zar niste često pomislili da ste videli nešto što niste videli? Zar vas oči često ne varaju? Ponekad pomislite da ste videli nešto što niste videli, a onda opet vidite nešto što, kada pridete da pogledate izbliza, nije onakvo kako se zaista činilo da jeste. Međutim, Božja reč nikada ne vara. Zato sam sigurniji u stvari obećane u Božjoj reči nego ako bih mogao da ih vidim. „Zato je od vere, da bude po blagodati, da obećanje bude sigurno svemu potomstvu, ne samo onome koje je od zakona, nego koje je od vere Avraama, koji je otac svima nama“ (Rimljanima 4,16 – Sinod SPC).

„Jer su stvari vidljive prolazne (privremene – Čarnić) a nevidljive su večne“ (2. Korinćanima 4,18 – Bakotić). Moramo da preispitamo malo svoje rasuđivanje u vezi sa ovim pitanjem. Mi smatramo da je sve što možemo da vidimo dobro i sigurno. Stoga, dobijemo kuću, ili parče zemlje, ili neku drugu imovinu i mislimo da imamo nešto, zato što je u našem posedu nešto što možemo da vidimo. Međutim, prava istina je u tome da su jedine stvari od kojih možemo da zavisimo, one stvari koje ne možemo da vidimo. Možemo da vidimo Zemlju i možemo da vidimo Nebo, ali oni će proći. „Ali reč Gospodnja traje zauvek. A ovo je reč koja se Jevanđeljem vama propoveda“ (1. Petrova 1,25 – KJV).

Možemo reći sa psalmistom: „Bog je naše utočište i snaga, pomoćnik prisutan u nevolji. Zato se nećemo plašiti i ako bi se Zemlja pomerila, a planine urušile usred mora“ (Psalam 46,1.2 – KJV). Možemo li to reći? Braćo, dolazi to vreme. Zemlja će se teturati kao pijan čovek i biće pomerena kao koliba (Isaija 24,20), a planine će se prevaliti

i preći u okean. Ovo će se dogoditi i u to vreme će biti nekih ljudi koji će se osećati potpuno staloženo i imati puno poverenja, ali neće biti sastavljeni od muškaraca i žena koji nikada nisu naučili da kažu da sve ide na dobro onima koji vole Boga, onima koji su pozvani po Njegovoj nameri. Čovek koji sada sumnja u Boga, sumnjaće u Njega i tada. „Koji živi na skrivenom mestu (u zaklonu – Daničić) Višnjeg, u senu Svemogućeg će prebivati.“ (Psalam 91,1 – KJV).

Onaj koji nije poštedeo svog sopstvenog Sina, već Ga je predao za sve nas, kako nam sa Njim neće slobodno darovati sve? To obećanje uključuje sve. „Zato neka se niko ne hvali ljudima, jer sve je vaše, bio to Pavle, ili Apolos, ili Kifa, ili svet, ili život, ili smrt, ili sadašnjost, ili budućnost (ili sadašnje ili buduće stvari – Bakotić) - sve je vaše, a vi Hristovi, a Hristos Božiji“ (1. Korinćanima 3,21-23 – SSP). Ovo nije budućnost. Sve ovo je vaše u sadašnjosti. Sve je naše i zato možemo da kažemo sa psalmistom: „Uže mi je zahvatilo prekrasna mesta, i deo mi je moj mio (da, imam lepo nasleđe – KJV)“ (Psalam 16,6 – Daničić).

Da, mi imamo sve; mi smo deca Cara, Svevišnjeg. Kakve veze ima ako nas ljudi ne prepoznaju? Bog nas prepoznaje i On nas zna, i zato, ako ljudi svaljuju na nas prekor i proganjaju nas, jedino što možemo da učinimo je da saosećamo sa njima i da se trudimo oko njih, jer oni ne znaju za bogatstvo nasleđa.

„Ko će optužiti izabrane Božije? Bog je onaj koji opravdava“ (Rimljanima 8,33 – Sinod SPC). Pa, postoji neko ko će sigurno to učiniti. Imamo njegovo ime, sotona. Ovo je svedočanstvo koje se odnosi na njega: „I čuh snažan glas na nebu kako govori: sad nasto spasenje i sila i carstvo Boga našega, i vlast njegovog Mesije (Hrista – SSP), jer je zbačen tužilac naše braće koji ih optuživaše pred našim Bogom dan i noć“ (Otkrivenje 12,10 – Čarnić). Da, sotona je tužilac braće. On je to činio dan i noć i još uvek to čini – stavlajući sve što može u tužbu protiv Božjih izabranika. Međutim, on je zbačen i sada je došlo spasenje, i sila, i Božje carstvo, i vlast Njegovog Hrista. Hristos ima svu vlast; kako je to dobro.

Ali neka jadna, obeshrabrena, klonula duša kaže: „Ja verujem u sve to, priznao sam svoje grehe i verujem da je Bog veran i pravedan da

ih oprosti i da me očisti od svake nepravde, međutim, ovi gresi sve vreme nastavljaju da se pojavljuju preda mnom“. Da li ste sigurni da je sotona taj koji ih iznosi? To je važno, jer ako ste sigurni u to, i oni se zaista pojavljuju, trebalo bi da budete jedno od najsrećnijih živih stvorenja.

Zašto sotona iznosi sve ovo? Zato što je on tužitelj braće, i to lažni tužitelj; on je lažljivac i otac laži i stoga, ako sotona iznosi ove grehe i optužuje vas, onda znate da su oni oprošteni, zato što ih on nikada ne bi izneo, da nisu oprošteni. On ne bi mogao da govori istinu ni kada bi pokušao i da ti gresi nisu oprošteni, on ih nikada ne bi izneo na videlo, zato što bi se plašio da biste ih vi priznali i oni bi bili oprošteni.

I još jedna sumnja: „Ne znam; možda nije sotona. Mora da je Bog“. Ne, „Bog je onaj koji opravdava“. Bog opravdava, on ne može da osudi. Ko, osim Boga, ima bilo kakvo pravo da osuđuje? Niko. Bog je jedini sudija. Onda nema nijedne druge duše koja ima bilo kakvo pravo da osuđuje, osim Boga. On nam pokazuje naše grehe, mi ih priznajemo, predajemo sebe Njemu i On nas opravdava, a u Njemu nema promene niti senke menjanja (Jakov 1,17 – Bakotić); stoga, kada On opravdava, ko je u svemiru taj koji može da osuđuje? Ko će to učiniti? Sotona. Ali, šta mi imamo s njim? Kada bismo samo malo više verovali u Božju istinu, a manje u sotonine laži, bilo bi bolje za nas.

„Ko je taj koji će ih osuditi? Hristos je onaj koji umre, pa još i vaskrse, koji je i s desne strane Bogu, koji i posreduje za nas“ (Rimljanima 8,34 – kombinacija prevoda Čarnić-Sinod SPC). Ko će nas onda osuditi, pošto Bog opravdava, a Hristos je umro i ponovo ustao kao zalog tog opravdanja? Hristos je umro i ponovo ustao i čak je sada s desne strane Bogu, da bi posredovao za nas. Zar ne vidite da ne postoji izgovor za obeshrabrenje hrišćanina?

Postoji vreme kada Bog iznosi grehe pred nas, ali to je slučaj kada ih nismo priznali. To je jedini put kada to radi. Ali, Utešitelj je taj koji osvedočava o greh, tako da nas On teši na svakom mestu i u tom samom činu podsećanja na nepravde koje smo učinili. Dakle, kada mi Bog skreće pažnju na grehe koje nisam priznao, zahvaliću Mu se za utehu, a kada ih sotona ponovo iznese, opet ću hvaliti Boga, jer da nisu oprošteni, sotona ih nikada ne bi izneo, ali ako su priznati, oni su i oprošteni.

U Hristu su se susreli milost i istina. Braćo, zapamtite da, kada je zakon u grmljavini izgovoren sa Sinaja, on je bio u ruci posrednika, upravo našeg Gospoda Isusa Hrista. Onda ista ruka koja drži pravdu i koja osvedočava o greh, drži i oprostaj. Neka je hvala Bogu „koji nas uvek čini pobednicima u Hristu“ (2. Korinćanima 2,14 – SSP).

„Ko će nas odvojiti od Hristove ljubavi? Da li nevolja, ili teskoba, ili progonstvo, ili glad, ili golotinja, ili opasnost (strah – Karadžić), ili mač? Kao što je napisano: Zbog tebe nas ubijaju po ceo dan; smatraju nas ovcama za klanje. Ipak, u svemu ovome smo više nego pobednici kroz Njega koji nas je voleo“ (Rimljanima 8,35-37 – KJV). Ta ideja o „mnogo više“ koja je toliko istaknuta u 5. poglavlju, ponovo se nalazi u ovim stihovima.

Često čujemo izraz: „Kada bih samo mogao da uđem unutar vrata Neba, bio bih zadovoljan“. Toliko sam zahvalan što ne moramo samo da uđemo, kao da bismo želeli da se izvinimo zbog našeg prisustva nakon što se nađemo tamo. Zašto ne? Zato što je On obećao da će nam se „tako obilno pružiti (dopustiti – KJV) ulazak u večno carstvo Gospoda našega i Spasitelja Isusa Hrista“ (2. Petrova 1,11 – Čarnić).

„Mi imamo neprijatelje sa kojima se borimo“, kaže neko. Ne pričajte o njima, niti o svojim nevoljama i iskušenjima, već pričajte o Hristovoj sili. Njemu je data sva sila, tako da, kada se budemo borili, setićemo se da to nije ravnopravna borba, već vodimo borbu vere i data nam je sila, da bismo mogli da budemo više nego pobednici kroz Njega koji nas je voleo i dao sebe za nas. Gde je greh obilovao, mnogo više je obilovala blagodat. Ko su pobednici? To su oni koji su ostvarili pobedu. „Jer, naša borba nije protiv krvi i mesa (tela – Karadžić), već protiv poglavarstava, protiv vlasti, protiv vladara ovog mračnog sveta i protiv zlih duhovnih sila na nebesima (protiv duhovne pakosti na visinama – KJV)“ (Efescima 6,12 – SSP). Nisu telo i krv ono protiv čega se mi borimo, zato telo i krv nisu ni važni u odbrani. Kako onda očekujemo protivnika? „Bori se u dobroj borbi vere, uhvati se za (šćepaj – KJV) večni život“ (1. Timotiju 6,12 – Bakotić).

Ponovo se pojavljuje to životno pitanje. „Uhvati se za večni život.“ Jedina sila koja može da se odupre zlu je sila beskonačnog života, a

Onaj koji ima Sina, ima i taj život. Mi treba da se borimo u dobroj borbi vere. Šta je vera? Poverenje u drugog. Ako vodim borbu svojim pesnicama, ja se borim. Ako vodim borbu vere, neko drugi se bori za mene, a ja dobijam korist. Mi smo više nego pobednici kroz Njega koji nas je voleo. Hvala Bogu koji nam daje pobedu kroz našeg Gospoda Isusa Hrista (1. Korinćanima 15,57 – SSP).

Kako to? Hristos se borio, zar ne? Da, On se sa sotonom borio prsa u prsa ovde na Zemlji. On je savladao sotonu i svu njegovu vojsku, i oborio je svaku silu i vlast, jer se On uzvisio iznad svakog „poglavarstva, i vlasti, i sile“ (Efescima 1,21 – Čarnić). Obratite pažnju, to su upravo one stvari sa kojima se i mi borimo. Koliko je bila predivna Hristova pobjeda nad njima? „Uništivši poglavarstva i vlasti, javno ih je osramotio, pobedivši ih na njemu (krstu)“ (Kološanima 2,15 – KJV). Dakle, Hristos se susreo baš sa tim neprijateljima sa kojima i mi moramo da se borimo, i nadvladao ih je i uništio. On je ostvario pobjedu nad njima. Šta je rezultat? Šta uvek mora da bude rezultat kada se vodila neka borba, a jedna strana je u potpunosti savladala drugu – mir. Sotona se ne bi predao, tako da je Spasitelj osvojio mir.

„On je naš mir“ (Kološanima 2,14 – Čarnić). „Mir vam ostavljam, svoj mir vam dajem. Ali, ne dajem ga onako kako svet daje. Neka se ne uznemirava (ne brine – KJV) vaše srce i neka se ne plaši“ (Jovan 14,27 – SSP). Pošto nam je dao svoj mir, a mir sledi posle pobjede, znači da je pobjeda već ostvarena. A ako imamo Hrista, ta pobjeda je već naša. Mi se jednostavno držimo Hristovog večnog života, a to se čini držanjem za Njegovu reči, koja je duh i život. Ovako unosimo Hrista u svoja srca i tako imamo Hrista i pobjedu koju je On osvojio za nas.

Veliki problem sa nama je u tome što se ponekad plašimo da će Hristos osvojiti pobjedu. Zašto? Imamo neki omiljeni greh kojeg ne želimo da se odrekemo; mi smo spremni da mislimo da bi svi ostali (gresi) trebalo da odu, osim tog, i zato se plašimo da će Hristos osvojiti pobjedu i da će i taj greh morati da bude odbačen. Samo razmislite o tome! Mi pozivamo Hrista da nam pomogne da porazimo svog neprijatelja, a kada dođe, On nas nalazi na strani tog neprijatelja. Međutim, ako se odrekemo svih tih stvari, Hristos će nam dati nešto što je ne-

uporedivo bolje. Kada utvrdimo iz Božje reči da se sve što Bog ima da nam da nalazi u Hristu, da je On punina Onoga koji ispunjava sve u svemu (Efescima 1,23), shvatićemo da oskudne stvari ove Zemlje nisu vredne da bismo ih imali, u poređenju sa onim što će nam se dati.

U 1. Jovanovoj 4,2-4 pominju se zli duhovi sa kojima moramo da se borimo i Božjoj deci se daje ova sigurnost: „Vi ste, dečice, od Boga i nadvladali ste ih, jer je veći onaj koji je u vama nego onaj koji je u svetu“ (Čarnić). Tako i mi sa Jelisijem znamo da je više onih koji su za nas, nego onih koji su protiv nas. „Upravo je vera ta pobeda koja je nadvladala svet“ (1. Jovanova 5,4 – eng. prevod RV).

Da li verujemo da je Hristos osvojio sve i da, kada imamo Njega, imamo sve, i da nema sile tame koja može da nas povredi na bilo koji način?

Kada je ovo učinjeno, mi smo razapeti sa Njim. Naši sopstveni životi su predati Hristu, ali mi smo još uvek živi. Onda to mora da je neki drugi život koji živimo, a to je Hristov život. To je život kojim se hvalimo. Hristos je naš život, a On ima pobedu i zato je imamo i mi. „Obucite se u svu ratnu opremu Božju, da biste se mogli održati protiv lukavstva đavolskog“ (Efescima 6,11 – kombinacija prevoda Šarić-Karadžić).

Šta to znači *obući svu Božju ratnu opremu*? Stajati potpun u Hristu (Kološanima 2,10) – to je ono što podrazumevamo.

On je istina, Gospod, naša pravednost. Obuven u mir, On je naš mir. Taj mir je sav prožet Njime. Onda uzmimo mač u svoju ruku, a to je Božja reč, a Hristos je večna reč.

„A vi ste potpuni u Njemu“ (Kološanima 2,10 – KJV). Obukavši svu Božiju ratnu opremu koja je Hristos, mi smo potpuni u Njemu. „Obucite se u Gospoda Isusa Hrista!“ (Rimljanima 13,14 – Karadžić). On je oružje, a oružje je On. Tako smo u ovim stvarima više nego pobednici kroz Njega koji nas je voleo i dao svoj život za nas. Ne postoji ništa što može da nam oduzme to oružje. „Ubeđen sam naime, da nas ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sadašnjost, ni budućnost (ni sadašnje ni buduće stvari – Bakotić), ni sile, ni visina, ni dubina, niti kakvo drugo stvorenje, ne može rastaviti od Božije ljubavi, koja je u Hristu Isusu Gospodu našem“ (Rimljanima 8,38 – Čarnić).

PREDAVANJE BROJ 15

RIMLJANIMA 13,1-8

Biće neophodno da pređemo sa 8. na 13. poglavlje; nije da poglavlja između ne sadrže neke od najvažnijih istina u Bibliji, ali vreme određeno za ovu seriju biblijskog proučavanja je suviše ograničeno da bi nam dozvolilo da im se posvetimo. Tako ćemo se večeras latiti proučavanja 13. poglavlja, pošto ono razmatra pitanja koja su od životnog značaja za sve koji veruju u treću anđeosku poruku. Ovo poglavlje se često koristi i citira kao dokaz da svetovna vlast ima nešto sa religijom, a razlog zbog koga se pravi ova greška je to što se ovo poglavlje smatra izlaganjem koje prikazuje dužnosti svetovnih vladara i pokazuje granice do kojih njihova vlast može da seže. Ali, to je greška.

U ovom poglavlju apostol Pavle se obraća onima koji se izjašnjavaju kao hrišćani. Kao što smo već rekli, ovo je pokazano na početku poslanice, gde se u drugom poglavlju apostol obraća onima koji se oslanjaju na zakon (doslovno: počivaju u zakonu), a hvale se Bogom (Rimljanima 2,17). Od tog trenutka pa nadalje poslanica se obraća onima koji tvrde da poznaju Boga. U 7. poglavlju apostol kaže: „Jer govorim onima koji znaju zakon“ (1. stih). Dakle, umesto da je 13. poglavlje jednostavno izlaganje o svetovnoj vlasti, pokazujući njene dužnosti i ograničenja, ono se obraća crkvi, pokazujući kako bi [ljudi] trebalo da se odnose prema Bogu, da ne bi bili u sukobu sa postojećim vlastima. Ako se ovo ima na umu, to će biti od velike pomoći u rešavanju mnogih važnih pitanja koja se razmatraju u ovom poglavlju.

„Svaki čovek (duša – Karadžić) da se pokorava pretpostavljenim vlastima. Jer nema vlasti a da nije od Boga; Bog je postavio vlasti koje postoje. Stoga, ko se protivi vlasti - protivi se Božijem poretku (odredbi – Stvarnost; uredbi – Sinod SPC), a koji se protive primiće svoju osudu (primiće na sebe prokletstvo – KJV)“ (Rimljanima 13,1.2 – Čarnić). Ovi stihovi ne treba da se tumače kao učenje da hrišćani moraju da slušaju svaku zapovest koju im svetovna vlast nameće. Mogli bismo da se prisetimo u kom vremenu je ovo napisano i kojim ljudima je upu-

ćeno. Napisano je u vreme kada je Rimsko carstvo imalo prevlast nad čitavim poznatim svetom, a posebno je bilo upućeno crkvi u Rimu, glavnom gradu celokupnog Carstva. Car koji je vladao u to vreme bio je Neron, a on je nesumnjivo bio najpodliji, najkrvoločniji i u svom razvratu najgnusniji vladar koji je ikada seo na presto bilo kog carstva. Pretpostavljam da nikada nije bilo drugog čoveka u svetu koji je u sebi objedinio toliko zla kao što je to bio Neron, car Rimljana. On je bio paganin i paganin nad paganima.

Zakoni koji su usvojeni u Rimu priznavali su neznabožačku religiju, a suprotili su se hrišćanstvu. U Neronovoj vladavini dogodili su se najokrutniji progono hrišćana koji su ikada postojali, od početka sveta, i u toku tog progona apostol Pavle je izgubio glavu. Stoga je jasno da, kada apostol kaže da treba da se pokoravamo postojećim vlastima, to ne znači da nam saopštava da bi trebalo da uradimo sve što nam te postojeće vlasti kažu da radimo. Da je apostol Pavle to radio, on nikada ne bi izgubio glavu, nego je stradao jer je istina koju je propovedao bila u suprotnosti sa načelima rimske vlasti, a mi ne možemo da pretpostavimo da bi apostol Pavle jedno propovedao, a drugo radio. Onda se postavlja pitanje: Šta on misli kada nas podstiče da budemo „pokorni pretpostavljenim vlastima“?

Uzmimo ovaj slučaj kao negaciju. Mi ne treba da se suprotstavljamo vlastima koje postoje. Zašto? Zato što smo mi deca Svevišnjeg – deca nebeskog carstva, a zakon tog carstva je mir. Vladar tog carstva je Princ mira. Stoga, pošto smo oslobođeni od vlasti tame i preneseni u carstvo Njegovog Sina, mi treba da dozvolimo da Božji mir vlada u našim srcima (Kološanima 1,13; 3,5). Iz ovog razloga mi treba da sledimo „mir sa svima, i svetost, bez čega niko neće videti Gospoda“ (Jevrejima 12,14 – KJV).

U 12. poglavlju Rimljanima dobijamo uputstvo: „Ako je moguće, koliko do vas stoji, imajte mir sa svim ljudima (živite u miru sa svima – KJV)“ (stih 18 – Karadžić). To ne znači da treba da živimo u miru sa svima, sve dok možemo da izdržimo njihovo izazivanje, a kada to postane neizdrživo, onda smo slobodni da se raspravljamo s njima na uobičajen, svađalački način. Ali ono što ovo zaista znači jeste da, „ako je

moguće, koliko stoji do vas“, vi treba da živite u miru sa svim ljudima. Koliko sada, da li je moguće da hrišćanin živi u miru sa svima? Moguće je da bude stalno u miru sa svima, što se tiče njega samoga. Jer on je zaista mrtav grehu, ali živ u Hristu. Hristos verom stanuje u njegovom srcu, a Hristos je Princ mira. Onda ne postoje okolnosti pod kojima je hrišćanin opravdan kada izgubi strpljenje i objavi rat bilo protiv nekog pojedinca, bilo protiv vlasti.

U Galatima 5,18 rečeno nam je: „Ako ste pak Duhom vođeni, niste pod zakonom“ (Sinod SPC). Telesna dela su dela koja čine oni koji su pod zakonom, a na listi tih dela nalazimo reč „svađa“. Zato hrišćanin ne može da uđe u svađu, pošto nije u telu. Svađi ne može da bude mesta u nama; stoga, sve dok to zavisi od nas, stalno će biti mir. Međutim, ako se ljudima sa kojima moramo da imamo posla, okamene srca u pogledu Božje istine i ne dotakne ih istina, oni će praviti probleme, ali problem će biti njihov; sa nama će sve vreme biti mir.

U 1. Petrovoj 2,21 i dalje, rečeno nam je da je Hristos stradao za nas, ostavljajući nam primer da bi trebalo da idemo Njegovim stopama. Kada su ga vređali, On nije uzvratio vređanjem; kada je stradao, nije pretio, već je predao sebe Onom koji sudi pravedno. Slučaj Hrista pred Sinedrionom, pred Pilatom, jeste primer savršenog mira. Stoga, ako sledimo Hristov primer i Pavlov savet, koji, pošto je nadahnut, mora da bude u skladu s tim, nećemo doći do te tačke gde mnogi kažu da „strpljenje prestaje da bude vrlina“¹. Ako smo hrišćani, imamo Hristovu ljubav koja prebiva u našim srcima, a ljubav „sve podnosi“ (1. Korinćanima 13,7 – Duda-Fučak).

Hristos nam je u svojoj propovedi na gori naložio: „Ne suprotstavljajte se zlu. Nego, ako te neko udari po desnom obrazu, okreni mu i drugi“ (Matej 5,39 – SSP). Dakle, da li On misli ono što kaže ili ne? Da li to znači da, ako zao čovek dođe i fizički nas napadne, mi treba da se branimo ili ne? Ostavljamo vam ovo pitanje otvoreno, da odlučite sami za sebe.

Nije važno pod kojom vlašću hrišćanin živi, on je dužan da se ne suprotstavlja njenim uredbama. Sve vlasti, dobre, loše ili neutralne su

1 „Postoji, međutim, granica gde strpljenje prestaje da bude vrlina“ je izjava Edmunda Berka (*Edmund Burke*), britanskog državnika, političkog teoretičara i filozofa – *prim. izdavača*

postavljene od Boga, tako da pakosti ili zla koji postoje u toj vlasti ne daju izgovor hrišćaninu da se suprotstavlja. Vlasti su sve postavljene od Boga i sve su bolje od anarhije, ali nisu postavljene da preuzmu odgovornost za religiju, promovišu je ili sprovode, zato što Bog svoj autoritet po pitanju religije nije poverio nijednoj zemaljskoj vlasti, iako su one postavljene od Boga.

Šta mislite o tome da budete potčinjeni tim vlastima, a da ih ipak ne slušate uvek? Uzmimo jedan poznat primer. Navuhodonosor je bio car Vavilona i njegova vlast je svakako bila postavljena od Boga, jer je Bog svu zemlju, nad kojom je on vladao, dao u ruke Navuhodonosora, vavilonskog cara, i trebalo je da svi narodi služe njemu, i njegovim sinovima, i sinovima njegovih sinova. Navuhodonosor je napravio zlatan lik (kip) i naredio da, kada se oglasi muzika, svi ljudi treba da mu se poklone. Caru je rečeno da troje Jevreja, Sedrah, Misah i Avdenago nisu pali i poklonili se liku. Kralj ih je pozvao k sebi i rekao im da, iako ga nisu poslušali, on će preći preko tog prekršaja ukoliko se oni, kada se muzika ponovo oglasi, poklone liku. „Nije nam potrebno da ti odgovorimo na to. Evo, Bog naš, kome mi služimo, može nas izbaviti iz peći ognjene užarene; i izbaviće nas iz tvojih ruku care. A i da ne bi, znaj, care, da bogovima tvojim nećemo služiti niti ćemo se pokloniti zlatnom liku, koji si postavio“ (Danilo 3,16-18 – Daničić).

Oni se nisu suprotstavili caru. On im je dao izbor. Mogli su da urade jednu od dve stvari – da se poklone pred likom ili da budu ubačeni u peć. Oni nisu poslušali naredbu da se poklone pred likom, ali nisu se suprotstavili alternativni da odu u peć. Štaviše, rekli su caru da njihov Bog može da ih oslobodi iz njegove ruke, ali nisu znali da li će to učiniti ili ne. To im svejedno nije bilo važno. Kada bi izabrao da ih ne izbavi, oni bi bili spaljeni. To je bilo u redu. Oni bi predali svoje živote, slavili u smrti i, na taj način, ako ne ni na jedan drugi, bili bi oslobođeni iz njegove ruke.

Kakav je odnos hrišćanina prema svetovnoj vlasti? Hristos je Pomazanik. Za šta je On pomazan? „Da javljam dobru vest (jevanđelje) krotkima... da iselim slomljena srca, da objavim slobodu zarobljenima i otvaranje tamnice onima koji su u okovima“ (Isaija 61,1 – KJV).

Doći će vreme kada će carstva na Zemlji postati carstva našeg Gospoda i Njegovog Hrista, kao što govori prorok.

U 2. psalmu čitamo: „Zatraži mi i daću ti neznabošce u nasledstvo i sve krajeve Zemlje u posed“ (Psalam 2,8 – KJV). Ali, šta će On učiniti sa njima? Razbiće ih u delove. To vreme još uvek nije došlo; stoga Hristos, posrednik, nema nikakve veze sa zemaljskim vlastima. Njegova vladavina je duhovna vladavina u srcima Njegovog naroda. Njegovo carstvo, jer On sedi na prestolu i vlada, jeste vladavina nad srcima Njegovog naroda. On vlada u srcima ljudi, gde je zemaljskim carevima nemoguće da vladaju. Svađa tu može da vlada sve vreme, ali oni to ne mogu da spreče ili mir može da ima vlast, a oni ne mogu da ga naruše. On sedi na prestolu blagodat i deli blagodat bez mešanja zemaljskih vlasti i na način koji one ne mogu da spreče.

Veliki ljudi ove zemlje ostvaruju prevlast nad drugima, ali Hristos je zapovedio da to ne bude tako među Njegovim narodom, nego da onaj koji hoće da bude najveći među njima, treba da bude svima sluga.

Uzmite Danila, kao primer kako ljudi treba da se pokoravaju postojećim vlastima, a ipak da budu pokorni Bogu. Postojao je dekret kojim je bilo utvrđeno da, ko god u roku od 30 dana nakon donošenja dekreta, uputi molbu bilo kom bogu ili čoveku, osim velikom caru Dariju, treba da se baci u jamu sa lavovima. Danilo je zauzimao visok položaj u vlasti, a bio je miran građanin, kao što svaki hrišćanin i treba da bude. Njemu bi bilo lako da kaže: „Ja ne moram ništa ni od koga da tražim 30 dana, mogu da se zatvorim u svoju kuću, gde niko ne može da me vidi i da se tamo u miru molim Bogu, tako da ću nastaviti da praktikujem svoju religiju i molim se nebeskom Bogu, a ipak neću probuditi bes cara protiv sebe“.

Ovo je pitanje od životnog značaja za nas. Kada bude postojala mogućnost da nas zadesi progon, da li ćemo prvog dana nedelje pres-tati otvoreno da radimo svoje poslove, kao što smo radili, i raditi nešto u miru, u svojim domovima, tako da nas niko neće videti, ili bi trebalo da činimo ono što je učinio Danilo? On je otvorio svoje prozore i uradio upravo ono što mu je rečeno da ne radi – molio se nebeskom Bogu. On je to uradio otvoreno, tamo gde su njegovi neprijatelji mogli da ga

vide, iako je bio donet dekret da bi za sledeći takav pokušaj trebalo da bude bačen u jamu sa lavovima. Kada, zbog straha od progona, radimo u miru, u svojim domovima, gde niko ne može da nas vidi, zar ne krijemo svoju svetlost pod sudom? Neki kažu da nema potrebe biti ludo hrabar. To jeste tačno, ali da li ćemo biti ludo hrabri ako učinimo ono što je Danilo učinio? Da li ćemo reći da je on pogrešio?

U 1. Petrovoj 2,13 rečeno nam je: „Radi Gospoda, potčinjavajte se svakoj vlasti koju su ljudi postavili: bilo caru kao vrhovnoj vlasti, bilo namesnicima koje on šalje da kazne zločince, a da pohvale one koji čine dobro. Jer, ovo je Božija volja: da čineći dobro učutkate neznanje nerazumnih ljudi. Živite kao slobodni ljudi, ali ne kao oni kojima je sloboda samo pokriće za zlo, nego kao Božije slugе. Poštujte svakog: braću ljubite (volite bratstvo vernika), Boga se bojte, cara poštujte“ (kombinacija prevoda SSP-Karadžić). Ovo se podudara sa tvrdnjom u 13. poglavlju Poslanice Rimljanima, od 7. stiha.

Ovaj isti princip Petar primenjuje i na manje značajna životna pitanja i odmah nakon govora o dužnosti da se sluša car, on govori o dužnosti slugа prema svojim gospodarima. Ako se nađemo potčinjeni nekom gospodaru, a nije važno da li on vlada nad jednom osobom ili nad više od milion njih, mi svi moramo da mu se pokorimo. Ali, recimo da je gospodar neki loš čovek i on zapovedi potčinjenima da urade nešto što je pogrešno – šta onda? „Jer to je ugodno (pred Bogom), kad ko Boga radi podnosi žalosti, stradajući na pravdi. Jer kakva je hvala ako za krivicu muke trpите? Nego, ako dobro čineći muke trpите, to je ugodno pred Bogom“ (1. Petrova 2,19.20 – D. Stefanović).

Ako se čovek nađe potčinjen lošem gospodaru i čini sve što mu taj loš gospodar kaže, kako može da pati zbog toga? On je svojom voljom postao oruđe u rukama svog gospodara, ali patnju donosi činjenica da neće učiniti zle stvari koje mu se narede, a to je ono što je prihvatljivo u Božjim očima. On nije poslušao vlast, a pošto je nije poslušao, on pati, ali pati zbog činjenja dobra. Ako posluša tog zlog gospodara, onda mora da bude neposlušan Bogu. Ovo bi, kao što znamo, bilo pogrešno. Međutim, sasvim je u redu ne poslušati zlu naredbu nekog gospodara ili vlasti, pod uslovom da, kada dođe kazna, mi to strpljivo podnosimo.

Ovo je prihvatljivo pred Bogom. Sama činjenica da čovek pati, čineći dobro, pokazuje da je on Božji sluga i prihvaćen od Njega. Kako onda možemo da se potčinjavamo postojećim vlastima, a da ipak radimo potpuno suprotno onome što oni kažu? Potčinjavajući se kazni, ali ne čineći zlo koje nam je naređeno da učinimo. Kao hrišćani, mi smo dužni da budemo verni Bogu, najvišoj vlasti, i jedino Njemu.

„Hoćeš li pak da se ne bojiš vlasti?“ „Čini dobro“ (Rimljanima 13,3 – Bakotić) i imaćemo hvalu od nje. Istu istinu iznosi prorok Isaija, kada kaže: „Ne govorite ‘Buna (zavera – KJV)’ kad god ovaj narod kaže ‘Buna’, i ne bojte se čega se on boji, i ne plašite se. Gospoda nad vojskama svetite (držite svetim – Šarić); i On neka vam je strah i bojazan“ (Isaija 8,12.13 – Daničić). Hrišćani moraju u svojim srcima da Gospoda drže svetim; tada će On biti njihov strah i oni se neće plašiti onoga što će im ljudi učiniti.

Petar iznosi istu istinu kada kaže: „Ali, blago vama ako i stradate radi pravednosti. Ne bojte se njihovog zastrašivanja; ne plašite se. Nego, neka Gospod Hristos bude svet u vašim srcima i uvek budite spremni da odgovorite svakom ko od vas zatraži obrazloženje nade koja je u vama.“ (1. Petrova 3,14.15 – SSP). Ne plašite se njihovog zastrašivanja. Zašto? Zato što smo Gospoda Boga učinili svetim u svojim srcima i On je naš strah. Bog je sa nama. Hristos je sa nama, a kada ljudi vređaju nas, oni zapravo vređaju našeg Spasitelja. On je onaj koji trpi, a ne mi.

Mi treba da posvećujemo Gospoda u našim srcima i da uvek budemo spremni da damo razlog za nadu koja je u nama. Povezujući ove reči i tekst koji je citiran, delovalo mi je da je ono posebno vreme kada treba da damo odgovor o nadi koja je u nama, vreme kada nas dovode pred sudiju za prekršaje, zbog činjenja dobra. Kakvu pomoć imamo? Mi smo Gospoda Boga učinili svetim u svojim srcima prihvatanjem Njegovе reči u svoja srca, tako da ne moramo mnogo da se pripremamo za ono što ćemo reći. Jer će Bog „dati usta i mudrost, kojoj neće moći da se usprotive niti da protivreče svi vaši protivnici“ (Luka 21,15 – Čarnić).

Izgleda mi da je najvažnija stvar za nas koji imamo ovu posebnu istinu, koja će nas verovatno dovesti u nevolju (problem) sa postojećim vlastima, da u svojim srcima posvećujemo Gospoda Boga, Božjim

Duhom i Njegovom rečju. Mi moramo da postanemo učenici Božje reči i sledbenici Hrista i Njegovog Jevanđelja. Verujem da među nama ima poljoprivrednika i mehaničara koji, iako nikada nisu mogli da sastave tekst, kako bi propovedali, ipak su posvetili Gospoda u svojim srcima vernim proučavanjem Njegove reči. Ovi ljudi će biti izvedeni pred sudove zbog svoje vere i tamo će propovedati Jevanđelje, kao način svoje odbrane, zato što će im Bog tog dana dati usta i mudrost, da njihovi protivnici ne mogu da protivreče, niti da se suprotstave.

Ponekad ljudi kažu da nema svrhe da ističemo svoju veru i da se tako izlažemo opasnosti progonstva. Međutim, braćo, ako sledimo ovakvu politiku, šta drugo mi radimo, nego sakrivamo svoju svetlost ispod suda (posude)? (Matej 5,15). Ako ne dozvolite nikome da vidi sjaj vaše svetlosti, kakvo će dobro biti od nje?

Ponekad smo u opasnosti da tako marljivo radimo da zadržimo progon, kako bismo mogli da prenosimo delo u miru, da zapravo zanemarujemo to delo. Rečeno nam je da, ako se ne povinujemo zakonima i budemo smešteni u zatvor, naše žene i porodice će patiti, a da je glavna dužnost koju imamo da ih obezbedimo. Braćo, dokle možemo ovo da nosimo? Da li ćemo pokazati svoju odanost Bogu ili ćemo je sakriti? O, neko kaže: „Mi možemo da održimo svoju religiju, ali možemo da je održavamo u tišini. Ne smemo dopustiti da naše porodice pate!“ Braćo, kakva je korist čoveku ako dobije čitav svet, a ipak izgubi svoju sopstvenu dušu? Učitelj kaže: „Koji je izgubio život svoj zbog mene, naći će ga“ (Matej 10,39 – D. Stefanović).

Vratimo se na Danilov slučaj. On nije ćutao. Otvoreno se molio. „Da, bilo je u redu da Danilo to radi, ali sada je drugačije u 19. veku.“ Ne, nije. Potpuno je isto. Ljudi su mogli da mu kažu: „Danilo, ti možeš svom narodu da učiniš dobro na tom uticajnom položaju na kojem se nalaziš. Možeš da ih sačuvaš od progona. Ne idi sada da te zatvore u jamu sa lavovima, da izgubiš život i doneseš nesreću svom narodu!“ Ali, Danilo je ušao u jamu sa lavovima i otišao je tamo da otvoreno živi svoju veru, na način da su svi mogli to da vide. Da li je to donelo nesreću njegovom narodu? Zaista ne. Kao posledica njegove poslušnosti, ime nebeskog Boga je u tom narodu bilo više poštovano i cenjeno nego ikada ranije.

Naša je dužnost da propovedamo Jevanđelje, da ustanemo i dozvolimo da naša svetlost sija (Isaija 60,1), a ako to uradimo, Bog će zadržati vetrove dokle god treba da budu zadržani. Braćo, poruka trećeg anđela je najdivnija stvar na celoj Zemlji. Ljudi je ne smatraju takvom, ali u našem životu će doći vreme kada će poruka trećeg anđela biti tema i predmet razgovora svih usta. Međutim, u taj položaj je nikada neće dovesti ljudi koji ćute u vezi s njom, već oni koji se uzdaju u Boga i ne plaše se da govore reči koje im je On dao.

Čineći to, mi nećemo uzeti svoje živote u svoje ruke i zahvalan sam Bogu zbog toga. Naši životi će s Hristom biti sakriveni u Bogu i On će se starati o njima. Istinu će na ovaj visok položaj jednostavno dovesti ljudi i žene koji idu, propovedaju Jevanđelje i povinuju se onome što propovedaju. Neka ljudi znaju istinu. Ako imamo mirno vreme u kojem ćemo širiti Jevanđelje, bićemo zahvalni zbog toga. A ako ljudi donesu zakone koji će pretiti da preseku kanale kojima ono može da prolazi, možemo da budemo zahvalni što služimo Bogu koji čini da Ga čak i ljudski gnev slavi (Psalam 76,10) i On će to učiniti – On će raširiti svoje Jevanđelje putem samih tih zakona koje su zli ljudi doneli da bi ugasili njegov život. Braćo, Bog zadržava vetrove i zapoveda nam da ponesemo poruku. On će ih zadržavati sve dok je za njih najbolje da budu zadržani, a kada počnu da duvaju i mi osetimo prvi dašak progona, oni će učiniti upravo ono što Gospod želi da učine.

Pevamo:

Ako morem bez talasa
mirno plovi naša lađa,
zahvalni smo, Bože, Tebi
što nas bura ne pogađa.

Al ako se dignu vali
I bura nas strašna zgodi,
blažen nek je svaki udar,
jer nas bliže domu vodi.

Braćo, mi to često pevamo, a da ne verujemo u to. Jer, kada vidimo da oluja dolazi, mi pomislimo da za nas nije najbolje da je pustimo da dođe, tako da se sakrijemo od nje ili pokušamo da je sprečimo. Međutim, sve deluje po savetu Božje volje. Oluja će ubrzati mir i odmor neće zakasniti.

„Svatom dane ono što ste dužni: kome porez - porez, kome carinu - carinu, kome strah - strah, kome čast - čast. Ne budite nikom ništa dužni - sem da volite jedan drugoga. Jer ko drugoga voli, taj je ispunio zakon“ (Rimljanima 13,7.8 – Čarnić). Ako ovo činite, vi živite u miru sa svima, koliko to stoji do vas. Ukoliko volite svog bližnjeg kao sebe, to je ispunjenje čitavog zakona, zato što čovek, da bi voleo svog bližnjeg, mora da voli Boga, jer nema ljubavi osim od Boga. Ako ja volim svog bližnjeg kao sebe, to je jednostavno zato što Božja ljubav prebiva u mom srcu. To je zato što je Bog zauzeo prebivalište u mom srcu i nema čoveka na Zemlji koji može da Ga oduzme (otera, odagna) od mene. Iz tog razloga apostol upućuje na drugu ploču zakona, jer ako izvršavamo svoju dužnost prema bližnjem, prirodno sledi da volimo Boga.

Ponekad nam kažu da prva ploča ukazuje na našu dužnost prema Bogu i utvrđuje religiju, a da druga ploča definiše našu dužnost prema bližnjem i utvrđuje moralnost. Ali, druga ploča sadrži i dužnosti prema Bogu, isto koliko i prva. David, nakon što je prekršio dve zapovesti sa druge ploče, priznajući to, rekao je: „Prema tebi, i samo tebi, zgrešio sam i učinio ovo zlo na Tvoje oči“ (Psalam 51,4 – KJV). Bog mora da bude prvi, i poslednji, i sve vreme (svagdašnji). I ako Božji zahtevi zahtevaju da idemo protiv čovečijih, moramo se povinovati Bogu i sve svoje poveriti Njemu.

Nije važno da li zli ljudi postavljaju prepreke; mi treba da „idemo napred“ sa svojim delom. Kada su Izraelci izlazili iz Egipta, oni su došli do mesta gde je bilo Crveno more pred njima, a planine i egipatska vojska iza njih, ali Božja zapovest Mojsiju je bila: „Reci deci Izraela da idu napred“ (2. Mojsijeva 14,15 – KJV). Međutim, kako su mogli, sa morem ispred sebe i neprijateljima iza? To nije bilo važno. Bog je rekao: „Idite napred“.

Ovo je napisano za nauk nama, na koje će doći kraj sveta (1. Korinćanima 10,11). Trebalo je da Izraelci idu napred, po Božjoj reči. Nije

bilo važno što je more bilo ispred njih. Bog ga je otvorio, kako bi oni prošli kroz njega suvih nogu. Ali, da nije, oni bi prošli kroz površinu vode svejedno. Oni su mogli da pređu po Božjoj reči. To je bio način na koji je Petar hodao na Galilejskom jezeru.

Moramo uvek da imamo na umu da smo Božja deca, a kao Božja deca, mi smo nadvladali svet. Sve ove lekcije koje smo imali su tu da nas pripreme za vreme nevolje. „Zato (na sebe – KJV) uzmite sve oružje Božije (koje je Gospod Isus Hristos), a biste mogli da se oduprete u zli dan i da se održite - pošto sve svršite“ (Efescima 6,13 – Čarnić).

PREDAVANJE BROJ 16

PREGLED

Ovo je posljednje veće koje nam je dodeljeno za proučavanje Svetog pisma i zato bi bilo prikladno da se malo osvrnemo na istine koje smo razmatrali. Ovaj pregled ćemo u glavnim crtama naći u Otkrivenju 14,6-12:

„Videh drugog anđela koji je leteo posred neba, koji imaše večno jevanđelje, da ga objavi stanovnicima zemlje, svakome plemenu i jeziku, kolenu i narodu. On govoraše silnim glasom: Bojte se Boga i poklonite se njemu (i dajte mu slavu – SSP), jer dođe čas suda njegova, i poklonite se onome koji je stvorio nebo i zemlju, i more i izvore vodene. Za njim dođe drugi anđeo, govoreći: Pade, pade Vavilon veliki, koji vinom besa bluda svoga napoji sve narode (koji je sve narode opio žestokim vinom svoga bluda – SSP)! Za njim dođe treći anđeo, govoreći silnim glasom: Ko se god klanja zveri i liku njezinom, i primi žig na čelo svoje ili na ruku svoju, piće i on vina gneva Božjega, koje je nepomešano utočeno u pehar gneva njegova, i biće mučen ognjem i sumporom pred anđelima svetim i pred janjetom. I dim mučenja njihova ide u vekove vekova (doveka – SSP), i nemaju odmora ni danju ni noću oni koji se klanjaju zveri i liku njezinome, i koji primaju žig imena njezina. U tome je strpljenje svetih, koji drže zapovesti Božje i veru Isusovu“ (Bakotić).

Mi smo navikli, s pravom, da o ove tri poruke govorimo kao o jednoj, trostrukoj poruci. Odgovarajuće značenje reči koja je ovde prevedena kao „dođe“ („sledio“ u KJV – *prim. izdavača*) je „išao sa“ (u grčkom tekstu se koristi glagol *slediti*, i u 8. i u 9. stihu, tako da nigde u originalu nema izraza *ići sa*). Tako bi se preveden tekst mogao čitati: „...i treći anđeo je išao sa njima“ (KJV). To je ista reč koja se koristi u

1. Korinćanima 10,4: „I svi su pili isto duhovno piće: jer su pili od te duhovne stene koja je *išla sa* njima, a ta stena je bio Hristos“ (eng. prevod KJV). Tako se prvi anđeo oglasio, drugi mu se pridružio, a treći se pridružio obojici i sva trojica zajedno idu oglašavajući poruku. Stoga postoji samo jedna poruka koju treba da razmotrimo, a ta jedna obuhvata sve tri.

Ova poruka priprema narod koji je opisan u 12. stihu: „Ovde je [s] trpljenje svetih, koji drže zapovesti Božje i veru Isusovu“ (D. Stefanović). Postoje tri stvari koje ovi ljudi imaju – strpljenje, držanje zapovesti i Isusovu veru. Dok je sve to spojeno u jedno, mislim da možemo da razmišljamo o njima u obrnutom redosledu, u odnosu na onaj kako su navedene: vera, poslušnost i strpljenje. Jer je vera osnova na kojoj se sve gradi i iz koje se sve razvija. Vera koja stvara poslušnost, a kruna blagodat je strpljenje, jer apostol Jakov kaže: „Neka strpljenje ima svoje savršeno delo, da biste bili savršeni i potpuni, nemajući nedostataka“ (Jakov 1,4 – parafraza). Kada je strpljenje usavršeno u svetima, onda su i oni sami savršeni. Dakle, ova trostruka poruka izvodi pred Boga ljude koji su savršeni. Oni su upravo ono što Spasitelj kaže da moraju da budu: „Budite, dakle, vi savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski!“ (Matej 5,48 – D. Stefanović).

Možda neki među slušaocima nisu shvatili da lekcije iz Poslanice Rimljanima, koje smo proučavali prethodnih večeri, nisu bile ništa drugo nego poruka trećeg anđela. Želim da vam večeras pokažem da je poruka trećeg anđela u potpunosti sadržana u propovedi apostola Pavla, kao što je sažeto opisano u 1. Korinćanima 2,2: „Jer sam odlučio da među vama znam samo Isusa Hrista - i to raspetoga“ (Čarnić). To je bilo sve što je Pavle propovedao, a to što je propovedao bilo je silno. On kaže: „Kad sam došao k vama, braćo, nisam došao da vam uzvišenim rečima ili mudrošću objavim Božije svedočanstvo... I moj govor i moje propovedanje nisu se sastojali od ubedljivih reči ljudske mudrosti, nego od pokazivanja Duha i sile“ (1. Korinćanima 2,1.4 – SSP).

Pavle u 1. Korinćanima 1,17.18 opisuje ono što je propovedao: „Mene, uostalom, Hristos nije poslao da krštavam, nego da propovedam evanđelje, i to ne u rečitoj mudrosti (premudrim rečima – D. Ste-

fanović) - da Hristov krst ne bi izgubio svoju delotvornost (bio učinjen nedelotvornim – KJV). Jer reč o krstu (besjeda o križu – Stvarnost; propovedanje krsta – KJV) je ludost onima koji propadaju, a nama koji se spasavamo - sila Božija“ (Čarnić). Hristos ga je poslao da propoveda Jevanđelje i on je to učinio, ne koristeći mudrost čovečijih reči, kako njegovo propovedanje ne bi bilo poništeno. On kaže: „da Hristov krst ne bi bio izgubio delotvornost (silu – Karažić)“. Onda, kada je Pavle propovedao među Korinćanima, on nije propovedao ništa osim Hrista, i to razapetog, i to je bilo Jevanđelje. To Jevanđelje – Hristov krst – jeste Božja sila za spasenje svakom koji veruje.

Sada se postavlja pitanje: Da li je ovo Pavlovo propovedanje nešto poput treće anđeoske poruke ili trostruke poruke koja nam je predat-a? Da li se ovo propovedanje razlikuje od propovedanja koje mi propovedamo? Ako se razlikuje, da li mi propovedamo ono što treba da propovedamo? Drugim rečima, da li bi naše propovedanje trebalo da obuhvati išta više od onoga što je apostol Pavle imao? Ako je tako, šta god to moglo biti, bilo bi bolje da se toga rešimo što pre možemo. Pogledajmo sada zašto:

„Ali ako vam čak i mi, ili anđeo sa neba propoveda evanđelje različito od onoga koje smo vam mi propovedali, neka bude proklet.“ To je snažna izjava, ali je on ponavlja i naglašava. „Kao što smo pre kazali i sad opet velim: ako vam ko propoveda evanđelje koje se razlikuje od onoga što ste primili, neka bude proklet“ (Galatima 1,8.9– Čarnić).

Ove reči nisu uzalud izrečene, jer je bilo ljudi koji su propovedali druga jevanđelja ili druge stvari (predstavljali) kao Jevanđelje i, više od toga, bilo je anđela koji su propovedali druga jevanđelja i druge stvari (predstavljali) kao Jevanđelje. Mi ćemo još videti te pale anđele kako nam dolaze i propovedaju ono što oni nazivaju jevanđeljem, koje će imati silu u sebi i koje će biti praćeno blistavom svetlošću. Međutim, ono što nam oni govore, mi treba da proglasimo lažnim, a onog koji nam to propoveda prokletim, zato što će se to, u nekim pojedinostima, razlikovati od onoga što je apostol Pavle propovedao.

Ostavljajući ovo, vraćamo se Otkrivenju 14,6, gde čitamo: „I videh drugog anđela kako leti posred neba imajući večito evanđelje - da ga

objavi stanovnicima zemlje... i govoraše snažnim glasom: bojte se Boga i odajte mu slavu, jer dođe čas njegovoga suda“ (Čarnić). Ovo je delo koje priprema ljude za poslednji sud i, samim tim, delo koje nosi sve za čovekovo savršenstvo, kao što smo videli u 12. stihu. Ali ta poruka nije ništa ni više, ni manje, nego večno Jevanđelje. Drugi anđeo je išao sa prvim, a prvi [sic]¹ se pridružio obojici i sva trojica su zajedno oglasila jedan poklič.

Postavlja se pitanje: Ako se treći anđeo pojavio i pridružio svoj glas pokliču prvog i drugog anđela, zar nemamo da saopštimo svetu nešto više u odnosu na one koji su radili pod prvom porukom?

Mi svakako ne možemo ništa više da propovedamo nego večno Jevanđelje. Drugi anđeo objavljuje činjenicu da je Vavilon pao, zbog svog otpadništva od Jevanđelja. Obratite pažnju, drugi anđeo nema da saopšti neku novu istinu; samo činjenicu da se nešto dogodilo. Treći anđeo samo objavljuje kaznu koja će doći na one ljude koji rade drugačije u odnosu na istinu koju je objavio prvi anđeo; ali prvi anđeo nastavlja da se oglašava i njih trojica idu zajedno, a pošto njih trojica nastavljaju zajedno da se oglašavaju, a prvi saopštava večno Jevanđelje – ono koje treba da pripremi ljude da bez krivice stoje pred Bogom – dok treći anđeo saopštava kaznu koja će pasti na njih, ako ne prime večno Jevanđelje, onda neminovno sledi da je čitava trostruka poruka zapravo večno Jevanđelje.

Obratite pažnju, prvi anđeo proglašava večno Jevanđelje; drugi proglašava pad svakoga ko ne posluša to Jevanđelje; a treći proglašava kaznu koja će uslediti, koja pada i dolazi na one koji ne poslušaju. Dakle, treća poruka je u potpunosti u prvoj – večno Jevanđelje. Da, to večno Jevanđelje nosi sa sobom svu istinu. To je Božja sila. To večno Jevanđelje je, zapamtite, sažeto u jednom – Isusu Hristu, i to razapetom i, naravno, ponovo vaskrsлом. Mi u ovom svetu nemamo ništa drugo da objavimo ljudima, bez obzira da li smo propovednici, biblijski radnici, kolporteri, akviziteri ili jednostavno ljudi koji u skromnom okviru svog sopstvenog doma dozvole da svetlost sija. Sve što bilo ko od nas može da odnese svetu je Isus Hristos, i to razapet.

¹ Treba treći – *prim. prev.*

Neko kaže: To je posmatranje stvari na ekstremnan način; da li ćemo odbaciti sve doktrine koje smo propovedali – o stanju mrtvih, o danu od odmora, zakonu, kazni zlih? Odbacićemo ih? Ne, nikako. Propovedajte o njima u svako vreme, ali, ipak, ne propovedajte ništa osim Isusa Hrista, i to razapetog. Jer, ako propovedate ove stvari bez propovedanja Hrista, i to razapetog, one su lišene svoje moći, pošto Pavle kaže da ga je Hristos poslao da propoveda Jevanđelje, ali ne rečima čovečije mudrosti, kako propovedanje Hristovog krsta ne bi bilo učinjeno nedelotvornim. Propovedanje krsta i samo njega jeste Božja sila. Ponovo kažem, Jevanđelje je Božja sila, a krst je centar Jevanđelja. „A ja Bože sačuvaj da se čim drugim hvalim (dičim – grčki) osim krstom Gospoda našeg Isusa Hrista“ (Galatima 6,14 – Karadžić). Za Pavla nije postojalo ništa drugo vredno hvale, osim krsta Isusa Hrista, njegovog Gospoda.

Sada ćemo razmotriti neke od različitih tačaka doktrine koje propovedamo i videti kako možemo da ih propovedamo, a da, u isto vreme, propovedamo samo Hrista, i to razapetog.

Prvo, što se tiče biblijske doktrine – Sveto pismo je u celosti doktrina. „Ko hoće da izvršava njegovu volju, saznaće da li ovo učenje dolazi od Boga, ili ja govorim sam od sebe“ (Jovan 7,17 – Čarnić). Reč doktrina znači „učenje“. Ponekad se uplašimo doktrine. Govorimo o doktrinarnim i praktičnim propovedima. Ali, doktrina znači učenje i ako neko čini Božju volju, on će spoznati to učenje. Međutim, učenje mora biti praktično ili je beskorisno. Onda je, braćo, biblijsko učenje u potpunosti praktično.

Ukoliko ne poznajemo biblijsku doktrinu, onda ne znamo kako da sprovodimo ono što ona uči. Ako neka stvar nije praktična, ona je nepraktična. Ali mi nećemo reći da je biblijsko učenje nepraktično, da je nešto što ne može da se sprovedi. Dakle, možda možemo da ostavimo po strani tu razliku između doktrinarnih i praktičnih propovedi. Božji sluga ne bi trebalo nikada da propoveda ništa osim praktičnih propovedi. Međutim, pošto je sve biblijsko učenje ili sva doktrina praktična, očigledno je da u propovedanju zaista praktičnih propovedi ne smemo da propovedamo ništa osim doktrine, a ta doktrina mora da bude doktrina o Hristu.

ZAKON

A sada, što se tiče posebnih tačaka doktrine u Hristu. Prvo ćemo razmatrati zakon. Moram samo da usmerim vašu pažnju na činjenicu da je Hristos u zakonu i da je zakon u Hristu i da ne možete da odvojite jedno od drugog, da bih dokazao da to dvoje idu zajedno i da propovedanje zakona bez Hrista u njemu neće imati silu, niti uticaj na ljudska srca. Naše proučavanje Poslanice Rimljanima jasno je iznelo ovo pred naše umove. Mi verom ne poništavamo zakon, već jedino verom u Hrista utvrđujemo zakon u svojim srcima.

Zakon osuđuje grešnika i stoga, delima zakona, nijedno telo neće biti opravdano u Njegovim očima. Međutim, poslušnošću jednog će mnogi biti učinjeni pravednima, a ta poslušnost može da bude učinjena našom, verom u Božju reč i tako što ćemo Hrista učiniti svojim. Učiniti Hrista svojim znači uvesti Ga u naš život, a imati Njega u svom životu znači imati večni život. Hristos je istina, a zakon je u Njemu u svom savršenstvu i, ako čuvamo Hrista u svom srcu dan za danom, imamo zakon u svom srcu u njegovom savršenstvu, sve dok se ne pokolebamo.

Ako imamo Hrista, On je naše spasenje, ali moramo da Ga imamo u svakom trenutku svog života. Jedan čin vere neće biti dovoljan za sve vreme; „Pravednik će živeti od vere (pravednik će živeti verom – KJV)“ (Rimljanima 1,17 – Čarnić). Međutim, mi možemo da živimo samo jedan trenutak u vremenu, a pošto je vera naše spasenje, očigledno je da se spasavamo trenutak za trenutkom. Nema sile u zakonu odvojeno od Hrista i propovedanje zakona bez Hrista u njemu je jednostavno propovedanje prokletstva ljudima, a ne nade. Ali Hristos je poslao ljude kao svoje poslanike da proglase slobodu zarobljenima, da im kažu da su zatvorenici nade. Onda mi propovedamo Hristovo propovedanje; da li mi „ispunjavamo Njegovu misiju“, ako bez Hrista propovedamo zakon, koji samo osuđuje? Ne. Mi treba da propovedamo „nadu“. Dok nad grešnikom postoji zakon, sa svim strahovima Sinaja, on treba da usmeri svoj um, ne samo na zakon, već na davaoca tog zakona, koji u sebi ima blagodat, kao i istinu. Istina i blagodat su u Njegovoj ruci i kada ta istina osuđuje ljude, blagodat koju ista ruka drži, preobraća ih iz greha.

Kada ljudi imaju Hrista, oni imaju Njegovu pravednost, a to je pravednost koju zahteva zakon. Ali Hristova pravednost nosi sa sobom i sve drugo, jer je On rekao: „Prvo tražite njegovo Carstvo i njegovu pravednost, i sve ovo će vam se dodati“ (Matej 6,33 – SSP). To je jedino što je potrebno i ako to imamo, imamo čitavo Jevanđelje, jer su Jevanđelje Hristos i Njegova pravednost, a On je naša pravednost, naše spasenje i naš život, i sada i ubuduće.

DAN OD ODMORA

Posebna istina koja mora da se drži u ovim poslednjim danima je istina od danu od odmora. Mi ne možemo previše da verujemo u nju i da je previše propovedamo. Upravo tu je napravljena velika razvalina u Božjem zakonu (pogledajte Isaija 58,12). Da li ste ikada zastali da razmislite zašto je sotona usmerio sve svoje snage na tu 4. zapovest? Koren čitave stvari se nalazi u Jevrejima 1,10. U obraćanju Sinu, Bog Otac kaže: „Ti si, Gospode, u početku osnovao zemlju i nebesa su dela tvojih ruku“ (Čarnić).

Onda, kada čitamo: „Nebesa kazuju slavu Božju, i dela ruku Njegovih glasi (pokazuje – KJV) svod nebeski“ (Psalam 19,1 – Daničić), znamo da oni jednostavno pokazuju silu koja je u Hristu. Jovan kaže: „U početku je bila Reč, i Reč je bila kod Boga (sa Bogom – KJV), i Reč je bila Bog. Ona je u početku bila kod Boga. Sve je kroz nju postalo (njenim posredstvom – KJV) i bez nje nije postalo ništa što je postalo“ (Jovan 1,1-3 – SSP). Sve što je stvoreno, stvoreno je Hristovim posredstvom.

U psalmu 111,2-4 čitam: „Gospodnja dela su velika, koja traže svi oni koji u njima uživaju. Njegovo delo je časno i slavno, a Njegova pravednost traje zauvek. On je stvorio svoja čudesna dela da se pamte; Gospod je milostiv i pun saosećanja“ (KJV). Doslovno, i prema jevrejskom prevodu hebrejskog teksta, prvi deo 4. stiha bi glasio: „On je načinio spomen na svoje čudesno delo“. Šta je Njegovo delo? Nebesa su Njegovo delo i On je postavio temelje Zemlji. Želeo bih da obratite pažnju da je te tri reči – pravednost, milostiv i saosećanje, psalmista povezao sa mislima o stvaranju sveta. Uskoro ćemo videti zašto.

Šta je taj Božji spomen? „Tako se dovrši nebo i zemlja i sva vojska njihova. I svrši Bog do sedmog dana dela svoja, koja učini; i počinu (odmori – KJV) u sedmi dan od svih dela svojih, koja učini; I blagoslovi Bog sedmi dan, i posveti ga, jer u taj dan počinu od svih dela svojih, koja učini“ (1. Mojsijeva 2,1-3 – Daničić). Šta je onda taj spomen? Sedmi dan, a to je subota. To je dan koji kruniše sedmicu, uspomena na završeno stvaranje – stvaranje u kome se pokazala sila Božje reči, „Jer On reče, i postade; On zapovedi, i pokaza se“ (Psalam 33,9 – Daničić). Ako samo držite Božju reč i silu Božje reči pred svojim umovima, čini se da ne možete, a da ne vidite zašto David povezuje blagodat, saosećanje i pravednost sa delima Božjih ruku.

Božja reč je ta koja je stvorila nebesa i Zemlju. Dan od odmora je spomen koji je dat da možemo da obeležavamo silu Božje reči i razmišljamo o njoj. U Jezekilju 20,20 Bog kaže da subota treba da bude „znak između mene i vas, da znate da sam ja Gospod Bog vaš“ (Daničić). Sada obratite pažnju, to treba da bude znak, kako bismo znali da je nebeski Bog naš Bog.

Osvrnimo se sada na Jeremiju 10,10-12, gde čitamo: „A Gospod je pravi Bog, Bog živi i car večni... Ovako im recite: Bogovi, koji nisu načinili nebo ni zemlju, nestaće sa zemlje i ispod neba. On je načinio zemlju silom svojom, utvrdio vasiljenu mudrošću svojom, i razumom svojim razastro nebesa“ (Daničić). Okrenimo se Psalmu 96,5 i tamo čitamo: „Jer su svi bogovi u naroda ništa (idoli – KJV); a Gospod je nebesa stvorio“ (Daničić).

Sve što će um čoveka dovesti do saznanja činjenice ili što će prizvati činjenicu da je Bog kome služimo Tvorac, takođe će nam pokazati da su svi ostali bogovi lažni. Jer sila da se stvara je posebna osobina, to je isključivo pravo nebeskog Boga. On može da stvara i sve drugo što se predstavlja da je vredno obožavanja pokazuje se kao lažni pretendent, zato što ne može da stvara.

Ali, zašto Bog želi da zapamtimo da je On Bog? Šta konkretno Bog želi da imamo na umu kada mislimo o Njemu kao o Bogu? Ključ za ova pitanja se nalazi u Jevrejima 11,6: „A bez vere nije moguće ugoditi Bogu; jer onaj koji hoće da dođe k Bogu, valja da veruje da ima Bog i da

plaća onima koji Ga (marljivo – KJV) traže“ (Karadžić). Mi moramo da verujemo da Bog postoji i od te ideje o postojanju ne može da se odvoji ideja o nagradi i pomoći od Boga, za kojeg verujemo da postoji. Ako Boga ne posmatramo kao onog koji nagrađuje, kao sadašnjeg pomoćnika u nevolji, mi Ga ne poznajemo kao Boga. Ako ne znamo da je On upravo ono što kaže da jeste, onda Ga ne poznajemo.

Pošto je dan od odmora uspomena na Božje čudesno delo stvaranja i dat je da bismo znali da je On Bog, stoga je dan od odmora dat da bismo znali da je Bog onaj koji nagrađuje, jer On nije ništa drugo nego onaj koji nagrađuje one koji Ga marljivo traže. Ovo se nedvosmisleno pokazuje u Jezekilju 20,12: „I subote svoje dadoh im da su znak između mene i njih da bi znali da sam ja Gospod koji ih posvećujem“ (Daničić). Onda je cilj davanja subote čoveku bio da bi on znao da je taj Bog koji ju je dao, isti onaj Bog koji i njega posvećuje. Ta ideja o posvećenju je ono što želimo da istaknemo u vezi sa ovim.

Moglo bi se prigovoriti da je subota data pre čovekovog pada, tako da je on, u vreme kada je ona data, bio posvećen i zato mu nije bio potreban Hristos da ga spasi od greha. Adama je Gospod postavio u Edemski vrt. On je živio u besprekornoj čistoti, ali je tu čistotu mogao da očuva samo verom u Boga. Božja sila je bila ono što ga je održavalo. Adam nije živio u sebi. Da, jeste na kraju – i pao je. Ali upravo dok god je bio sačuvan od pada, to je bilo Božjom silom i Božjom rečju. Dakle, bila mu je potrebna Božja sila da ga sačuva od pada, a kada mu se to desilo kasnije, kada je pao – da ga spase od greha koje je počinio i da ga sačuva od činjenja drugih greha.

Mi pravimo istu grešku u pogledu vremena kada je proba završena. Mislimo, pošto tada neće biti nikakvog posrednika, da stojimo u svojoj sopstvenoj snazi. Doći će vreme kada neće biti nikakvog posrednika, ali oni koji budu bili u tom vremenu neće biti u svojoj sopstvenoj snazi, već u Hristovoj sili koja će nas čuvati u to vreme; pošto ćemo biti bez greha, neće nam biti potreban posrednik, ali će nam u svakom trenutku biti potreban Spasitelj. Hristos je onaj „Koji će vas i utvrditi do samog kraja da budete pravi (besprekorni – Sinod SPC, KJV) na dan Gospoda našeg Isusa Hrista“ (1. Korinćanima 1,8 – Karadžić).

Da Adam nikada nije pao, dan od odmora bi tamo ostao, kao podsetnik na Božju moć da ga sačuva od pada sa položaja i mesta na kome ga je Bog stvorio. To je upravo ono zbog čega subota postoji sada. Ona treba da nam pokaže da je Bog naše posvećenje i da On stavlja svoju pravednost na nas, i u nas, posredstvom iste reči kojom je stvorio nebesa i Zemlju. Onda subota postoji da bismo mogli da razmišljamo o Božjoj sili i da se setimo da je ta sila koja je stvorila Zemlju ista ona sila koja nas čuva od greha, za spasenje koje je spremno da bude objavljeno u poslednje vreme.

U Kološanima 1,11-19 čitamo: „Jačajući se svakom snagom shodno moći njegove slave - za svako strpljenje i istrajnost, da s radošću zahvaljujete Ocu koji nas je osposobio da učestvujemo u nasledstvu svetih u svetlosti. On nas je izbavio od vlasti tame i premestio u carstvo svog ljubljenog Sina, u kome imamo izbavljenje (otkupljenje kroz Njegovu krv – KJV), (čak i – KJV) oproštaj grehova. On je slika nevidljivoga Boga, prvorodeni sveg stvorenja, jer je u njemu (njegovim posredstvom – KJV) stvoreno sve što je na nebesima i na zemlji, sve vidljivo i nevidljivo, bili to prestoli, ili gospodstva, ili poglavarstva, ili vlasti; sve je njegovim posredstvom stvoreno - i za njega. I on je pre svega i sve u njemu ima svoje postojanje. On je i glava tela, Crkve; on je početak, prvorodeni iz mrtvih, da u svemu on bude prvi. Jer je Bog blagoizvoleo (Bogu se svidelo – SSP) da se u njemu nastani (da u njemu prebiva – KJV; živi – D. Stefanović) sva punina“ (Čarnić).

Apostol predstavlja Hrista kao onog kroz kojeg mi imamo otkupljenje. Zašto? Zato što je kroz Njega sve stvoreno. Ova misao će stišati primedbu koja se tako često javlja u vezi sa subotom, da je otkupljenje veće od stvaranja, jer je otkupljenje stvaranje, i nije, niti može da bude ništa drugo. To je ista sila i ista stvar. Rečju Gospoda stvorena su nebesa i rečju Gospoda proglašena je pravednost u nama. Dovođenje svemira u postojanje rečju bio je čin stvaranja; dovođenje pravednosti rečju u srce čoveka koji ima pokvareno srce, takođe je čin stvaranja. Hristos je postavljen pred nas kao Tvorac, kako bismo mogli da upoznamo Njegovu moć da otkupljuje. A način na koji je Hristos postavljen pred nas je rečju Njegove sile.

Subotni dan je onaj dan koji priziva sećanje na Božja čudesna dela. Tog dana, više nego bilo kod drugog dana, treba da razmišljamo o delima Božjih ruku. Kao što tog dana razmišljamo o delu Njegove ruke i neverovatnoj sili koja se pokazuje u svemiru, takođe razmišljamo i o Njegovoj sili da nas spase od greha, jer je to ista sila koja se ispoljava u svemu. Zato bi deca od svojih najranijih godina trebalo da budu učena da na stvaranje gledaju kao na Božju silu. Ako se tako čini, u njihovim umovima će biti ugrađena načela, koja nikakvo neverničko lukavstvo ne može da promeni.

U 11. poglavlju Poslanice Jevrejima, Pavle prikazuje moć vere da stvara pravednost, ali primetićete da misao koja je na početku izražena je: „Verom (kroz veru – KJV) shvatamo da su svetovi sazđani (uobličeni, uokvireni – KJV) Božijom rečju“ (stih 3 – SSP). Onda, usmeravanjem umova mladih na Božju silu u stvaranju svemira, oni će to razumeti verom, a njihovi umovi će shvatiti misao da Onaj koji je stvorio sve što vide, jeste isti Onaj koji daje nagradu onima koji Ga marljivo traže.

Koliko je samo jasno zašto je sotona skupio sve svoje snage protiv te 4. zapovesti – zato što ona, iznad svih ostalih, prikazuje silu našeg Gospoda Isusa Hrista. Sotona je antihrist i on ne radi ništa na ovom svetu što nije usmereno protiv Hrista. Zato je on prikrrio tu 4. zapovest – da bi umove ljudi skrenuo sa Boga u Hristu, kao Tvorcu, zato što, sve dok ljudi gube iz vida stvaralačku silu koja je data u Hristu, oni će gubiti iz vida i Njegovu silu da otkupi. Zato propovedajte o suboti sve više i više, a ipak, radeći to, budite sigurni da propovedate Hrista, i to razapetog, kao Spasitelja od greha.

„Ako odvratiš nogu svoju od subote da ne činiš šta je tebi drago na moj sveti dan, i ako prozoveš subotu milinom (zadovoljstvom – KJV), sveti dan Gospodnji slavnim, i budeš ga slavio (poštovao – KJV) ne idući svojim putevima i ne čineći šta je tebi drago, ni govoreći (svoje – KJV) reči, tada ćeš se veseliti (i sam uživati – KJV) u Gospodu“ (Isaija 58,13.14 – Daničić). Dakle, držanje subote na savršen način, onako kako Bog želi da je držimo, jeste tu da sami uživamo u Gospodu, ali ovo ne možemo da činimo, ako ne poznajemo Hrista i ne učinimo Ga svojom radošću.

NASLEDSTVO SVETIH

Sada ćemo razmotriti nasljedstvo svetih i videti da li i u tome možemo da propovedamo Hrista, i to razapetog. Nasljedstvo je obećano Avramu i njegovom semenu (potomstvu). Njemu i njegovom semenu je obećano da će biti nasljednici sveta. To seme je Hristos i svi koji su u Hristu. Jemstvo, zalag tog nasleđa je Božji Duh. „U koga ste i verovali, nakon što ste čuli reč istine, Jevanđelje svog spasenja; u kome ste takođe, nakon što ste poverovali, bili zapečaćeni Svetim Duhom obećanja, koji je zalag vašeg nasleđa, do otkupljenja kupljene imovine, na hvalu Njegove slave“ (Efescima 1,13.14 – eng. prevod).

Božji Duh je avans (kapara) za naše nasleđe i onda se Pavle moli da „oči vašeg razumevanja budu prosvećene - da znate kakva je nada na koju vas je pozvao, kakvo je bogatstvo njegovog slavnog nasljedstva među svetima (u svetima), i kako je prevelika njegova sila prema nama koji verujemo - shodno delotvornosti njegove silne moći, čije je dejstvo pokazao na Hristu kada ga je vaskrsao iz mrtvih“ (Efescima 1,18-20 – kombinacija prevoda KJV-Čarnić).

Čitavo Jevanđelje upućuje na nasljedstvo svetih. To nasljedstvo se dobija, ne zakonom, već kroz veru u Isusa Hrista. Ako smo mi Hristovi, onda smo nasljednici po obećanju. Šta je u propovedanju nasljedstva svetih, ako sa njim ne nosimo Hrista, kao onog kroz kojeg se to nasljedstvo dobija? On je Onaj „u kome smo dobili nasljedstvo“ (Efescima 1,11 – KJV). Obećanje Avramu je bilo da će u njemu biti blagosloveni svi narodi na Zemlji. Pavle kaže da je Bog Avramu, dajući mu ovo obećanje, zapravo propovedao Jevanđelje (pogledajte Galatima 3,8).

Možemo li da propovedamo Hrista u vaskrsenju? Vaskrsenje ide sa obećanjem o nasledstvu. Kada je Bog dao obećanje Avramu, ovaj se nije pokolebao u tome, već je bio potpuno uveren da ono što je Bog obećao, u stanju je i da izvrši. On je imao veru u Boga da podigne iz mrtvih i ta vera se pokazala u svojoj savršenosti kada je primeo Isaka na oltar. Dakle, njegovo verovanje u obećanje je bilo zasnovano na verovanju u Hrista, koji je vaskrsenje i život. U Hristu je zakon, i subota; u Njemu je nasljedstvo. Hristos razapet i ponovo vaskrsnut je sredstvo kojim možemo da dobijemo taj slavni dom.

BESMRTNOST DUŠE

Može li Hristos da se propoveda kada govorimo o temi besmrtnosti duše? Da, jer to nije ništa drugo nego život kroz Hrista. Kroz Hrista imamo život i nema drugog načina na koji možemo da ga dobijemo. Mi možemo da iz Svetog Pisma nesumnjivo dokažemo da nema svesti u grobu i da je čovek smrtan, a da još uvek ne posedujemo pravu suštinu pitanja besmrtnosti duše.

Neki kažu da, kada ljudi shvate da je čovek smrtan, oni su bezbedni od spiritizma. Da li je to tako? Ne, jer su mnogi ljudi to saznali, a ipak su otišli u spiritizam. Zašto? Zato što u svojoj doktrini nisu imali Hrista. Onaj koji ima Sina, ima život, a onaj koji nema Sina, nema život. Onaj koji veruje u Sina, ima život, a onaj koji ne veruje u Njega, neće videti život. Hristos je kupio život za čoveka i mi možemo da imamo taj život verujući u Njegovu reč. Odvojeno od Hrista nema života i odvojeno od Njega mi ne možemo da imamo život.

U Jezekilju 13,22 čitamo: „Jer žalostiste (rastužiste – KJV) lažju srce pravedniku, kog ja ne ožalostih, i krepiste ruke bezbožniku da se ne vrati sa svog zlog puta, obećavajući mu život“ (kombinacija prevoda Daničić-KJV). Razlog zašto se ljudi utvrđuju u svojim bezakonjima i zašto idu u propast je zato što im se obećava život, a za njih nema života sve dok ostaju u tom grešnom stanju. Tama će pokriti Zemlju, gusta tama će pokriti sinove čovečije i biće kao što je bilo pre potopa, kada su sve pomisli ljudskih srca uvek bile samo zle. To je zato što oni veruju da će imati život bez Hrista.

Hristos mora da bude predstavljen kao jedini način života i da taj život dolazi verom, koja je jedini put ka pravednosti, da bi ljudi mogli da spoznaju da „kao što je prestupom jednog, došla osuda na sve ljude, tako je i pravednošću jednog, svim ljudima došlo opravdanje na život“ (Rimljanima 5,18 – KJV). Taj život je Hristov život. Oni koji su opravdani, biće spaseni; oni koji nisu opravdani, biće izgubljeni; a jedini način na koji možemo da budemo opravdani je posredstvom Hristovog života.

Stoga propovedamo opravdanje kroz Hrista – život u Njemu i smrt van njega. Onda onaj koji nema Sina, nema život, neće videti život i sve što mu preostaje da ima je večna smrt, kazna za zle. Stoga je nemoguće

da pitanje o besmrtnosti duše predstavimo na bilo koji drugi način, nego kroz Hrista. Ako učinimo drugačije, neće biti praćeno silom, jer ništa osim propovedanja krsta nije Božja sila.

SPIRITIZAM

Pozabavimo se sada spiritizmom. Tačno je da čovek može da veruje da su ljudi smrtni i da ne idu na Nebo kada umru, ali ako ne poznaje silu toga, on nije bezbedan od spiritizma. Ako ne poznaje silu Hristovog života, nema ničega što će ga spasiti od lukavstva ove užasne zablude. Ali ako zna slabost čoveka i da on u sebi nema život, već da je život u Hristu, i da vera čini da taj život bude njegov sopstveni, onda ima zaštitu.

Da li ste ikada znali nekog čoveka koji je verovao u ovaj biblijski tekst: „Mrtvi ne znaju ništa“ (Knjiga propovednika 9,5 – Daničić), a da je otišao u spiritizam? Pretpostavljam da jeste, a znam da i ja jesam. Dakle, ako ljudi koji su znali i verovali u taj tekst odu u spiritizam, onda nema nikakve sile u tom verovanju da mrtvi ne znaju ništa, što bi ih sačuvalo od spiritizma. Znao sam ljude koji su to verovali i propovedali, ali su otišli u spiritizam. Čuo sam ih da to propovedaju, a iste ljude sam posle čuo kako propovedaju najbogohulniji spiritizam. Onda, ako će pozitivno (tj. samo intelektualno – *prim. izdavača*) verovanje da je čovek smrtan sačuvati ljude od lukavstava spiritizma, zašto su ti ljudi ušli u to? Zato što nisu znali tajnu života u Hristu.

Hristos je rekao: „Ko nije sa mnom - protiv mene je. I ko sa mnom ne skuplja - rasipa“ (Matej 12,30 – SSP). Nema delimičnog. Ili Hristos, ili sotona. Ili Hristos, ili antihrist. Sve što nije za Hrista, to je protiv Njega. Šta znači reč „antihrist“? Protiv Hrista. Onda onaj koji nije za Hrista, taj je antihrist ili ga pokreće antihristov duh. „Ako ko nema Duha Hristova, taj nije njegov“ (Rimljanima 8,9 – D. Stefanović). Dakle, ako čovek nema Hristov Duh, koji duh mora da ima? Mora da ima antihristov duh. Postoje samo dve sukobljene sile na svetu – Hristova sila i antihristova sila – Hristov Duh i duh antihrista.

„I vas je oživeo, koji ste bili mrtvi u prestupima i gresima, u kojima ste u prošlosti hodali po duhu ovoga sveta, po vladaru vazdušnih sila, po duhu koji sada deluje u deci neposlušnosti“ (Efescima 2,1.2

– KJV). Ko je vladar vazdušne sile? Sotona. Onda je sotonin duh onaj koji pokreće decu neposlušnosti.

Dakle, činjenica da čovek može da prizna da je čovek smrtan, neće ga spasiti od spiritizma. On mora da prizna i zna da je Hristos naš život i da, bez Njega, mi nemamo život. Samo [intelektualno] razumevanje (uviđanje) neće doneti dobro; on mora to da spozna kroz lično iskustvo. Hristos, i samo Hristos, mora da živi u njemu i tada on neće biti privučen duhom antihrista, jer je Spasitelj rekao da vladar ovog sveta nema ništa s Njim.

Šta je tajna spiritizma? Odvajanje od Hrista i svaki čovek koji ne primi Hrista, bez obzira da li ispoveda (tvrdi) da veruje u subotu, u dolazak Gospoda, taj čovek je smrtan – i nije važno da li veruje u sve to – ako ne primi Hrista u svoje sopstveno srce, pre ili kasnije, taj čovek će sigurno biti zaveden tom sotoninom velikom prevarom.

Onima koji ne primaju ljubav istine Bog će poslati snažnu obmanu, da bi poverovali u laž; da bi bili osuđeni svi koji ne veruju u istinu, nego su našli zadovoljstvo u nepravdi. Moguće je da priznam sve različite tačke sadašnje istine koje su sadržane u trećoj anđeoskoj poruci, ali sve dok u svom srcu imam nepravednost, imam tu i seme spiritizma. Svaka nepravednost je delo antihrista. Imajući nepravednost, imam ono posredstvom čega sotona može da čini prevaru u meni. To je „prevarnost nepravednosti“ (2. Solunjanima 2,10 – KJV). To nije prevarnost neznanja, već prevarnost nepravednosti.

Onda jedini izvor sigurnosti leži u verovanju u Hrista kao onoga koji je moj život, i u opravdanju verom. Isus Hristos, i to razapet, kao naša pravednost, naš život, naša radost, naše sve, jeste ono za čim treba žudeti; da, i više nego što može da se žudi, ili čak da se pomisli o tome – jedini koji može da nas sačuva od antihrista.

„Dragi moji, ne verujte svakom duhu, nego proveravajte duhove - jesu li od Boga, jer su mnogi lažni proroci izišli u svet. Po ovome poznajte Božijeg duha: od Boga je svaki duh koji ispoveda da je Isus Hristos došao u telu“ (1. Jovanova 4,1.2 – Čarnić).

Šta to znači priznati da je Isus Hristos došao u telu? Reći da je to tako? Ne, već verovati u sve što ta činjenica znači. Šta to znači? Bog se pokazao (ispoljio) u telu; Bog je bio u Hristu, mireći svet sa sobom. Bog je poslao svog sopstvenog Sina u obličju grešnog tela i za greh je osudio greh u telu. „Jer, mi nemamo prvosveštenika koji ne može da saoseća s našim slabostima, nego takvog koji je u svemu bio iskušavan kao i mi, samo nije zgrešio“ (Jevrejima 4,15 – SSP).

Braćo, priznati da je Hristos došao u telu, znači da moramo prihvatiti Hrista koji je došao u telu i sve ono zbog čega je došao u telu. On je došao u telu da bi pravednost zakona mogla da se ispuni u nama – da bismo mi mogli da imamo Njegovu pravednost i Njegov beskonačni život. Svaki duh koji poriče (osporava) Hrista kao jedini izvor života i pravednosti, jeste duh antihrista.

A sada, osvrnite se i vidite gde ste. Da li je Hristov Duh onaj koji deluje u nama kada kažemo da ćemo nadvladati, ako nam Hristos bude malo pomogao? Kada to kažemo, mi ćemo svojim sopstvenim delom zadobiti Nebo, barem delimično; tako poričemo Hrista i poričemo da je On došao u telu. Taj duh koji deluje u nama je duh antihrista.

U papstvu prepoznamo jedan oblik antihrista. Tajna dobijanja života, kako papstvo uči, nisu Hristos i Njegov život, već pokora, manastir i Devica Marija. Dakle, taj duh koji vodi čoveka u manastir, bičuje telo i čini pokoru, jeste jednostavno logična posledica razmišljanja da moramo da učinimo nešto, da bismo se oslobodili od greha. To je duh koji uči da ne možemo u potpunosti da se uzdamo (imamo poverenja) u Hrista i da Mu dopustimo da izgradi za nas našu sopstvenu pravednost. Tako se, sve što nije u potpunosti potčinjeno Hristu, pokreće duhom antihrista.

„A svaki duh koji ne priznaje da je Isus Hristos u telu došao, nije od Boga: i ovaj je antihristov, za kog čujete da će doći, i sad je već na svetu. Vi ste od Boga, dečice, i nadvladaste ih, jer je veći koji je u vama negoli koji je na svetu“ (1. Jovanova 4,3.4 – Karadžić). Mi nadvladavamo antihrista jedino imajući Hrista u sebi. Hristos je prvi, poslednji i sve vreme (večiti – svagdašnji); Hristos je u zakonu, a zakon je u Hristu; Hristos je u suboti, kao Gospodar subote, zato što ju je On stvorio i

zato što subota jednostavno pokazuje silu Hristove reči, kojom su stvorena nebesa i kojom se ona održavaju.

Sila Hristove reči takođe stvara pravednost u nama. Propovedanje Hristovog krsta prikazuje ljudima život i besmrtnost. Propovedanje Hristovog krsta je ono što upozorava ljude na propast. To nas oslobađa iz zamki ovog sveta i daje nam pristup blagodati, u kojoj stojimo i radujemo se u nadi Božje slave. Propovedanje tog Hristovog krsta otkriva nam sve ono što Hristos želi da znamo. To pred nas stavlja slavu nasljedstva svetih i upozorava nas na opasnosti poslednjih dana.

Dok smo verni trećoj anđeoskoj poruci i svim doktrinama koje nas čine drugačijima od sveta, odlučimo da ne znamo ništa, osim Isusa Hrista, i to razapetog. To je Božja sila za spasenje. To je večno Jevanđelje koje će pripremiti ljude za sud, koji je već sada zaseo. I ako je taj prvi anđeo objavio: „Bojte se Boga i dajte Mu slavu, jer je došao čas Njegovog suda“, koliko više bi trebalo da mi objavljujemo tu poruku – večno Jevanđelje – sada, kada taj sud, ne samo da je došao, već je čak blizu završetka.

Zahvaljujem se Bogu zato što nam otkriva istine svoje reči i zato što nam je pokazao da je treća anđeoska poruka čitavo Jevanđelje Isusa Hrista, našeg Gospoda. Zašto znamo toliko više o Božjoj reči? Zato što Bog otkriva Hrista nama i u nama. Sve što znamo o Hristovoj sili, znamo iz reči i time smo učinjeni čistima od greha. Naša vera se drži Hrista i On postaje stvarnost u našim sopstvenim srcima i u našim životima.

Kada imamo snažnu veru da Hristos prebiva u nama, mi možemo sa silom da krenemo da radimo za druge i da udružimo svoje glasove sa glasovima anđela na Nebu i tada će poruka ići sa glasnim pokličom. Razlog zbog kojeg nije išla sa glasnim pokličom je zato što je nismo shvatili u njenoj punini (punoći). U prošlosti mnogi od nas nisu imali tu srž poruke da je Hristos sve.

Kada imamo Hrista, imamo sve i znamo silu koja je u Njemu. Tada se predajemo Njemu, i sila će počivati na nama, a reč koju propovedamo ići će sa silom, i glasni poklič treće anđeoske poruke će biti tu. Radujem se večeras u uverenju da glasni poklič počinje sada.

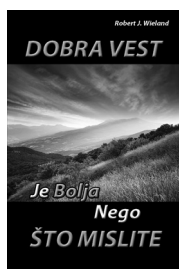
Veliki završetak sukoba će uskoro biti tu, kada Hristos bude došao. Onda ćemo Ga videti, Onoga koga, ne videvši, volimo; u koga, iako Ga sada ne vidimo, ipak verujemo, i radujemo se radošću neizrecivom i punom slave. Tog radosnog dana, bićemo kao On, jer ćemo Ga videti onakvog kakav jeste.

Neka Bog učini da taj dan dođe uskoro. Neka Bog učini da svako u ovom domu preda svoje srce Njemu i da može da kaže: „Evo me, Gospode, uzmi me; ja sam Tvoj, i Ti si moj; iskoristi me, Gospode, na svoj sopstveni način, da kroz mene možeš neznabošcima da otkriješ neistraživo² Hristovo bogatstvo.“

2 Pisac aludira na stih iz Efescima 3,8 gde je u engleskom prevodu KJV upotrebljena reč *unsearchable*, a u našim prevodima reč *neistraž(lj)ivo* (SSP, Čarnić, Sinod SPC), odnosno *nedokuč(lj)ivo* (D. Stefanović) ili *neiskazivo* (Bakotić) – *prim. izdavača*

U PONUDI SU I SLEDEĆE KNJIGE I BROŠURE

Pored knjige koju upravo čitate u ponudi su i sledeće knjige i brošure koje sadrže samu suštinu ove jedinstvene poruke o opravdanju verom.



DOBRA VEST JE BOLJA NEGO ŠTO MISLITE, **Robert J. Wieland**

Milioni ljudi veruju lošim vestima. Evanđeoska poruka je tako dobra vest, da je to ponekad teško i poverovati. „Božja milost je...beskrajno bolja nego što ste mislili.“ Prvi put odštampana 1985, ova knjiga nastavlja da izaziva pažnju.

ZLATO PREČIŠĆENO U OGNJU, **Robert J. Wieland**

Knjiga koja je imperativ za svakog ko želi bolje da razume značenje Isusove vere i Hristove prirode.



MOĆNA DOBRA VEST, Robert J. Wieland

Knjiga sadrži pregled modernih koncepcija jednostavne poruke koje bi trebalo da budu „sila Božja na spasenje“ (Rimljanima 1,16), a koje su postale žalostan izvor zbuđenosti. Nasuprot tome, ovo delo baca sasvim novo svetlo na svu tu frustraciju, bezvoljnost, opadanje i mlakost koji se ogledaju na duhovnom planu. Da li smo propustili da sagledamo koliko je Dobra vest zaista dobra, ili nismo poverovali u to? Ideje koje su ovde izložene utemeljene su na Bibliji i predstavljaju svež dah koji je već pokrenuo srca desetina hiljada ljudi širom sveta. Ova knjiga posebno se obraća onima koji traže čvrsto tlo kao temelj svoje nade, usred ovog sveta punog beznada i pometnje.

Svaka od sledećih brošura štampana je u formatu 95x140 mm. Njihov sadržaj predstavlja poruku opravdanja verom, slobodnu od svakog legalizma.



BLIZINA VAŠEG SPASITELJA

Jeste li umorni od osećaja krivice? Osećate li se odbačenim i nepotrebnim? Evo jedne izuzetno DOBRE VESTI. Hristos je preuzeo inicijativu da vas povede putem ka sreći ovde i sada, a dalje – ka nebu i večnom životu.

OBRNUTA MOLITVA

Voda ne teče uzbrdo, a i ljudi obično ne izgovaraju molitve poput one zapanjujuće u Jevanđelju po Jovanu 4, koja je obrnutog smera.

Jesmo li spremni za tektonsku promenu u svom pristupanju Božjem prestolu?



REČ KOJA JE PREOKRENULA SVET

Kako je jedna jedina reč mogla da milione preobrazi u ljude spremne da umru za svoja ubeđenja, a ostale milione u njihove progonitelje žedne krvi?

Kakva se sila krije u toj novoj i čudnoj reči?

DOBRA VEST U MALO REČI

Brošura nam otkriva kako ljudi i žene mogu da kroz Jevanđelje pronađu zadovoljavajuće odgovore na svoje probleme. Mera vere – čežnja za Bogom – usađena je u svakom ljudskom srcu. Bog svakako zna kako će odgovoriti na ovu čežnju.



ŽENA KOJA JE REKLA „DA“ BOGU



Tokom mnogih vekova, razvilo se mnoštvo mitova o Mariji, majci Isusovoj. Nastala od materijala namenjenog hrišćanima evangelističkog usmerenja, ova brošura predstavlja pokušaj odvajanja neistine od fascinantnih istina koje nam Pismo otkriva o ovoj divnoj ženi.

Bolje razumevanje Marije može nam pomoći da bolje razumemo i njenog Sina.

KAKO SPASITI BRAK

Kako živeti s lošim bračnim partnerom. Bog ima lekovite Dobre vesti koje će doneti blagosloveno olakšanje u svaki nesrećan dom, i dodatno ohrabrenje za sve one koji su srećni u svom braku. Lek je u onom što verujemo, a ne u onom što činimo!



PREPORUČUJEMO I SLEDEĆA IZDANJA:

MARIJA MAGDALENA:

Biblijska priča, Robert J. Wieland

Marija Magdalena pleni pažnju i inspiriše maštu gotovo svake osobe koja je slušala o njenom tajanstvenom i raskošnom činu pomazanja skupocenim mirom koje je izlila na Isusova stopala, opravši ih zatim svojim suzama. Robert J. Wieland istražuje životnu priču ove čudesne žene koja zauzima visoko mesto među ličnostima o kojima govori Sveto pismo.



U POTRAZI ZA KRSTOM, Robert J. Wieland

Autor istražuje „putovanja“ onih osoba koje su se uputile prema krstu, među kojima su, pored njega samog, Isus, Marija Magdalena i Pavle. On nam otkriva kako možemo steći svoje lično iskustvo na tom istom „putovanju“, i naglašava da krst nesumnjivo ima snagu da protera svaki strah iz ljudskog srca. Radi se o dirljivo i ubedljivo napisanom štivu, namenjenom čitaocu modernog doba.



Radosne Vesti: OD ISUSA SA LJUBAVLJU

Komplet od 34 lekcije iz Svetog pisma koje će obradovati Vaše srce. Podeljene na tri odseka: Dobra Vest koja uzdiže um (srce), Dobra Vest o budućnosti i Pronalaženje Božjeg mesta sigurnosti.



BEKSTVO KA BOGU, Jim Hohnberger

Bekstvo ka Bogu je knjiga koja govori o očajničkoj potrebi i traganju za Božjim prisustvom.

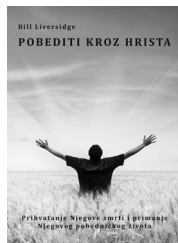
Autor Džim Honberger, u želji da pronađe autentično hrišćanstvo, seli se sa svojom porodicom u divljinu, nadomak Nacionalnog parka Glejšer, na granici SAD i Kanade. Tu, u netaknutoj prirodi, oni dobijaju jasniju spoznaju Božje ljubavi i navikavaju se da osluškuju Njegov glas u svakodnevnim situacijama u kojima se svako od nas nalazi.



POBEDITI KROZ HRISTA, Bill Liversidge

Da li se borite sa iskušenjem i grehom? Pitate li se hoćete li ikada doživeti pobedu? Da li se odajete obeshrabrenju, misleći da ste izgubljen slučaj? Da li vam je vera na niskom nivou? Da li čak pomišljate da ćete biti zadovoljniji životom ako se prepustite grehu? Osećate li da je Hristov karakter za vas previsok i nedostižan standard? Ljubav, radost, mir, strpljenje, ljubaznost, dobrota, vernost, samokontrola – ne otkrivaju se dosledno u vašem životu.

Ako je bilo šta od ovog istina, ne očajavajte! Jevanđelje nudi rešenje – ono je zaista dobra vest za vas! Autor ove knjige propoveda i poučava o Jevanđelju s jasnoćom i silom, pojednostavljujući ono što nam izgleda složeno. Kad pročitate ovaj praktični vodič do pobeде, zaključite sami u kojoj meri je u tome uspeo.





JEVANĐELJE U KNJIZI PROROKA DANILA,

Robert J. Wieland

U ovoj knjizi je objašnjen lik iz Navuhodonosorovog sna, sa svim „zverima“ i simbolima, „dani“ koji označavaju godine, i tako dalje.

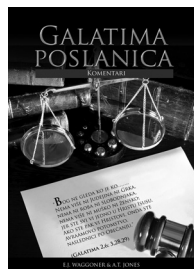
Ali to nije pravi cilj ove knjige. I drugi to lako mogu.

Ono što ovde želimo da shvatimo jeste čime to Dani-
lova knjiga danas osvaja ljudsko srce i podstiče ljude da
se potpuno posvete Danilovom Spasitelju – našem Gospodu Isusu Hristu
koji je preuzeo našu drugu smrt i umro umesto nas.

GALATIMA POSLANICA – KOMENTARI,

E. J. Waggoner

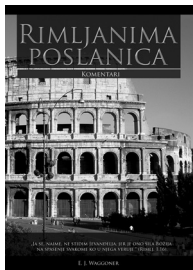
Proučavanje Galatima poslanice, stih po stih. Vago-
nerova vizija čudesne stvarnosti Hristovog krsta, zapra-
vo je istina za sadašnje vreme. Prvobitno je objavljena
1900. a ovo je revidirana verzija koja se prvi put pojavila
1972. godine. Posle svih ovih godina njene poruke su još
uvek sveže i ništa manje moćne po svom uticaju.



RIMLJANIMA POSLANICA – KOMENTARI,

E. J. Waggoner

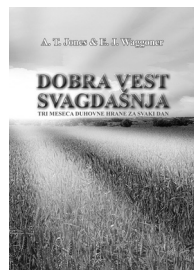
Stih po stih kroz Rimljanima poslanicu. Komentari
koji su ovde izloženi nikad ranije nisu bili objedinjeni u
formi knjige. Ova detaljna studija Rimljanima poslanice
bila je u delovima objavljivana u časopisu Znaci vreme-
na (Signs of the Times), u periodu od oktobra 1895, do
septembra 1896.



DOBRA VEST SVAGDAŠNJA – 1. i 2. deo,

A. T. Jones & E. J. Waggoner

Autori A. T. Džons i E. Dž. Vagoner iznose osvežava-
juće, podsticajne, motivišuće ideje koje crpe iz Jevanđe-
lja. Ova knjižica je zamišljena kao tromesečna duhovna
hrana – po jedna stranica na dan, kao obrok koji siti
dušu.



HRISTOS I NJEGOVA PRAVEDNOST,

E. J. Waggoner

Elet Dž. Vagoner objašnjava šta je sila koja nas spasava. Jevanđelje otkriva da je sila koja je svetove dovela u postojanje, ista ona sila koja deluje u spasavanju čovečanstva. U knjizi se jasnim rečima objašnjava ono što moramo znati o Hristovoj prirodi.



OTVORENI PUT DO HRIŠĆANSKOG SAVRŠENSTVA,

A. T. Jones

Džons predstavlja Hrista u sve tri Njegove službe – kao Proroka, Sveštenika i Cara. Knjiga smelo izlazi u susret mnogim izazovima koji se danas postavljaju pred hrišćanstvo.

Jedan od njih je: Da li je hrišćansko savršenstvo karakteristično, uprkos činjenici da smo smrtnici, rođeni u grehu?



INDIVIDUALNOST U RELIGIJI,

A. T. Jones

Iako nas od autorovog vremena deli više od jednog stoleća, on je u delu čije korice čitalac upravo gleda, gotovo proročki aktuelan u svom obraćanju nama ovde i sada:

„Dolazi dan, i nije daleko, kada će autokratija, nadmoćnost i krutost zakona vlasti, ujedinjena crkva i država, pa i same crkve, stajati svi ujedinjeni i pokretani istom mišlju, pa će zahtevati pokornost i uniformnost u religiji; i uništiti svaku naznaku individualnosti u religiji i svaku vrstu prava na nju.“

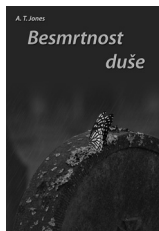
I upravo zato, imajući u vidu ono što uskoro treba da dođe, objavljene su ove studije.



BESMRTNOST DUŠE,

A. T. Jones

Brošura odgovara na pitanje da li je ovo biblijska doktrina. Uz to, daje i biblijski odgovor koji baca svetlo na ono što se događa posle smrti.





JEVREJIMA POSLANICA – KOMENTARI,

E. J. Waggoner

- Kako Božja pravednost postaje moja?
- Na koji način je Isus Hristos postao moja zamena?
- Šta ja da činim da bi spasenje Božje donelo vidljive i stvarne plodove u mom životu?

Na ova i mnoga druga pitanja, tako poznata svakom hrišćanskom verniku, autor daje veoma neobične i gotovo sasvim neočekivane odgovore čak i za mnoge dugogodišnje istraživače Biblije.

UPOZNAJMO BOGA II – 95 TEZA O OPRAVDANJU VEROM, Morris Venden

Nijedna druga poruka nije danas bitnija niti potrebija i crkvi i svetu, nego što je to dobra vest o Hristovoj pravednosti.

Pisac ove knjige takođe to zna. Uz izvinjenje Luteru, a ipak sa strašću da podstakne novu refomaciju blagodat, Venden predstavlja svojih sopstvenih 95 teza o pravednosti verom, da bi nam pomogao da ponovo otkrijemo osnove poznavanja Isusa i poverenja u Njega.



Na sajtu **www.najvaznijevesti.com**, pored navedenih knjiga i brošura u elektronskom obliku, možete naći i mnoge druge koje ovde nisu navedene a od kojih će neke biti štampane u najskorije vreme.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

279.14-248.42-277

ВАГОНЕР, Елет Џозеф, 1855-1916

Jevandelje u Poslanici Rimljanima : serija predavanja preuzeta iz
Biltena Generalne konferencije 1891. / Ellet J. Waggoner ; [prevod sa
engleskog Suzana Stojanovski]. - 1. izd. - Beograd : B. Đurić, 2017
(Beograd : Apollo Graphic Production). - 143 str., [7] str. s tablama ; 21
cm

Prevod dela: Studies in the Book of Romans. - Tiraž 50. - Napomene uz
tekst.

ISBN 978-86-920741-3-4

COBISS.SR-ID 230490124

DOBRA VEST U POSLANICI RIMLJANIMA

Nastojeći da pronikne u logiku i suštinu Poslanice Rimljanima, autor ove knjige pronalazi jednostavne i praktične odgovore na teška i životno važna pitanja:

- **Da li Bog vidi vrednost u nama uprkos našoj grešnosti?**
- **Da li Božja ljubav prema nama zavisi od onoga što jesmo i što činimo?**
- **Da li naš položaj pred Bogom zavisi od naše poslušnosti i dobrote?**
- **Da li je spasenje od greha pitanje vere ili naših dela?**
- **Da li se naše opravdanje, pomirenje, spasenje i posvećenje zasnivaju na onome što mi radimo ili na onome što je Hristos za nas učinio?**
- **Da li nam Božja blagodat (nezasluziva milost i naklonost) dolazi isključivo kao besplatan dar ili je moramo zaraditi, zaslužiti, učiniti sebe dovoljno dobrim za nju? Da li je primimo kao platu za svoju poslušnost, ispravno postupanje, dobrotu?**
- **Da li Bog čezne da sa nama ima najbliskiju vezu, zajednicu, odnos ljubavi uprkos našem palom stanju?**
- **U čemu je razlika između morala i hrišćanstva?**
- **Zašto su veliki učitelji morala praktikovali ono što su sami osuđivali?**
- **Koji su dokazi Božjeg delovanja u životima ljudi, čak i onih koji Ga ne poznaju?**
- **Po kom merilu će se suditi svakom čoveku?**
- **Koliko je spasenje udaljeno od čoveka? Kako može nepravedan čovek postati pravednik?**
- **Ko je prvi muž iz Pavlovog tajanstvenog poređenja?**
- **U čemu leži sigurnost spasenja? Kako živeti verom?**
- **Šta sve Jevanđelje obuhvata sobom, i kako je ono povezano sa ostalim biblijskim učenjima?**